

Dziennik Urzędowy L 367

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 57

23 grudnia 2014

Spis treści

I Akty ustawodawcze

DECYZJE

- ★ Decyzja Rady nr 940/2014/UE z dnia 17 grudnia 2014 r. dotycząca systemu podatku od dokowania we francuskich regionach najbardziej oddalonych 1

II Akty o charakterze nieustawodawczym

UMOWY MIĘDZYNARODOWE

2014/941/UE:

- ★ Decyzja Rady z dnia 27 czerwca 2013 r. w sprawie zawarcia Umowy między Unią Europejską a Kanadą o współpracy celnej w sprawach związanych z bezpieczeństwem łańcucha dostaw 8
- Umowa między Unią Europejską a Kanadą o współpracy celnej w sprawach związanych z bezpieczeństwem łańcucha dostaw 10

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 1377/2014 z dnia 18 grudnia 2014 r. zmieniające rozporządzenie (WE, Euratom) nr 1150/2000 wykonujące decyzję 2007/436/WE, Euratom w sprawie systemu zasobów własnych Wspólnot Europejskich 14
- ★ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1378/2014 z dnia 17 października 2014 r. zmieniające załącznik I do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1305/2013 oraz załączniki II i III i do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1307/2013 16

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

- ★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1379/2014 z dnia 16 grudnia 2014 r. nakładające ostateczne cło wyrównawcze na przywóz niektórych produktów z włókien ciągłych szklanych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i zmieniające rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 248/2011 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych produktów z włókien ciągłych szklanych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej 22
- ★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1380/2014 z dnia 17 grudnia 2014 r. zmieniające rozporządzenie Komisji (WE) nr 595/2004 ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1788/2003 ustanawiającego opłatę wyrównawczą w sektorze mleka i przetworów mlecznych 82
- Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1381/2014 z dnia 22 grudnia 2014 r. ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw 83

DYREKTYWY

- ★ Dyrektywa Rady 2014/112/UE z dnia 19 grudnia 2014 r. wykonująca Umowę europejską dotyczącą niektórych aspektów organizacji czasu pracy w transporcie śródlądowym, zawartą przez Europejskie Stowarzyszenie Żeglugi Śródlądowej (EBU), Europejską Organizację Kapitanów (ESO) i Europejską Federację Pracowników Transportu (ETF) ⁽¹⁾ 86

DECYZJE

2014/942/UE:

- ★ Decyzja Rady z dnia 17 grudnia 2014 r. w sprawie mianowania do Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego członka z Niemiec 96

2014/943/UE:

- ★ Decyzja wykonawcza Rady z dnia 19 grudnia 2014 r. w sprawie mianowania przewodniczącego, wiceprzewodniczącego i dodatkowych zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu członków Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji 97

2014/944/UE:

- ★ Decyzja Komisji z dnia 11 czerwca 2014 r. w sprawie pomocy państwa SA.26818 (C 20/10) (ex N 536/08 & NN 32/10) przyznanej przez Włochy spółce SO.G.A.S. zarządzającej portem lotniczym Stretto (notyfikowana jako dokument nr C(2014) 3571) ⁽¹⁾ 99

2014/945/UE:

- ★ Decyzja wykonawcza Komisji z dnia 19 grudnia 2014 r. dotycząca niektórych środków ochronnych w odniesieniu do wysoce zjadliwej grypy ptaków podtypu H5N8 w Niemczech (notyfikowana jako dokument nr C(2014) 10261) ⁽¹⁾ 115

AKTY PRZYJĘTE PRZEZ ORGANY UTWORZONE NA MOCY UMÓW MIĘDZYNARODOWYCH

2014/946/UE:

- ★ Decyzja nr 1/2014 Rady Stabilizacji i Stowarzyszenia UE-Serbia z dnia 17 grudnia 2014 r. w sprawie zastąpienia Protokołu 3 do Układu o stabilizacji i stowarzyszeniu między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Serbii, z drugiej strony, w sprawie definicji pojęcia „produkty pochodzące” oraz metod współpracy administracyjnej 119

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

2014/947/EU:

- ★ Decyzja nr 1/2014 Wspólnego Komitetu utworzonego na podstawie Umowy między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Konfederacją Szwajcarską, z drugiej strony, w sprawie swobodnego przepływu osób z dnia 28 listopada 2014 r. zmieniająca załącznik II do tej umowy dotyczący koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego 122
-

Sprostowania

- ★ Sprostowanie do rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1159/2014 z dnia 30 października 2014 r. w sprawie wykonania art. 8a ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 765/2006 dotyczącego środków ograniczających wobec Białorusi (Dz.U. L 311 z 31.10.2014) 126
- ★ Sprostowanie do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 300/2008 z dnia 11 marca 2008 r. w sprawie wspólnych zasad w dziedzinie ochrony lotnictwa cywilnego i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 2320/2002 (Dz.U. L 97 z 9.4.2008) 126

I

(Akty ustawodawcze)

DECYZJE

DECYZJA RADY NR 940/2014/UE

z dnia 17 grudnia 2014 r.

dotycząca systemu podatku od dokowania we francuskich regionach najbardziej oddalonych

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 349,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego,

stanowiąc zgodnie ze specjalną procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Postanowienia Traktatu mające zastosowanie do najbardziej oddalonych regionów Unii, których część stanowią francuskie departamenty zamorskie, zasadniczo nie dopuszczają, aby istniały jakiegokolwiek różnice w opodatkowaniu między produktami lokalnymi a produktami pochodzącymi z Francji metropolitalnej lub z innych państw członkowskich. W art. 349 Traktatu przewidziano natomiast możliwość wprowadzenia specyficznych środków dla regionów najbardziej oddalonych ze względu na występowanie trwałych niedogodności, które mają wpływ na sytuację gospodarczą i społeczną tych regionów.
- (2) Takie specyficzne środki muszą uwzględniać szczególne cechy charakterystyczne i niedogodności tych regionów, nie podważając jednak integralności i spójności wspólnotowego porządku prawnego, w tym rynku wewnętrznego i wspólnych polityk. Trwały charakter i łączne występowanie niedogodności, jakich doświadczają regiony najbardziej oddalone Unii, o których mowa w art. 349 Traktatu (oddalenie, zależność od surowców i energii, obowiązek tworzenia większych zapasów, mały rozmiar rynku lokalnego połączony ze słabo rozwiniętą działalnością eksportową itd.), powodują zwiększenie kosztów produkcji, a zatem cen netto produktów wytwarzanych lokalnie, które przy braku środków szczególnych byłyby mniej konkurencyjne w stosunku do produktów pochodzących z zewnątrz, nawet przy uwzględnieniu kosztów dostawy do francuskich departamentów zamorskich. Utrudniłoby to zatem utrzymanie produkcji lokalnej. Dlatego konieczne jest przyjęcie specyficznych środków w celu wzmocnienia przemysłu lokalnego przez poprawę jego konkurencyjności. Decyzją Rady 2004/162/WE⁽¹⁾ Francja została uprawniona, aby poprawić konkurencyjność produktów wytwarzanych lokalnie, do stosowania do dnia 31 grudnia 2014 r. zwolnień z podatku od dokowania lub obniżek podatku od dokowania w odniesieniu do niektórych produktów wytwarzanych we francuskich regionach najbardziej oddalonych (Gwadelupie, Gujanie, na Martynice, Reunione oraz, od dnia 1 stycznia 2014 r., na Majotcie). Załącznik do tej decyzji zawiera wykaz produktów, których mogą dotyczyć zwolnienia z podatku lub obniżki podatku. W zależności od produktów różnica w opodatkowaniu między produktami wytwarzanymi lokalnie a innymi produktami nie może przekraczać 10, 20 lub 30 punktów procentowych.
- (3) Francja wystąpiła z wnioskiem o utrzymanie, po dniu 1 stycznia 2015 r., systemu podobnego do systemu ustanowionego decyzją 2004/162/WE. Francja podkreśla, że wyżej wymienione niedogodności mają stały charakter, że system opodatkowania przewidziany w decyzji 2004/162/WE umożliwił utrzymanie, a w pewnych przypadkach

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2004/162/WE z dnia 10 lutego 2004 r. dotycząca systemu opłat za dokowanie we francuskich departamentach zamorskich i przedłużająca okres ważności decyzji 89/688/EWG (Dz.U. L 52 z 21.2.2004, s. 64).

rozwój produkcji lokalnej i że nie stanowił on korzyści dla przedsiębiorstw będących beneficjentami, gdyż zasadniczo przywóz produktów, do których ma zastosowanie zróżnicowane opodatkowanie, nadal rósł.

- (4) Francja przekazała Komisji, w odniesieniu do każdego z regionów najbardziej oddalonych — Gwadelupy, Gujany, Martyniki, Majotty i Reunionu — pięć serii wykazów produktów, wobec których chce zastosować zróżnicowanie opodatkowania w wysokości 10, 20 bądź 30 punktów procentowych, w zależności od tego, czy produkty są produkowane lokalnie czy nie. Nie dotyczy to francuskiego regionu najbardziej oddalonego Saint-Martin.
- (5) Niniejsza decyzja wdraża postanowienia art. 349 Traktatu i uprawnia Francję do stosowania zróżnicowanego opodatkowania w odniesieniu do produktów, w przypadku których udowodniła ona, że — po pierwsze — istnieje produkcja lokalna, po drugie — przywożone są znaczne ilości towarów (w tym z Francji metropolitalnej i innych państw członkowskich), co może zagrozić utrzymaniu produkcji lokalnej, i wreszcie — że występują dodatkowe koszty, powodujące wyższe koszty produkcji lokalnej w porównaniu z produktami pochodzącymi z zewnątrz i obniżające konkurencyjność produktów wytwarzanych lokalnie. Dopuszczalne zróżnicowanie stawek opodatkowania nie powinno przekraczać udowodnionych wyższych kosztów. Zastosowanie tych zasad umożliwiłoby wdrożenie postanowień art. 349 Traktatu, nie wykraczając poza to, co niezbędne, i nie stwarzając nieuzasadnionych korzyści dla produkcji lokalnej, aby nie naruszać integralności i spójności porządku prawnego Unii, oraz zapewniając utrzymanie niezakłóconej konkurencji na rynku wewnętrznym i polityki w zakresie pomocy państwa.
- (6) W celu uproszczenia obowiązków małych przedsiębiorstw, zwolnienie z podatku i zmniejszenie podatku powinno dotyczyć wszystkich podmiotów gospodarczych, których roczne obroty wynoszą co najmniej 300 000 EUR. Podmioty gospodarcze, których roczne obroty nie wykraczają poza ten próg, nie powinny podlegać podatkowi od dokowania, ale w zamian za to nie powinny mieć możliwości odliczania kwoty tego podatku opłaconego z góry.
- (7) Zasady prawa unijnego nie pozwalają na stosowanie zróżnicowanych stawek podatkowych w stosunku do produktów żywnościowych, które korzystają z pomocy przewidzianej w rozdziale III rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 228/2013⁽¹⁾. Celem tych przepisów jest zapobieżenie eliminacji lub zmniejszeniu efektu pomocy finansowej na rzecz rolnictwa przyznanej w ramach szczególnego systemu dostaw przez wyższe opodatkowanie podatkiem od dokowania subwencjonowanych produktów.
- (8) Zakładane już w decyzji 2004/162/WE cele wsparcia rozwoju społeczno-gospodarczego francuskich departamentów zamorskich zostają potwierdzone wymogami dotyczącymi celu podatku od dokowania. Włączenie dochodów z podatku od dokowania do zasobów systemu gospodarczego i podatkowego francuskich departamentów zamorskich oraz ich wykorzystanie na rzecz strategii rozwoju gospodarczego i społecznego tych departamentów, w tym wkładu w promowanie lokalnej działalności gospodarczej, jest obowiązkiem prawnym.
- (9) Konieczne jest przedłużenie o sześć miesięcy, do dnia 30 czerwca 2015 r., okresu stosowania decyzji 2004/162/WE. Czas ten umożliwiły Francji transponowanie do jej prawa krajowego postanowień niniejszej decyzji.
- (10) Uzgodnienia te mają obowiązywać przez pięć lat i sześć miesięcy, do dnia 31 grudnia 2020 r., kiedy to również przestaną mieć zastosowanie obecne wytyczne dotyczące pomocy regionalnej. Konieczna będzie jednak uprzednia ocena wyników stosowania tego systemu. Francja powinna zatem przedstawić do dnia 31 grudnia 2017 r. sprawozdanie na temat stosowania wprowadzonego systemu podatkowego w celu oceny skutków podjętych środków i ich wkładu w promowanie i rozwój lokalnej działalności gospodarczej z uwzględnieniem utrudnień, z którymi borykają się regiony najbardziej oddalone. Celem sprawozdania powinna być również ocena, czy korzyści fiskalne przyznane przez Francję produktom produkowanym lokalnie nie wykraczają poza to, co niezbędne, oraz czy są one nadal konieczne i proporcjonalne. Sprawozdanie to powinno również zawierać analizę wpływu wprowadzonego systemu na ceny we francuskich regionach najbardziej oddalonych. Na tej podstawie Komisja powinna przedstawić Radzie sprawozdanie, w razie konieczności wraz z wnioskiem dotyczącym dostosowania niniejszej decyzji w świetle wniosków z tego sprawozdania.
- (11) Aby uniknąć luki prawnej, konieczne jest, by niniejsza decyzja była stosowana od dnia 1 lipca 2015 r.
- (12) Niniejsza decyzja pozostaje bez uszczerbku dla ewentualnego stosowania art. 107 i 108 Traktatu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 228/2013 z dnia 13 marca 2013 r. ustanawiające szczególne środki w dziedzinie rolnictwa na rzecz regionów najbardziej oddalonych w Unii Europejskiej i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 247/2006 (Dz.U. L 78 z 20.3.2013, s. 23).

- (13) Celem niniejszej decyzji jest określenie ram prawnych dla podatku od dokowania od dnia 1 stycznia 2015 r. Ze względu na pilny charakter sprawy należy zastosować odstępstwo od reguły ośmiu tygodni przewidzianej w art. 4 Protokołu nr 1 w sprawie roli parlamentów narodowych w Unii Europejskiej dołączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 28, 30 i 110 Traktatu, niniejszym upoważnia się Francję do stosowania do dnia 31 grudnia 2020 r. zwolnień z podatku od dokowania lub obniżek podatku od dokowania w stosunku do wymienionych w załączniku produktów, które wytwarzane są lokalnie w Gwadelupie, Gujanie, na Martynice, Majotcie i Reunione, będących regionami najbardziej oddalonymi w rozumieniu art. 349 Traktatu.

Te zwolnienia lub obniżki muszą stanowić część strategii rozwoju gospodarczego i społecznego przedmiotowych regionów najbardziej oddalonych, uwzględniając ramy unijne, i przyczyniać się do wspierania lokalnej działalności gospodarczej, bez zakłócania warunków wymiany handlowej, co mogłoby być sprzeczne ze wspólnym interesem.

2. W stosunku do stawek podatku stosowanych w odniesieniu do podobnych produktów nie pochodzących z przedmiotowych regionów najbardziej oddalonych zastosowanie całkowitych zwolnień lub obniżek, o których mowa w ust. 1, nie może prowadzić do powstania różnic przekraczających:

- a) dziesięć punktów procentowych w przypadku produktów wymienionych w załączniku w części A;
- b) dwadzieścia punktów procentowych w przypadku produktów wymienionych w załączniku w części B;
- c) trzydzieści punktów procentowych w przypadku produktów wymienionych w załączniku w części C.

Francja jest zobowiązana zapewnić, aby zwolnienia lub obniżki stosowane do wymienionych w załączniku produktów nie wykraczały poza odsetek niezbędny do utrzymania, promocji i rozwoju lokalnej działalności gospodarczej.

3. Francja stosuje zwolnienia z podatku lub obniżki podatku, o których mowa w ust. 1 i 2, do podmiotów gospodarczych, których roczne obroty wynoszą co najmniej 300 000 EUR. Wszystkie podmioty gospodarcze, których roczne obroty są niższe od tego progu, nie podlegają podatkowi od dokowania.

Artykuł 2

Władze francuskie stosują do produktów, które korzystają z pomocy w ramach szczególnego systemu dostaw, o którym mowa w rozdziale III rozporządzenia (UE) nr 228/2013, taki sam system opodatkowania jak w przypadku produktów wytwarzanych lokalnie.

Artykuł 3

1. Francja bezzwłocznie zawiadamia Komisję o systemach opodatkowania, o których mowa w art. 1.
2. Francja przedstawia Komisji do dnia 31 grudnia 2017 r. sprawozdanie na temat stosowania systemu opodatkowania, o którym mowa w art. 1, podając ocenę skutków podjętych środków i ich wkładu w utrzymanie, promowanie lub rozwój lokalnej działalności gospodarczej z uwzględnieniem utrudnień, z którymi borykają się regiony najbardziej oddalone.

Na podstawie tego sprawozdania Komisja przedstawia Radzie sprawozdanie, a w stosownym przypadku, wniosek mający na celu dostosowanie przepisów niniejszej decyzji.

Artykuł 4

W art. 1 ust. 1 decyzji 2004/162/WE datę „31 grudnia 2014 r.” zastępuje się datą „30 czerwca 2015 r.”.

Artykuł 5

Art. 1–3 stosuje się od dnia 1 lipca 2015 r.

Art. 4 stosuje się od dnia 1 stycznia 2015 r.

Artykuł 6

Niniejsza decyzja skierowana jest do Republiki Francuskiej.

Sporządzono w Brukseli dnia 17 grudnia 2014 r.

W imieniu Rady
G. L. GALLETTI
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

A. Wykaz produktów zgodnie z klasyfikacją nomenklatury Wspólnej Taryfy Celnej ⁽¹⁾

1. Region najbardziej oddalony Gwadelupa

0105 11, 0201, 0203, 0207, 0208, 0305 49 80, 0702, 0705 19, 0706 10 00 10, 0707 00 05, 0709 60 10, 0709 60 99, 1106, 2103 30 90, 2103 90 30, 2209 00 91, 2505, 2712 10 90, 2804, 2806, 2811, 2814, 2853 00 10, 3808, 4407 10, 4407 21 do 4407 29, 4407 99, 7003 12 99, 7003 19 90, 7003 20, 8419 19.

2. Region najbardziej oddalony Gujana

0105 11, 0702, 0709 60, 0805, 0807, 1006 20, 1006 30, 2505 10, 2517 10, 3824 50, 3919, 3920 43, 3920 51, 6810 11, 7215, 7606 oprócz 7606 91, 9405 60.

3. Region najbardziej oddalony Martynika

0105 11, 0105 12, 0105 15, 0201, 0203, 0207, 0208 10, 0209, 0305, 0403 oprócz 0403 10, 0405, 0706, 0707, 0709 60, 0709 99, 0710 oprócz 0710 90, 0711, od 0801 11 do 0801 19, 0802 90, 0803, 0804 30, 0804 50, 0805, 0809 10, 0809 40, 0810 30, 0810 90, 0812, 0813, 0910 91, 1102, 1106 20, 1904 10, 1904 20, 2001, 2005 oprócz 2005 99, 2103 30, 2103 90, 2104 10, 2505, 2710, 2711, 2712, 2804, 2806, 2811 oprócz 2811 21, 2814, 2836, 2853 00 10, 2907, 3204, 3205, 3206, 3207, 3401, 3808, 3820, 4012 11, 4012 12, 4012 19, 4401, 4407 21 do 4407 29, 4408, 4409, 4415 20, 4421 90, 4811, 4820, 6306 12, 6306 19, 6306 30, 6902, 6904 10, 7006, 7003 12, 7003 19, 7113 do 7117, 7225, 7309, 7310 oprócz 7310 21, 7616 91, 7616 99, 8402 90, 8419 19, 8902, 8903 99, 9406.

4. Region najbardziej oddalony Majotta

0407, 0702, 0704 90 90, 0705 19, 0709 99 10, 0707 00 05, 0708 90, 0709 30, 0709 60, 0709 93 10, 0709 99 60, 0714, 0801 11, 0801 12, 0801 19, 0803, 0804 30, 0805 10, 0904 11, 0904 12, 0905, 1806, 2309 90 oprócz 2309 90 96, 3925 10 00, 3925 90 80, 3926 90 92, 3926 90 97, 6901, 6902, 9021 21 90.

5. Region najbardziej oddalony Reunion

0105 11, 0105 12, 0105 13, 0105 15, 0207, 0208 10, 0208 90 30, 0208 90 98, 0209, 0301, 0302, 0303, 0304, 0305, 0403, 0405 oprócz 0405 10, 0406 10, 0406 90, 0407, 0408, 0601, 0602, 0710, 0711 90 10, 0801, 0803, 0804, 0805, 0806, 0807, 0808, 0809, 0810, 0811, 0812, 0813, 0904, 0909 31, 0910 99 99, 1101 00 15, 1106 20, 1108 14, 1604 14, 1604 19, 1604 20, 1701, 1702, 1903, 1904, 2001, 2002 10, 2004 10 10, 2004 10 91, 2004 90 50, 2004 90 98, 2005 10, 2005 20, 2005 40, 2006, 2007 oprócz 2007 99 97 10, 2103 20, 2103 90, 2104, 2201, 2309 90 oprócz 2309 90 35 i 2309 90 96 90, 2710 19 81 do 2710 19 99, 3211, 3214, 3402, 3403 99, 3505 20, 3506 10, 3808 92, 3808 99, 3809, 3811 90, 3814, 3820, 3824, 3921 11, 3921 13, 3921 90 90, 3925 10, 3926 90, 4009, 4010, 4016, 4407 10, 4409 10, 4409 21, 4409 29, 4415 20, 4421, 4811, 4820, 6306, 6801, 6811 89, 7007 29, 7009 oprócz 7009 10, 7312 90, 7314 oprócz 7314 20, 7314 39, 7314 41, 7314 49 i 7314 50, 7606, 8310, 8418 50, 8418 69, 8418 91, 8418 99, 8421 21 do 8421 29, 8471 30, 8471 41, 8471 49, 8537, 8706, 8707, 8708, 8902, 8903 99, 9001, 9021 21 90, 9021 29, 9405, 9406, 9506 21, 9506 29, 9619.

B. Wykaz produktów zgodnie z klasyfikacją nomenklatury Wspólnej Taryfy Celnej

1. Region najbardziej oddalony Gwadelupa

0302, 0306 15, 0306 16, 0306 19, 0307 91, 0307 99, 0403, 0407, 0409, 0807 11, 0807 19, 1601, 1602 41 10, 1604 20 10, 1806 31, 1806 32 10, 1806 32 90, 1806 90 31, 1806 90 60, 1901 20, 1902 11, 1902 19, 1905, 2105, 2106, 2201 90, 2202 10, 2202 90, 2207 10, 2208 40, 2309 90 oprócz 2309 90 31 30, 2309 90 51 i 2309 90 96 90, 2523 29, 2828, 3101, 3102 90, 3103 90, 3104 20, 3105 20, 3208, 3209, 3305 10, 3401, 3402, 3406, 3917 oprócz 3917 10 10, 3919, 3920, 3923, 3924 10, 3925 10, 3925 30, 3925 90, 3926 90, 4418 10, 4418 20, 4418 90, 4818 10, 4818 20, 4818 30, 4818 90, 4821 10, 4821 90, 4823 40, 4823 61, 4823 69, 4823 70 10, 4910, 4911 10, 6303 12, 6303 91, 6303 92 90, 6303 99 90, 6306 12, 6306 19, 6306 30, 6810 oprócz 6810 11 10, 7213 10, 7213 91 10, 7214 20,

⁽¹⁾ Załącznik I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.U. L 256 z 7.9.1987, s. 1).

7214 99 10, 7308 30, 7308 40, 7308 90 59, 7308 90 98, 7309 00 10, 7310 10, 7310 21 11, 7310 21 19, 7310 29, 7314 oprócz 7314 12, 7610 10, 7610 90 90, 7616 99 90, 9001 40, 9404 10, 9404 21, 9406 00 20.

2. Region najbardziej oddalony Gujana

0201, 0203, 0204, 0206 10 95, 0206 10 98, 0206 30, 0206 80 99, 0207 11, 0207 13, 0207 41, 0207 43, 0208 10, 0208 90 10, 0208 90 30, 0209 10 90, 0209 90, 0210 11, 0210 12, 0210 19, 0210 99, 0302, 0303 89, 0304, 0305 39 90, 0305 49 80, 0305 59 80, 0305 69 80, 0306 17, 0403 10, 0406 10, 0406 40, 0406 90, 0901 oprócz 0901 90, 1601, 1602, 1604 11 do 1604 20, 1605 10 do 1605 29, 1605 52 do 1605 54, 1905, 2001 90 10, 2001 90 20, 2001 90 40, 2001 90 70, 2001 90 92, 2001 90 97, 2006 00 10, 2006 00 31, 2006 00 35, 2006 00 38 81, 2006 00 38 89, 2006 00 91, 2006 00 99 99, 2008 11, 2008 99 oprócz 2008 99 48 19, 2008 99 48 99, 2008 99 49 80, 2103, 2105, 2106 90 98, 2201, 2202, 2208 40, 2309 90 oprócz 2309 90 96 90, 2309 90 96 30, 2309 90 31 30, 2309 90 35, 2309 90 43, 2309 90 41 20, 2309 90 41 80 i 2309 90 51, 2828 90, 3208 90, 3209 10, 3402, 3809 91, 3923 oprócz 3923 10, 3923 40 i 3923 90, 3925, 3926 90, 4201, 4817, 4818, 4819 40, 4819 50, 4819 60, 4820 10, 4821 10, 4823 69, 4823 90 85, 4905 91, 4905 99, 4909, 4910, 4911, 5907, 6109, 6205, 6206, 6306 12, 6306 19, 6307 90 98, 6802 23, 6802 29, 6802 93, 6802 99, 6810 19, 6815, 7006 00 90, 7009, 7210, 7214 20, 7214 99, 7216, 7301, 7306, 7308 10, 7308 30, 7308 90, 7309, 7310 oprócz 7310 21 11 i 7310 21 19, 7314, 7326 90 98, 7411, 7412, 7604, 7607, 7610 10, 7610 90, 7612 10, 7612 90 30, 7612 90 80, 7616 91, 7616 99, 7907, 8211, 8421 21 00 90, 8537 10, 9404 21, 9405 20, 9405 40.

3. Region najbardziej oddalony Martynika

0210 11, 0210 12, 0210 19, 0210 20, 0210 99 41, 0210 99 49, 0210 99 51, 0210 99 59, 0302, 0303, 0304, 0306, 0307, 0403 10, 0406 10, 0406 90 50, 0407, 0408 99, 0409, 0601, 0602, 0603, 0604, 0702, 0704 90, 0705, 0710 90, 0807, 0811, 1601, 1602, 1604 20, 1605 10, 1605 21, 1605 62, 1702, 1704 90 61, 1704 90 65, 1704 90 71, 1806, 1902, 2005 99, 2105, 2106, 2201, 2202 10, 2202 90, 2208 40, 2309 oprócz 2309 90 96 30, 2517 10, 2523 21, 2523 29, 2811 21, 2828 10, 2828 90, 3101, 3102, 3103, 3104, 3105, 3208, 3209, 3210, 3211, 3212, 3213, 3214, 3215, 3303, 3304, 3305, 3402, 3406, 3917, 3919, 3920, 3921 11, 3921 19, 3923 21, 3923 29, 3923 30, 3924, 3925, 3926 10, 3926 30, 3926 90 92, 4418 10, 4418 20, 4418 90, 4818 10, 4818 20, 4818 30, 4818 40, 4818 90, 4819, 4821, 4823, 4902, 4907 00 90, 4909, 4910, 4911 10, 6103, 6104, 6105, 6107, 6109 10, 6109 90 20, 6109 90 90, 6203, 6204, 6205, 6207, 6208, 6805, 6810 11, 6810 19, 6810 91, 6811 81, 6811 82, 7015 10, 7213, 7214, 7217, 7308, 7314, 7610, 8421 21, 8708 21 90, 8708 99 97, 8716 40, 8901 90 10, 9021 21, 9021 29, 9401 30, 9401 51, 9401 59, 9401 69, 9401 71, 9401 79, 9401 90, 9403, 9404 10, 9404 21, 9405 60.

4. Region najbardziej oddalony Majotta

0301, 0302, 0303, 0304, 0305, 4407, 4409, 4414, 4418, 4419, 4420, 4421, 4819, 4821, 4902, 4909, 4910, 4911, 7003, 7005, 7210, 7212 30, 7216 61 90, 7216 91 10, 7301, 7308 30, 7312, 7314, 7326 90 98, 7606, 7610 10, 8310, 9401 69, 9401 90 30, 9403 20 80, 9403 40, 9406 00 31, 9406 00 38.

5. Region najbardziej oddalony Reunion

0306 11, 0306 16, 0306 17, 0306 21, 0306 26, 0306 27, 0307 11, 0307 19, 0307 59, 0409, 0603, 0604 20 40, 0604 90 91, 0604 90 99, 0709 60, 0901 21, 0901 22, 0910 11, 0910 12, 0910 30, 0910 91 10, 0910 91 90, 1516 20, 1601, 1602, 1605, 1704, 1806, 1901, 1902, 1905, 2005 51, 2005 59, 2005 99 10, 2005 99 30, 2005 99 50, 2005 99 80, 2008 oprócz 2008 19 19 80, 2008 30 55 90, 2008 40 51 90, 2008 40 59 90, 2008 50 61 90, 2008 60 50 90, 2008 70 61 90, 2008 80 50 90, 2008 97 59 90 i 2008 99 49 80, 2105, 2106 90, 2208 40, 2309 10, 3208, 3209, 3210, 3212, 3301 12, 3301 13, 3301 24, 3301 29, 3301 30, 3401 11, 3917, 3920, 3921 90 60, 3923, 3925 20, 3925 30, 4012, 4418, 4818 10, 4819 10, 4819 20, 4821, 4823 70, 4823 90, 4909, 4910, 4911 10, 4911 91, 7216 61 10, 7308 oprócz 7308 90, 7309, 7310, 7314 20, 7314 39, 7314 41, 7314 49, 7314 50, 7326, 7608, 7610, 7616 91, 7616 99 90, 8419 19, 8528 51, 8528 71, 8528 72, 8528 73, 9401 oprócz 9401 10 i 9401 20, 9403, 9404 10, 9506 99 90.

C. Wykaz produktów zgodnie z klasyfikacją nomenklatury Wspólnej Taryfy Celnej

1. Region najbardziej oddalony Gwadelupa

0901 21, 0901 22, 1006 30, 1006 40, 1101, 1701, 2007, 2009 oprócz 2009 11 99 98, 2009 49 99 90, 2009 79 19 90, 2009 89 69 90, 2009 89 73 90, 2009 89 97 99, 2009 90 59 39 i 2009 90 59 90, 2208 70 ⁽¹⁾, 2208 90 ⁽¹⁾, 7009 91, 7009 92.

⁽¹⁾ Wyłącznie produkty na bazie rumu z pozycji 2208 40.

2. Region najbardziej oddalony Gujana

1702, 2007, 2009 oprócz 2009 11 99 98, 2009 31 19 99, 2009 49 99 90, 2009 89 36 90, 2009 81 99 90 i 2009 90 98 80, 2203, 2208 70 ⁽¹⁾, 2208 90 ⁽¹⁾, 4403 49, 4403 99 95, 4407 22, 4407 29, 4407 99 96, 4409 29 91, 4409 29 99, 4418 10 10, 4418 10 90, 4418 20 10, 4418 20 80, 4418 40, 4418 50, 4418 60, 4418 90, 4420 10, 9403 40 10, 9406 00 11, 9406 00 20, 9406 00 38.

3. Region najbardziej oddalony Martynika

0901 21, 0901 22, 1006 30, 1006 40, 1101 00 11, 1101 00 15, 1701, 1901, 1905, 2006 00 10, 2006 00 35, 2006 00 91, 2007 oprócz 2007 10 99 15, 2007 99 33 15, i 2007 99 39 29, 2008 oprócz 2008 20 51, 2008 50 61 90, 2008 60 50 10, 2008 80 50 90, 2008 93 93 90, 2008 97 51 90, 2008 97 59 90, 2008 99 48 94, 2008 99 48 99, 2008 99 49 80 i 2008 99 99 90, 2009 oprócz 2009 11 99 96, 2009 11 99 98, 2009 19 98 99, 2009 29 99 90, 2009 39 39 19, 2009 39 39 99, 2009 49 30 91, 2009 49 30 99, 2009 49 91 90, 2009 69 51 10, 2009 79 11 91, 2009 79 11 99, 2009 89 97 99 ⁽²⁾, 2009 89 99 99 ⁽²⁾ i 2009 90 59 90 ⁽²⁾, 2203, 2204 29, 2205, 2208 70 ⁽¹⁾, 2208 90 ⁽¹⁾, 7009 91, 7009 92, 7212 30, 9001 40.

4. Region najbardziej oddalony Majotta

0401, 0403, 0406, 1601, 1602, 1901, 1905, 2105, 2201, 2202, 2203, 3301 29 11, 3301 29 31, 3401, 3402, 9404 29 90.

5. Region najbardziej oddalony Reunion

0905 10, 1512 19, 1514 19 90, 1515 29, 2009 oprócz 2009 11 99 96, 2009 19 98 99, 2009 29 99 90, 2009 39 31 19, 2009 69 19 10, 2009 69 51 10, 2009 79 19 90, 2009 79 98 20, 2009 89 69 90 ⁽¹⁾, 2009 89 73 90, 2009 89 97 99 ⁽¹⁾, 2009 89 99 99 ⁽¹⁾, 2009 90 51 80 i 2009 90 59 ⁽¹⁾, 2202 10, 2202 90, 2203, 2204 21 79, 2204 21 80, 2204 21 83, 2204 21 84, 2204 29 83, 2204 29 84, 2206 00 59, 2206 00 89, 2208 70 ⁽²⁾, 2208 90 ⁽²⁾, 2402 20, 7113, 7114, 7115, 7117, 7308 90, 9404 21 10, 9404 21 90, 9404 29 10, 9404 29 90.

⁽¹⁾ Wyłącznie produkty na bazie rumu z pozycji 2208 40.

⁽²⁾ Jeżeli liczba Brixu produktu przekracza 20.

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

UMOWY MIĘDZYNARODOWE

DECYZJA RADY

z dnia 27 czerwca 2013 r.

w sprawie zawarcia Umowy między Unią Europejską a Kanadą o współpracy celnej w sprawach związanych z bezpieczeństwem łańcucha dostaw

(2014/941/UE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 207 ust. 4 akapit pierwszy w związku z art. 218 ust. 6 lit. a),

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając zgodę Parlamentu Europejskiego,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Unia i Kanada powinny rozszerzyć swoją współpracę celną, aby objąć kwestie bezpieczeństwa łańcucha dostaw i powiązanego zarządzania ryzykiem w celu zwiększenia bezpieczeństwa całego łańcucha dostaw i jednocześnie ułatwienia legalnego handlu.
- (2) Zgodnie z decyzją Rady 2012/643/UE ⁽¹⁾ Umowa między Unią Europejską a Kanadą o współpracy celnej w sprawach związanych z bezpieczeństwem łańcucha dostaw (zwana dalej „Umową”) została podpisana w dniu 4 marca 2013 r. z zastrzeżeniem jej zawarcia.
- (3) Decyzja w sprawie stanowiska, jakie ma zająć Unia we Wspólnym Komitecie Współpracy Celnej UE-Kanada, w przypadku gdy będzie on przyjmował akty mające skutki prawne, powinna zostać podjęta zgodnie z procedurą określoną w art. 218 ust. 9 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. W razie konieczności, inne stanowiska, jakie ma zająć Unia w tym Komitecie powinny zostać ustalone przez Radę zgodnie z art. 16 Traktatu o Unii Europejskiej.
- (4) Umowa powinna zostać zatwierdzona w imieniu Unii,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Niniejszym zatwierdza się w imieniu Unii Umowę między Unią Europejską a Kanadą o współpracy celnej w sprawach związanych z bezpieczeństwem łańcucha dostaw (zwaną dalej „Umową”).

Tekst Umowy dołącza się do niniejszej decyzji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 287 z 18.10.2012, s. 1.

Artykuł 2

Przewodniczący Rady wyznacza osobę umocowaną do dokonania w imieniu Unii powiadomienia przewidzianego w art. 9 Umowy, w celu wyrażenia zgody Unii na związanie się Umową ⁽¹⁾.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia 27 czerwca 2013 r.

W imieniu Rady
E. GILMORE
Przewodniczący

⁽¹⁾ Data wejścia w życie Umowy zostanie opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* przez Sekretariat Generalny Rady.

UMOWA
między Unią Europejską a Kanadą o współpracy celnej w sprawach związanych z bezpieczeństwem łańcucha dostaw

UNIA EUROPEJSKA i KANADA, („Umawiające się Strony”),

UZNAJĄC potrzebę zwiększenia bezpieczeństwa całego łańcucha dostaw dla Kanady i Unii Europejskiej oraz jednoczesnego ułatwienia legalnego handlu;

UZNAJĄC, że organy celne Kanady i Unii Europejskiej utrzymują ze sobą długotrwałe, ścisłe i owocne stosunki;

UZNAJĄC, że stosunki te można polepszyć poprzez ściślejszą współpracę w dziedzinie bezpieczeństwa kontenerów i innych spraw związanych z bezpieczeństwem łańcucha dostaw w oparciu o, w najwyższym możliwym do realizacji zakresie, wzajemne uznawanie technik zarządzania ryzykiem, standardów ryzyka, kontroli bezpieczeństwa oraz programów partnerstwa handlowego;

MAJĄC NA CELU zapewnienie ram dla badania przyszłych mechanizmów współpracy mających polepszyć praktyki w zakresie bezpieczeństwa łańcucha dostaw, które powinny zwiększyć skuteczność w dziedzinie ceł, aby zapewnić bezpieczeństwo całego łańcucha dostaw i ułatwić legalny handel w interesie ich środowisk handlowych;

MAJĄC NA CELU opracowanie strategii, która pozwoli Kanadzie i Unii Europejskiej współpracować w obszarze inspekcji ładunków;

W OPARCIU o kluczowe elementy Ram Norm SAFE Światowej Organizacji Celnej na rzecz zabezpieczenia i ułatwienia handlu światowego;

ODNOSZĄC SIĘ do Umowy między Wspólnotą Europejską a Kanadą o współpracy i wzajemnej pomocy w sprawach celnych, która weszła w życie dnia 1 stycznia 1998 r. („umowa o współpracy i wzajemnej pomocy w sprawach celnych”), i pragnąc rozszerzyć zakres stosowania tej umowy w drodze umowy w sprawie konkretnego zagadnienia, zgodnie z art. 23 umowy o współpracy i wzajemnej pomocy w sprawach celnych;

UZNAJĄC, że Wspólny Komitet Współpracy Celnej został ustanowiony na mocy art. 20 umowy o współpracy i wzajemnej pomocy w sprawach celnych, aby zapewnić sprawne funkcjonowanie tej umowy i między innymi podejmować środki niezbędne dla współpracy celnej zgodnie z celami tej umowy oraz w celu jej rozszerzenia z myślą o zwiększeniu poziomu współpracy w sprawach celnych i uzupełnieniu jej o konkretne sektory lub sprawy;

UZGODNIŁY, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Do celów niniejszej Umowy „organ celny” oznacza:

- w Unii Europejskiej: właściwe służby Komisji Europejskiej oraz organy celne państw członkowskich Unii Europejskiej,
- w Kanadzie: organ administracji rządowej wyznaczony przez Kanadę jako odpowiedzialny za zarządzanie jej przepisami celnymi.

Artykuł 2

Umawiające się Strony współpracują w sprawach bezpieczeństwa łańcucha dostaw i powiązanego zarządzania ryzykiem.

Artykuł 3

Umawiające się Strony zarządzają tą współpracą poprzez swoje organy celne.

Artykuł 4

Umawiające się Strony współpracują:

- a) wzmacniając celne aspekty zabezpieczenia łańcucha logistycznego handlu międzynarodowego, przy jednoczesnym ułatwieniu legalnego handlu;
- b) tworząc w możliwym zakresie minimalne standardy dla technik zarządzania ryzykiem oraz powiązanych wymagań i programów;
- c) podejmując działania na rzecz wzajemnego uznawania technik zarządzania ryzykiem, standardów ryzyka, kontroli bezpieczeństwa, bezpieczeństwa łańcucha dostaw oraz programów partnerstwa handlowego, włącznie z równoważnymi środkami ułatwiającymi handel, oraz — w stosownych przypadkach — doprowadzając do ich wzajemnego uznawania;
- d) wymieniając informacje dotyczące bezpieczeństwa łańcucha dostaw i zarządzania ryzykiem; wymiana informacji na mocy niniejszej Umowy spełnia wymogi w zakresie poufności informacji i ochrony danych osobowych określone w art. 16 umowy o współpracy i wzajemnej pomocy w sprawach celnych oraz wymogi w zakresie poufności i prywatności określone w przepisach Umawiających się Stron;
- e) ustanawiając punkty kontaktowe dla wymiany informacji dotyczących bezpieczeństwa łańcucha dostaw;
- f) wprowadzając w stosownych przypadkach interfejs wymiany danych, włącznie z danymi poprzedzającymi przybycie i wyprowadzenie;
- g) opracowując strategię umożliwiającą organom celnym współpracę w obszarze inspekcji ładunków;
- h) współpracując w możliwym zakresie na wszelkich forach wielostronnych, na których mogą być odpowiednio podniesione i dyskutowane kwestie związane z bezpieczeństwem łańcucha dostaw.

Artykuł 5

Wspólny Komitet Współpracy Celnej, ustanowiony na mocy art. 20 umowy o współpracy i wzajemnej pomocy w sprawach celnych, zapewnia sprawne funkcjonowanie niniejszej Umowy i bada wszystkie sprawy wynikające z jej stosowania. Jest on upoważniony do przyjmowania decyzji służących wdrożeniu niniejszej Umowy zgodnie z prawodawstwem krajowym Umawiających się Stron, w odniesieniu do aspektów takich jak transmisja danych i wzajemnie uzgodnione korzyści, wynikających z: wzajemnego uznawania technik zarządzania ryzykiem, standardów ryzyka, kontroli bezpieczeństwa oraz programów partnerstwa handlowego.

Artykuł 6

Wspólny Komitet Współpracy Celnej ustanawia właściwe mechanizmy działania, w tym grupy robocze, celem wsparcia jego prac nad wdrożeniem niniejszej Umowy oraz w szczególności odnosząc się do następujących aspektów:

- a) określenia zmian o charakterze regulacyjnym lub legislacyjnym wymaganych do wdrożenia niniejszej Umowy;
- b) określenia i ustanowienia środków mających poprawić mechanizmy wymiany informacji;
- c) określenia i ustanowienia najlepszych praktyk, w tym najlepszych praktyk w zakresie harmonizacji wymogów wcześniejszego przekazywania drogą elektroniczną informacji na temat ładunków z międzynarodowymi normami mającymi zastosowanie do przesyłek wprowadzanych, wyprowadzanych i przewożonych tranzytem;
- d) określenia i ustanowienia standardów analizy ryzyka mających zastosowanie w odniesieniu do informacji wymaganych w celu identyfikacji przesyłek wysokiego ryzyka przywożonych do Kanady lub Unii Europejskiej, tam przeładowywanych lub przewożonych tranzytem przez ich terytoria;
- e) określenia i ustanowienia środków mających na celu harmonizację standardów oceny ryzyka;
- f) określenia minimalnych standardów kontroli oraz metod przestrzegania tych standardów;
- g) ulepszenia i ustanowienia standardów mających zastosowanie do programów partnerstwa handlowego mających na celu poprawę bezpieczeństwa łańcucha dostaw i ułatwienie legalnego handlu;
- h) określenia i podjęcia konkretnych działań w celu ustanowienia wzajemnego uznawania technik zarządzania ryzykiem, standardów ryzyka, kontroli bezpieczeństwa oraz programów partnerstwa handlowego, włącznie z równoważnymi środkami ułatwiającymi handel.

Artykuł 7

1. W przypadku zaistnienia trudności lub sporów między Umawiającymi się Stronami dotyczących wdrażania niniejszej Umowy, organy celne Umawiających się Stron podejmują próby rozwiązania problemu w drodze konsultacji i dyskusji.
2. Umawiające się Strony mogą również zgodzić się na inne formy rozstrzygnięcia sporów.

Artykuł 8

1. Niniejszą Umowę można zmienić za pisemnym porozumieniem Umawiających się Stron.
2. Zmiana wchodzi w życie 90 dni po przesłaniu drugiej notyfikacji, wskazującej że Umawiające się Strony zakończyły swoje procedury wewnętrzne wymagane do jej wejścia w życie, w drodze wymiany not drogą dyplomatyczną.

Artykuł 9

Niniejsza Umowa wchodzi w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po dniu, w którym Umawiające się Strony powiadomiły się wzajemnie o zakończeniu procedur niezbędnych do wejścia w życie niniejszej Umowy.

Artykuł 10

1. Niniejsza Umowa pozostaje w mocy na czas nieokreślony.
2. Każda z Umawiających się Stron może wypowiedzieć niniejszą Umowę, przesyłając drugiej Umawiającej się Stronie drogą dyplomatyczną pisemne wypowiedzenie.
3. Takie wypowiedzenie staje się skuteczne pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie okresu sześciu miesięcy od daty otrzymania pisemnego wypowiedzenia.
4. W przypadku wypowiedzenia niniejszej Umowy każda decyzja Wspólnego Komitetu Współpracy Celnej pozostanie w mocy, chyba że Umawiające się Strony postanowią inaczej.

NA DOWÓD POWYŻSZEGO, niżej podpisani, będąc do tego należycie upoważnieni, podpisali niniejszą Umowę.

Sporządzono w dwóch egzemplarzach w Brukseli, dnia 4 marca 2013 r. w językach: angielskim, bułgarskim, czeskim, duńskim, estońskim, fińskim, francuskim, greckim, hiszpańskim, litewskim, łotewskim, maltańskim, niderlandzkim, niemieckim, polskim, portugalskim, rumuńskim, słowackim, słoweńskim, szwedzkim, węgierskim i włoskim, przy czym każdy z tych tekstów jest jednakowo autentyczny.

За Европейския съюз
Por la Unión Europea
Za Evropskou unii
For Den Europæiske Union
Für die Europäische Union
Euroopa Liidu nimel
Για την Ευρωπαϊκή Ένωση
For the European Union
Pour l'Union européenne
Per l'Unione europea
Eiropas Savienības vārdā –
Europos Sąjungos vardu
Az Európai Unió részéről
Għall-Unjoni Ewropea
Voor de Europese Unie
W imieniu Unii Europejskiej
Pela União Europeia
Pentru Uniunea Europeană
Za Európsku úniu
Za Evropsko unijo
Euroopan unionin puolesta
För Europeiska unionen

За Канада
Por Canadá
Za Kanadu
For Canada
Für Kanada
Kanada nimel
Για τον Καναδά
For Canada
Pour le Canada
Per il Canada
Kanādas vārdā –
Kanados vardu
Kanada részéről
Għall-Kanada
Voor Canada
W imieniu Kanady
Pelo Canadá
Pentru Canada
Za Kanadu
Za Kanado
Kanadan puolesta
För Kanada

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE RADY (UE, Euratom) NR 1377/2014

z dnia 18 grudnia 2014 r.

zmieniające rozporządzenie (WE, Euratom) nr 1150/2000 wykonujące decyzję 2007/436/WE, Euratom w sprawie systemu zasobów własnych Wspólnot Europejskich

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 322 ust. 2,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Energii Atomowej, w szczególności jego art. 106a,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego,

uwzględniając opinię Europejskiego Trybunału Obrachunkowego ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Na mocy art. 10 ust. 4–8 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1150/2000 ⁽²⁾ Komisja oblicza dostosowania zasobów własnych opartych na podatku od wartości dodanej, o których mowa w art. 2 ust. 1 lit. b) decyzji Rady 2007/436/WE, Euratom ⁽³⁾, (zwane dalej „zasobami VAT”) oraz zasobów opartych na dochodzie narodowym brutto (DNB), o których mowa w art. 2 ust. 1 lit. c) tej decyzji (zwane dalej „zasobami dodatkowymi”), i podać je do wiadomości państw członkowskich w czasie umożliwiającym im wpisanie tych dostosowań na rachunku Komisji, o którym mowa w art. 9 ust. 1 rozporządzenia (WE, Euratom) nr 1150/2000, w pierwszym dniu roboczym grudnia.
- (2) W wyjątkowych okolicznościach dostosowania te mogą przekładać się na bardzo wysokie kwoty, które mogą znacznie przekraczać, w przypadku niektórych państw członkowskich, dwie miesięczne dwunaste części do udostępnienia jako środki z tytułu VAT oraz środki dodatkowe, a ogółem, w odniesieniu do wszystkich państw członkowskich, połowę łącznych miesięcznych dwunastych części.
- (3) Dla niektórych państw członkowskich obowiązek udostępnienia tak wysokich kwot może stanowić duże obciążenie finansowe, które może powodować poważne utrudnienie fiskalne dla tych państw członkowskich, szczególnie pod koniec roku.
- (4) Dlatego też państwa członkowskie powinny mieć możliwość zwrócenia się o odroczenie udostępnienia tych kwot do pierwszego dnia roboczego września następnego roku przy spełnieniu określonych warunków.
- (5) Bez uszczerbku dla istniejącego obowiązku udostępnienia żądanych kwot na rachunku Komisji, każde państwo członkowskie, które zdecyduje się skorzystać z tej możliwości, powinno z dużym wyprzedzeniem w stosunku do pierwszego dnia roboczego grudnia przesłać Komisji wniosek określający termin lub terminy udostępnienia kwot wynikających z dostosowań, aby umożliwić efektywne zarządzanie potrzebami gotówkowymi Unii. Wszelkie opóźnienie w udostępnieniu tych kwot wynikających z dostosowań w terminie lub terminach podanych Komisji powinno powodować naliczenie odsetek na warunkach określonych w art. 11 rozporządzenia (WE, Euratom) nr 1150/2000.
- (6) Kwoty, które w wyniku dostosowań mają zostać udostępnione pierwszego roboczego dnia grudnia 2014 r., są niezwykle wysokie, co jest sytuacją, której nie można było przewidzieć w momencie przyjmowania rozporządzenia (WE, Euratom) nr 1150/2000.

⁽¹⁾ Opinia z dnia 27 listopada 2014 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1150/2000 z dnia 22 maja 2000 r. wykonujące decyzję 2007/436/WE, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 130 z 31.5.2000, s. 1).

⁽³⁾ Decyzja Rady 2007/436/WE, Euratom z dnia 7 czerwca 2007 r. w sprawie systemu zasobów własnych Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 163 z 23.6.2007, s. 17).

- (7) Aby taka wyjątkowa i nieprzewidziana sytuacja nie stworzyła nadmiernych ograniczeń budżetowych dla państw członkowskich tuż przed końcem roku, możliwość przewidziana w niniejszym rozporządzeniu powinna mieć zastosowanie do dostosowań, które na mocy rozporządzenia (WE, Euratom) nr 1150/2000, mają zostać zapisane na rachunkach Komisji w pierwszym dniu roboczym grudnia 2014 r. Państwa członkowskie pragnące skorzystać z tej możliwości przekazały już Komisji formalne wnioski zawierające harmonogram płatności przed pierwszym roboczym dniem grudnia 2014 r.
- (8) W związku z tym należy odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE, Euratom) nr 1150/2000,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W art. 10 rozporządzenia (WE, Euratom) nr 1150/2000 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„7a. Niezależnie od ust. 4–7 niniejszego artykułu państwo członkowskie może — po złożeniu formalnego wniosku Komisji — zapisać na rachunku, o którym mowa w art. 9 ust. 1, kwoty, które mają być przekazane Komisji na mocy tych ustępów najpóźniej w pierwszym dniu roboczym września następnego roku, jeżeli spełniony jest jeden z poniższych warunków:

- a) dane państwo członkowskie musiałyby zapisać na rachunku, o którym mowa w art. 9 ust. 1, w pierwszym dniu roboczym grudnia kwotę przekraczającą dwie dwunaste części kwoty ogółem dotyczącej tego państwa członkowskiego przewidzianej w budżecie obowiązującym w dniu 15 listopada tego samego roku, obejmującej środki z tytułu VAT i środki dodatkowe, o których mowa w ust. 3 akapit pierwszy niniejszego artykułu; lub
- b) państwa członkowskie łącznie musiałyby zapisać na rachunku, o którym mowa w art. 9 ust. 1, w pierwszym dniu roboczym grudnia kwotę łączną przekraczającą połowę dwunastej części kwoty ogółem przewidzianej w budżecie obowiązującym w dniu 15 listopada tego samego roku, obejmującej środki z tytułu VAT i środki dodatkowe, o których mowa w ust. 3 akapit pierwszy niniejszego artykułu, przy zastosowaniu kursów wymiany określonych w tym akapicie.

Państwa członkowskie mogą zastosować przepisy akapitu pierwszego niniejszego ustępu jedynie wówczas, gdy przekazały Komisji formalny wniosek przed pierwszym dniem roboczym grudnia zawierający termin lub terminy zapisania kwoty wynikającej z dostosowań na rachunku, o którym mowa w art. 9 ust. 1.

Po otrzymaniu formalnego wniosku Komisja potwierdza, że warunki określone w lit. a) lub b) akapitu pierwszego i w akapicie drugim zostały spełnione i odpowiednio powiadamia państwa członkowskie.

Wszelkie opóźnienia w zapisaniu kwoty wynikającej z dostosowań na rachunku, o którym mowa art. 9 ust. 1, w terminie lub terminach podanych Komisji na mocy akapitu drugiego niniejszego ustępu stanowią podstawę do zapłaty odsetek przez dane państwo członkowskie na warunkach określonych w art. 11.”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Ma ono zastosowanie do kwot, które mają być zapisane na rachunkach, o których mowa w art. 9 ust. 1 rozporządzenia (WE, Euratom) nr 1150/2000 po dniu 30 listopada 2014 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 18 grudnia 2014 r.

W imieniu Rady
S. GOZI
Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE DELEGOWANE KOMISJI (UE) NR 1378/2014**z dnia 17 października 2014 r.****zmieniające załącznik I do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1305/2013 oraz załączniki II i III i do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1307/2013**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1305/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1698/2005 ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 58 ust. 7,uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1307/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające przepisy dotyczące płatności bezpośrednich dla rolników na podstawie systemów wsparcia w ramach wspólnej polityki rolnej oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 637/2008 i rozporządzenie Rady (WE) nr 73/2009 ⁽²⁾, w szczególności jego art. 6 ust. 3 i art. 7 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 11 ust. 6 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 Belgia, Bułgaria, Republika Czeska, Dania, Estonia, Irlandia, Grecja, Hiszpania, Włochy, Cypr, Łotwa, Luksemburg, Węgry, Malta, Niderlandy, Austria, Polska, Portugalia, Słowenia, Słowacja, Finlandia, Szwecja i Zjednoczone Królestwo do dnia 1 sierpnia 2014 r. powiadomiły Komisję o swoich decyzjach, podjętych na mocy art. 11 tego rozporządzenia, w tym o szacunkowej kwocie wynikającej ze zmniejszenia płatności na lata kalendarzowe 2015–2019.
- (2) Zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 szacunkowa kwota wynikająca ze zmniejszenia płatności, zgłoszona przez państwa członkowskie i wspomniana w art. 11 ust. 6 tego rozporządzenia, powinna zostać udostępniona jako wsparcie unijne na rzecz działań w ramach programów rozwoju obszarów wiejskich. W związku z tym załącznik I do rozporządzenia (UE) nr 1305/2013 i załącznik III do rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 należy dostosować w zależności od kwot zgłoszonych przez państwa członkowskie.
- (3) Ponadto w niektórych przypadkach kwota wynikająca ze zmniejszenia płatności może wynosić zero, w szczególności ze względu na strukturę gospodarstw rolnych w państwach członkowskich i przewidywany podział płatności bezpośrednich oraz możliwość zastosowania przez państwa członkowskie art. 11 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013. W związku z tym Belgia, Luksemburg, Malta, Austria, Słowenia i Finlandia powiadomiły Komisję o swoich szacunkowych kwotach wynikających ze zmniejszenia płatności, które wynoszą zero dla wszystkich lat kalendarzowych w okresie 2015–2019.
- (4) Belgia, Niemcy, Francja, Chorwacja, Litwa i Rumunia podjęły decyzję o zastosowaniu art. 11 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013.
- (5) Zgodnie z art. 136a ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009 ⁽³⁾ i art. 14 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 Belgia, Republika Czeska, Dania, Niemcy, Estonia, Grecja, Niderlandy i Rumunia do dnia 1 sierpnia 2014 r. powiadomiły Komisję o swojej decyzji o przekazaniu określonego odsetka swoich rocznych pułapów krajowych na lata kalendarzowe 2015–2019 na programy rozwoju obszarów wiejskich finansowane w ramach Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW), w myśl rozporządzenia (UE) nr 1305/2013.
- (6) Zgodnie z art. 136a ust. 2 akapit trzeci rozporządzenia (WE) nr 73/2009 i art. 14 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 Węgry do dnia 1 sierpnia 2014 r. powiadomiły Komisję o swojej decyzji o przekazaniu na płatności bezpośrednie określonego odsetka kwoty przydzielonej na wsparcie działań realizowanych w ramach programów rozwoju obszarów wiejskich finansowanych z EFRROW w latach 2016–2020, w myśl rozporządzenia (UE) nr 1305/2013.

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 487.⁽²⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 608.⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 73/2009 z dnia 19 stycznia 2009 r. ustanawiające wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego dla rolników w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiające określone systemy wsparcia dla rolników, zmieniające rozporządzenia (WE) nr 1290/2005, (WE) nr 247/2006, (WE) nr 378/2007 oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1782/2003 (Dz.U. L 30 z 31.1.2009, s. 16).

- (7) Należy zatem odpowiednio zmienić załącznik I do rozporządzenia (UE) nr 1305/2013 oraz załączniki II i III do rozporządzenia (UE) nr 1307/2013.
- (8) Ponieważ niniejsze rozporządzenie ma zasadnicze znaczenie dla sprawnego i terminowego przyjęcia programów rozwoju obszarów wiejskich, powinno ono wejść w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Tekst załącznika I do rozporządzenia (UE) nr 1305/2013 zastępuje się tekstem załącznika I do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Tekst załączników II i III do rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 zastępuje się tekstem załącznika II do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 17 października 2014 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

„ZAŁĄCZNIK I

PODZIAŁ WSPARCIA UNIJNEGO NA RZECZ ROZWOJU OBSZARÓW WIEJSKICH (2014–2020)

(ceny bieżące w EUR)

	2014	2015	2016	2017	2018	2019	2020	RAZEM 2014–2020
Belgia	78 342 401	78 499 837	91 078 375	97 175 076	97 066 202	102 912 713	102 723 155	647 797 759
Bułgaria	335 499 038	335 057 822	337 270 538	340 409 994	339 966 052	339 523 306	338 990 216	2 366 716 966
Republika Czeska	314 349 445	312 969 048	345 955 782	344 509 078	343 033 490	323 242 050	321 615 103	2 305 673 996
Dania	90 287 658	90 168 920	136 397 742	144 868 072	153 125 142	152 367 537	151 588 619	918 803 690
Niemcy	1 221 378 847	1 219 851 936	1 407 185 642	1 404 073 302	1 400 926 899	1 397 914 658	1 394 588 766	9 445 920 050
Estonia	103 626 144	103 651 030	111 192 345	122 865 093	125 552 583	127 277 180	129 177 183	823 341 558
Irlandia	313 148 955	313 059 463	313 149 965	313 007 411	312 891 690	312 764 355	312 570 314	2 190 592 153
Grecja	605 051 830	604 533 693	705 210 906	703 471 245	701 719 722	700 043 071	698 261 326	4 718 291 793
Hiszpania	1 187 488 617	1 186 425 595	1 186 659 141	1 185 553 005	1 184 419 678	1 183 448 718	1 183 394 067	8 297 388 821
Francja	1 404 875 907	1 635 877 165	1 663 306 545	1 665 777 592	1 668 304 328	1 671 324 729	1 675 377 983	11 384 844 249
Chorwacja	332 167 500	282 342 500	282 342 500	282 342 500	282 342 500	282 342 500	282 342 500	2 026 222 500
Włochy	1 480 213 402	1 483 373 476	1 491 492 990	1 493 380 162	1 495 583 530	1 498 573 799	1 501 763 408	10 444 380 767
Cypr	18 895 839	18 893 552	18 897 207	18 894 801	18 892 389	18 889 108	18 881 481	132 244 377
Łotwa	138 327 376	150 968 424	153 066 059	155 139 289	157 236 528	159 374 589	161 491 517	1 075 603 782
Litwa	230 392 975	230 412 316	230 431 887	230 451 686	230 472 391	230 483 599	230 443 386	1 613 088 240
Luksemburg	14 226 474	14 272 231	14 318 896	14 366 484	14 415 051	14 464 074	14 511 390	100 574 600

(ceny bieżące w EUR)

	2014	2015	2016	2017	2018	2019	2020	RAZEM 2014–2020
Węgry	495 668 727	495 016 871	489 265 618	488 620 684	488 027 342	487 402 356	486 662 895	3 430 664 493
Malta	13 880 143	13 965 035	13 938 619	13 914 927	13 893 023	13 876 504	13 858 647	97 326 898
Niderlandy	87 118 078	87 003 509	118 496 585	118 357 256	118 225 747	118 107 797	117 976 388	765 285 360
Austria	557 806 503	559 329 914	560 883 465	562 467 745	564 084 777	565 713 368	567 266 225	3 937 551 997
Polska	1 569 517 638	1 175 590 560	1 193 429 059	1 192 025 238	1 190 589 130	1 189 103 987	1 187 301 202	8 697 556 814
Portugalia	577 031 070	577 895 019	578 913 888	579 806 001	580 721 241	581 637 133	582 456 022	4 058 460 374
Rumunia	1 149 848 554	1 148 336 385	1 176 689 135	1 186 544 149	1 184 725 381	1 141 925 604	1 139 927 194	8 127 996 402
Słowenia	118 678 072	119 006 876	119 342 187	119 684 133	120 033 142	120 384 760	120 720 633	837 849 803
Słowacja	271 154 575	213 101 979	215 603 053	215 356 644	215 106 447	214 844 203	214 524 943	1 559 691 844
Finlandia	335 440 884	336 933 734	338 456 263	340 009 057	341 593 485	343 198 337	344 776 578	2 380 408 338
Szwecja	257 858 535	258 014 757	249 223 940	249 386 135	249 552 108	249 710 989	249 818 786	1 763 565 250
Zjednoczone Królestwo	667 773 873	752 322 030	755 698 156	755 518 938	755 301 511	756 236 113	756 815 870	5 199 666 491
Razem UE-28	13 970 049 060	13 796 873 677	14 297 896 488	14 337 975 697	14 347 801 509	14 297 087 137	14 299 825 797	99 347 509 365
Pomoc techniczna	34 130 699	34 131 977	34 133 279	34 134 608	34 135 964	34 137 346	34 138 756	238 942 629
Razem	14 004 179 759	13 831 005 654	14 332 029 767	14 372 110 305	14 381 937 473	14 331 224 483	14 333 964 553	99 586 451 994"

23.12.2014

PL

Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej

L 367/19

ZAŁĄCZNIK II

„ZAŁĄCZNIK II

Pałupy krajowe, o których mowa w art. 6

(w tys. EUR)

Rok kalendarzowy	2015	2016	2017	2018	2019	2020
Belgia	523 658	509 773	502 095	488 964	481 857	505 266
Bułgaria	721 251	792 449	793 226	794 759	796 292	796 292
Republika Czeska	844 854	844 041	843 200	861 708	861 698	872 809
Dania	870 751	852 682	834 791	826 774	818 757	880 384
Niemcy	4 912 772	4 880 476	4 848 079	4 820 322	4 792 567	5 018 395
Estonia	114 378	114 562	123 704	133 935	143 966	169 366
Irlandia	1 215 003	1 213 470	1 211 899	1 211 482	1 211 066	1 211 066
Grecja	1 921 966	1 899 160	1 876 329	1 855 473	1 834 618	1 931 177
Hiszpania	4 842 658	4 851 682	4 866 665	4 880 049	4 893 433	4 893 433
Francja	7 302 140	7 270 670	7 239 017	7 214 279	7 189 541	7 437 200
Chorwacja ⁽¹⁾	183 035	202 065	240 125	278 185	316 245	304 479
Włochy	3 902 039	3 850 805	3 799 540	3 751 937	3 704 337	3 704 337
Cypr	50 784	50 225	49 666	49 155	48 643	48 643
Łotwa	181 044	205 764	230 431	255 292	280 154	302 754
Litwa	417 890	442 510	467 070	492 049	517 028	517 028
Luksemburg	33 604	33 546	33 487	33 460	33 432	33 432
Węgry	1 345 746	1 344 461	1 343 134	1 343 010	1 342 867	1 269 158
Malta	5 241	5 241	5 242	5 243	5 244	4 690
Niderlandy	749 315	736 840	724 362	712 616	700 870	732 370
Austria	693 065	692 421	691 754	691 746	691 738	691 738
Polska	3 378 604	3 395 300	3 411 854	3 431 236	3 450 512	3 061 518
Portugalia	565 816	573 954	582 057	590 706	599 355	599 355
Rumunia	1 599 993	1 772 469	1 801 335	1 872 821	1 903 195	1 903 195
Słowenia	137 987	136 997	136 003	135 141	134 278	134 278
Słowacja	438 299	441 478	444 636	448 155	451 659	394 385
Finlandia	523 333	523 422	523 493	524 062	524 631	524 631
Szwecja	696 890	697 295	697 678	698 723	699 768	699 768
Zjednoczone Królestwo	3 173 324	3 179 880	3 186 319	3 195 781	3 205 243	3 591 683

(¹) W przypadku Chorwacji pałup krajowy w odniesieniu do roku kalendarzowego 2021 wynosi 342 539 000 EUR, a w odniesieniu do roku 2022 — 380 599 000 EUR.

ZAŁĄCZNIK III

Pułapy netto, o których mowa w art. 7

(w mln EUR)

Rok kalendarzowy	2015	2016	2017	2018	2019	2020
Belgia	523,7	509,8	502,1	489,0	481,9	505,3
Bułgaria	720,9	788,8	789,6	791,0	792,5	798,9
Republika Czeska	840,1	839,3	838,5	856,7	856,7	872,8
Dania	870,2	852,2	834,3	826,3	818,3	880,4
Niemcy	4 912,8	4 880,5	4 848,1	4 820,3	4 792,6	5 018,4
Estonia	114,4	114,5	123,7	133,9	143,9	169,4
Irlandia	1 214,8	1 213,3	1 211,8	1 211,4	1 211,0	1 211,1
Grecja	2 109,8	2 087,0	2 064,1	2 043,3	2 022,4	2 119,0
Hiszpania	4 902,3	4 911,3	4 926,3	4 939,7	4 953,1	4 954,4
Francja	7 302,1	7 270,7	7 239,0	7 214,3	7 189,5	7 437,2
Chorwacja ⁽¹⁾	183,0	202,1	240,1	278,2	316,2	304,5
Włochy	3 897,1	3 847,3	3 797,2	3 750,0	3 702,4	3 704,3
Cypr	50,8	50,2	49,7	49,1	48,6	48,6
Łotwa	181,0	205,7	230,3	255,0	279,8	302,8
Litwa	417,9	442,5	467,1	492,0	517,0	517,0
Luksemburg	33,6	33,5	33,5	33,5	33,4	33,4
Węgry	1 276,7	1 275,5	1 274,1	1 274,0	1 273,9	1 269,2
Malta	5,2	5,2	5,2	5,2	5,2	4,7
Niderlandy	749,2	736,8	724,3	712,5	700,8	732,4
Austria	693,1	692,4	691,8	691,7	691,7	691,7
Polska	3 359,2	3 375,7	3 392,0	3 411,2	3 430,2	3 061,5
Portugalia	565,9	574,0	582,1	590,8	599,4	599,5
Rumunia	1 600,0	1 772,5	1 801,3	1 872,8	1 903,2	1 903,2
Słowenia	138,0	137,0	136,0	135,1	134,3	134,3
Słowacja	435,5	438,6	441,8	445,2	448,7	394,4
Finlandia	523,3	523,4	523,5	524,1	524,6	524,6
Szwecja	696,8	697,2	697,6	698,7	699,7	699,8
Zjednoczone Królestwo	3 169,8	3 176,3	3 182,7	3 191,4	3 200,8	3 591,7"

(1) W przypadku Chorwacji pułap netto w odniesieniu do roku kalendarzowego 2021 wynosi 342 539 000 EUR, a w odniesieniu do roku 2022 — 380 599 000 EUR.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 1379/2014**z dnia 16 grudnia 2014 r.****nakładające ostateczne cło wyrównawcze na przywóz niektórych produktów z włókien ciągłych szklanych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i zmieniające rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 248/2011 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych produktów z włókien ciągłych szklanych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

Uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 597/2009 z dnia 11 czerwca 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 15, oraz rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej ⁽²⁾, w szczególności jego art. 9 ust. 4 oraz art. 11 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

A. PROCEDURA**1. Obowiązujące środki**

- (1) Rozporządzeniem wykonawczym Rady (UE) nr 248/2011 ⁽³⁾ Rada nałożyła ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych produktów z włókien ciągłych szklanych, obecnie objętych kodami CN 7019 11 00, ex 7019 12 00 i 7019 31 00 i pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej.

2. Wszczęcie dochodzenia antysubsydyjnego

- (2) W dniu 12 grudnia 2013 r. Komisja Europejska („Komisja”) powiadomiła o wszczęciu postępowania antysubsydyjnego w odniesieniu do przywozu do Unii Europejskiej niektórych produktów z włókien szklanych ciągłych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej („ChRL” lub „państwo, którego dotyczy postępowanie”) w drodze zawiadomienia opublikowanego w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* („zawiadomienie o wszczęciu postępowania antysubsydyjnego”) ⁽⁴⁾.
- (3) Komisja wszczęła postępowanie w następstwie skargi złożonej w dniu 28 października 2013 r. przez Europejskie Stowarzyszenie Producentów Włókna Szklanego (European Glass Fibre Producers Association „APFE”) („skarżący”) w imieniu producentów reprezentujących ponad 25 % całkowitej unijnej produkcji niektórych produktów z włókna ciągłego szklanego. Skarga zawierała dowody *prima facie* wskazujące na subsydiowanie niektórych produktów z włókna szklanego i spowodowaną nim istotną szkodę, co Komisja uznała za wystarczające uzasadnienie wszczęcia dochodzenia.
- (4) Zgodnie z art. 10 ust. 7 rozporządzenia (WE) nr 597/2009 („podstawowe rozporządzenie antysubsydyjne”) Komisja powiadomiła rząd Chińskiej Republiki Ludowej przed wszczęciem dochodzenia o otrzymaniu odpowiednio udokumentowanej skargi zawierającej zarzut, iż subsydiowany przywóz niektórych produktów z włókien szklanych pochodzących z ChRL powoduje istotną szkodę dla przemysłu unijnego. Komisja zaprosiła rząd ChRL do konsultacji mających na celu wyjaśnienie sytuacji w związku z informacjami zawartymi w skardze i ustalenie wspólnie uzgodnionego rozwiązania.
- (5) Rząd ChRL przyjął ofertę konsultacji, które zostały następnie przeprowadzone w dniu 5 grudnia 2013 r. W trakcie konsultacji nie ustalono wspólnie uzgodnionego rozwiązania. Komisja uwzględniła jednak należycie wyjaśnienia rządu ChRL dotyczące programów wymienionych w skardze. Po zakończeniu konsultacji rząd ChRL przedstawił swoje uwagi na piśmie w dniu 9 grudnia 2013 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 188 z 18.7.2009, s. 93.

⁽²⁾ Dz.U. L 343 z 22.12.2009, s. 51.

⁽³⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 248/2011 z dnia 9 marca 2011 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych produktów z włókien ciągłych szklanych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 67 z 15.3.2011, s. 1).

⁽⁴⁾ Zawiadomienie o wszczęciu postępowania antysubsydyjnego dotyczącego przywozu niektórych produktów z włókien szklanych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. C 362 z 12.12.2013, s. 66).

- (6) Zaproponowano przeprowadzenie dodatkowych konsultacji z rządem ChRL w odniesieniu do dodatkowych programów, których istnienie stwierdzono w trakcie dochodzenia. Jednak rząd ChRL nie przyjął tej oferty, ponieważ twierdził, że nie przedstawiono mu wystarczających informacji w odniesieniu do tych programów.

3. Równoległy wniosek dotyczący częściowego przeglądu okresowego obowiązujących środków antydumpingowych

- (7) Komisja otrzymała wniosek o wszczęcie częściowego przeglądu okresowego obowiązujących środków antydumpingowych ⁽¹⁾, ograniczony do zbadania szkody, zgodnie z art. 11 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009 („podstawowe rozporządzenie antydumpingowe”). Wniosek został złożony w dniu 28 października 2013 r., również przez APFE, w imieniu producentów reprezentujących ponad 25 % całkowitej unijnej produkcji niektórych produktów z włókna ciągłego szklanego.
- (8) Po ustaleniu, że istnieją wystarczające dowody do wszczęcia częściowego przeglądu okresowego, Komisja ogłosiła w dniu 18 grudnia 2013 r., w drodze zawiadomienia opublikowanego w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* („zawiadomienie o wszczęciu częściowego przeglądu okresowego środków antydumpingowych”) ⁽²⁾, wszczęcie częściowego przeglądu okresowego zgodnie z art. 11 ust. 3 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego.
- (9) Jeden z producentów eksportujących twierdził, że obowiązujące środki nałożone rozporządzeniem wykonawczym Rady 248/2011 są nieważne w zakresie, w jakim go dotyczą, oraz że obecne dochodzenie przeglądowe dotyczące obowiązujących środków wprowadzonych tym rozporządzeniem powinno zatem zostać uchylone. Producent ten twierdził, że obowiązujące środki są niezgodne z Porozumieniem antydumpingowym WTO, ponieważ odmówiono mu indywidualnego traktowania na podstawie przepisów art. 9 ust. 5 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego w ich oryginalnym brzmieniu. Na poparcie swojego twierdzenia powołał się on na sprawozdanie Organu Apelacyjnego WTO z dnia 28 lipca 2011 r. w sprawie DS397 ⁽³⁾.
- (10) W następstwie sprawozdania Organu Apelacyjnego WTO z dnia 28 lipca 2011 r. w sprawie DS397 art. 9 ust. 5 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego został zmieniony ⁽⁴⁾. Zmiana ta ma zastosowanie do wszystkich dochodzeń rozpoczętych po jej wejściu w życie, które nastąpiło w dniu 6 września 2012 r. Jeżeli chodzi o producentów eksportujących objętych środkami, które obowiązywały przed tą datą, Komisja opublikowała w dniu 23 marca 2012 r. zawiadomienie ⁽⁵⁾ wzywające producentów eksportujących z państw nieposiadających gospodarki rynkowej do wystąpienia z wnioskiem o wszczęcie przeglądu, jeśli uważają oni, że środki, którym podlegają, powinny zostać poddane przeglądowi w świetle wyżej wspomnianego sprawozdania Organu Apelacyjnego. Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 248/2011 zostało wyraźnie wymienione w tym zawiadomieniu. Komisja nie otrzymała takiego wniosku o wszczęcie przeglądu od tego producenta eksportującego, ani wniosku o wszczęcie przeglądu okresowego zgodnie z art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego.
- (11) W związku z tym ważność obowiązujących środków pozostaje niezmienną, a wniosek zostaje odrzucony.

4. Okres objęty dochodzeniem i okres badany mające zastosowanie do obu dochodzeń

- (12) Dochodzenie dotyczące subsydiowania i powstałej szkody objęło okres od dnia 1 października 2012 r. do dnia 30 września 2013 r. („okres objęty dochodzeniem” lub „OD”). Analiza tendencji mających znaczenie dla oceny szkody obejmowała okres od dnia 1 stycznia 2010 r. do końca OD („okres badany”).
- (13) Analizy szkody przeprowadzone w ramach dochodzenia antysubsydyjnego oraz w ramach częściowego przeglądu okresowego środków antydumpingowych opierają się na takiej samej definicji przemysłu unijnego, na tych samych reprezentatywnych producentach unijnych i tym samym okresie objętym dochodzeniem oraz, o ile nie określono inaczej, doprowadziły do identycznych wniosków. Rozwiązanie takie uznano za stosowne dla usprawnienia analizy szkody i uzyskania spójnych ustaleń w ramach obu dochodzeń. Dlatego też uwagi na temat aspektów szkody przedłożone w ramach któregokolwiek z postępowań były uwzględniane w ramach obydwu dochodzeń.

⁽¹⁾ Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 248/2011 (Dz.U. L 67 z 15.3.2011, s. 1).

⁽²⁾ Zawiadomienie o wszczęciu częściowego przeglądu okresowego środków antydumpingowych mających zastosowanie do przywozu niektórych produktów z włókien szklanych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, Dz.U. C 371 z 18.12.2013, s. 19.

⁽³⁾ Sprawozdanie Organu Apelacyjnego WTO, Wspólnoty Europejskie — ostateczne środki antydumpingowe wprowadzone na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali pochodzących z Chin, WT/DS397/AB/R, s. 152.

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 765/2012 z dnia 13 czerwca 2012 r. zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej, Dz.U. L 237 z 3.9.2012, s. 1-2.

⁽⁵⁾ Zawiadomienie dotyczące orzeczenia Organu Rozstrzygania Sporów WTO wydanego w dniu 28 lipca 2011 r., Dz.U. C 86 z 23.3.2012, s. 6.

5. Strony zainteresowane dochodzeniami

- (14) W obydwu zawiadomieniach o wszczęciu Komisja wezwała zainteresowane strony do zgłoszenia chęci udziału w dochodzeniu. Ponadto Komisja wyraźnie poinformowała skarżącego, innych znanych producentów unijnych, znanych producentów eksportujących w ChRL i władze ChRL, znanych importerów, dostawców i użytkowników, przedsiębiorstwa handlowe, a także stowarzyszenia, o których wiadomo, że są zainteresowane, o wszczęciu obydwu dochodzeń i zaprosiła ich do udziału.
- (15) Zainteresowane strony miały możliwość przedstawienia uwag na temat wszczęcia obu dochodzeń oraz możliwość wnioskowania o przesłuchanie przed Komisją lub rzecznikiem praw stron w postępowaniach w sprawie handlu.

6. Kontrola wyrywkowa

- (16) Komisja ogłosiła w obu zawiadomieniach o wszczęciu, że może objąć dochodzeniem tylko rozsądnie ograniczoną liczbę producentów eksportujących w ChRL, niepowiązanych importerów i producentów unijnych, którzy mogą zostać wybrani do próby zgodnie z art. 17 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i art. 27 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego.

6.1. Kontrola wyrywkowa producentów unijnych mająca zastosowanie do obu dochodzeń

- (17) W obu zawiadomieniach o wszczęciu Komisja poinformowała, że dokonała wstępnego doboru próby producentów unijnych. Komisja dokonała doboru próby na podstawie wielkości produkcji w Unii, wielkości sprzedaży na rynku unijnym produktu podobnego w OD oraz zasięgu geograficznego. Próba składała się z zakładów produkcyjnych trzech producentów unijnych, zlokalizowanych w Belgii, we Francji i na Słowacji⁽¹⁾, reprezentujących około 52 % całkowitej produkcji unijnej oraz 49 % sprzedaży na rynku UE. W związku z tym próbę uznano za reprezentatywną dla przemysłu unijnego. Komisja zwróciła się do zainteresowanych stron o przedstawienie opinii w sprawie wstępnie dobranej próby.
- (18) W trakcie dochodzenia rząd ChRL twierdził, że bez odpowiedniego uzasadnienia zastosowano inną metodykę doboru próby producentów unijnych w pierwotnym dochodzeniu antydumpingowym, a inną w ramach obecnego dochodzenia. Rząd ChRL stwierdził, (i) że Komisja dokonała doboru próby już przed przystąpieniem do wszczęcia dochodzenia, a zatem uznała przed wszczęciem dochodzenia, że dobór próby był konieczny, (ii) że w pierwotnym dochodzeniu wszystkie strony, które wyraziły chęć uczestnictwa w próbie musiały dostarczyć informacje Komisji w ciągu 15 dni od wszczęcia dochodzenia, podczas gdy w niniejszym przypadku uprzednio objęci próbą producenci nie zostali do tego zobowiązani, (iii) że strony, które wyraziły chęć uczestnictwa w próbie nie uzyskały w obydwu zawiadomieniach o wszczęciu jakichkolwiek informacji dotyczących danych, jakie powinny przekazać w celu włączenia ich do próby, oraz że nie dostarczono żadnych informacji dotyczących wielkości produkcji i sprzedaży producentów objętych próbą, (iv) że zastosowane kryterium wyboru („próba ta stanowi największą reprezentatywną ilość producentów, która może zostać objęta dochodzeniem w dostępnym czasie”) nie zostało uwzględnione w art. 17 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego, a zatem próba dobrana na tej podstawie nie jest zgodna z tym przepisem.
- (19) W obydwu zawiadomieniach o wszczęciu Komisja wyjaśniła, że w związku z dużą liczbą producentów unijnych oraz w celu zakończenia dochodzenia w wyznaczonym terminie, podjęła decyzję o zastosowaniu doboru próby, a jednocześnie zaproponowano tymczasową próbę. Taką samą metodykę, tj. zastosowanie kontroli wyrywkowej, wykorzystano w poprzednim dochodzeniu. Zastosowanie tymczasowej próby nie zmieniło metodyki, lecz jedynie zwiększyło skuteczność, umożliwiając zaoszczędzenie czasu, przy pełnym poszanowaniu prawa stron do obrony. Komisja umożliwiła innym producentom unijnym, którzy uważali, że istnieją powody do włączenia ich do próby, skontaktowanie się z nią, a wszelkim innym zainteresowanym stronom umożliwiła przedstawienie wszelkich innych stosownych informacji w odniesieniu do doboru próby. W ostatecznej próbie powinno się uwzględnić wszystkie ewentualnie otrzymane uwagi. Ponieważ nie otrzymano żadnych uwag na temat zaproponowanej próby, próba tymczasowa została potwierdzona. W odniesieniu do drugiego twierdzenia, producenci, którzy zostali wstępnie objęci próbą, wypełnili stały formularz zawierający informacje niezbędne Komisji w celu doboru tymczasowej próby. Stały formularz oraz odpowiedzi były dostępne do wglądu w dokumentacji nieopatrzonej klauzulą poufności. W odniesieniu do trzeciego twierdzenia, strony, które chciały zostać uwzględnione, zostały

(¹) 3B Fibreglass SPRL, Owens Corning Fibreglass France oraz Johns Manville Slovakia a.s.

poproszone o zgłoszenie się do Komisji w terminie 15 dni od daty opublikowania obydwu zawiadomień o wszczęciu i miały możliwość zapoznania się z dokumentacją nieopatrzoną klauzulą poufności., w której znajdowały się również stałe formularze. Te stałe formularze zawierały informacje na temat wielkości produkcji i wielkości sprzedaży. Czwarte twierdzenie jest również bezzasadne, ponieważ art. 17 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego wyraźnie odsyła do największej reprezentatywnej wielkości, która może zostać właściwie zbadana w dostępnym czasie.

- (20) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń rząd ChRL powtórzył swoje zarzuty dotyczące domniemyanych proceduralnych niespójności w odniesieniu do doboru próby producentów unijnych przed wszczęciem obu dochodzeń i podkreślił, że: (i) uzasadnienie Komisji związane z dotrzymaniem terminów dochodzenia jest nie do przyjęcia, ponieważ art. 17 ust. 2 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego oraz art. 27 ust. 2 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego jasno przewidują dobór próby po wszczęciu obu dochodzeń oraz na podstawie uwag przedstawionych w terminie trzech tygodni od wszczęcia obu dochodzeń; (ii) tymczasowy dobór próby ma charakter dyskryminujący lub nieobiektywny i działałby jako czynnik zniechęcający pozostałych producentów unijnych do zgłaszania się, oraz (iii) Komisja nie zapewniła innym producentom unijnym okresu trzech tygodni na przedstawienie uwag.
- (21) Zgodnie z art. 17 ust. 2 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i art. 27 ust. 2 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego „preferowany będzie wybór wzorca w konsultacji i za zgodą zainteresowanych stron, pod warunkiem że strony takie ujawnią się i dostarczą wystarczających dostępnych informacji w ciągu trzech tygodni od wszczęcia dochodzenia”. W odniesieniu do pierwszego argumentu, podstawowe rozporządzenie antydumpingowe i podstawowe rozporządzenie antysubsydyjne nie uniemożliwiają Komisji wskazania, w momencie wszczęcia dochodzenia, tymczasowej próby, w odniesieniu do której strony są wzywane do przedstawienia uwag. Ponadto biorąc pod uwagę fakt, że producenci unijni (lub co najmniej znaczna ich część) popierają skargę oraz uwzględniając informacje uzyskane w stałych formularzach, Komisja znajdowała się w posiadaniu niezbędnych danych dotyczących przemysłu unijnego, aby dokonać doboru tymczasowej próby na etapie wszczęcia postępowania. Wiedza ta sprawia, że dobór próby producentów unijnych różni się od doboru próby mającego zastosowanie w przypadku producentów eksportujących. W odniesieniu do drugiego i trzeciego twierdzenia, zawiadomienia o wszczęciu zawierały informację, że producenci unijni, którzy uważają, że powinni zostać włączeni do próby, muszą zgłosić się do Komisji w terminie 15 dni. Komisja nie dostrzega w jaki sposób działanie to mogłoby naruszać przepisy rozporządzenia podstawowego lub mogłoby zostać uznane za dyskryminujące, nieobiektywne czy wręcz zniechęcające.
- (22) Rząd ChRL stwierdził, że próba nie jest reprezentatywna, gdyż żadne przedsiębiorstwo o znaczącej produkcji na wewnętrzne potrzeby nie zostało uwzględnione, a zatem część przemysłu unijnego po prostu nie została poddana ocenie.
- (23) Argument ten zostaje odrzucony, ponieważ producenci unijni objęci próbą prowadzili sprzedaż wewnętrzną. Ponadto rząd ChRL nie wskazał, który producent unijny powinien zostać włączony do próby oraz który powinien zostać wyłączony.
- (24) Jeden z producentów eksportujących twierdził, że próba producentów unijnych nie była reprezentatywna, ponieważ żaden z producentów unijnych objętych próbą nie produkował ani nie sprzedawał mat z nici ciętych.
- (25) Objęte próbą podmioty trzech producentów unijnych istotnie nie produkowały takich mat, jednak wytwarzały maty z włókna ciągłego, a także inne główne rodzaje produktu. W związku z tym podmioty objęte próbą uznano za reprezentatywne, również ze względu na fakt, iż stanowiły one około 52 % całkowitej produkcji unijnej i około 49 % całkowitej sprzedaży na rynku unijnym, a także charakteryzowały się zróżnicowaną lokalizacją geograficzną. Fakt, że jeden z wielu różnych rodzajów produktu nie był produkowany przez objętych próbą producentów unijnych, nie zmienia tego wniosku.

6.2. Kontrola wyrywkowa importerów mająca zastosowanie do obu dochodzeń

- (26) W celu podjęcia decyzji o konieczności zastosowania kontroli wyrywkowej i ewentualnego dokonania doboru próby Komisja wezwała importerów niepowiązanych do przedłożenia informacji określonych w obu zawiadomieniach o wszczęciu.
- (27) Mając na uwadze fakt, że tylko dwóch niepowiązanych importerów odpowiedziało na formularz dotyczący doboru próby, uznano, że dobór próby nie był konieczny.

6.3. Kontrola wyrywkowa producentów eksportujących w ChRL mająca zastosowanie do obu dochodzeń

- (28) W celu podjęcia decyzji o konieczności zastosowania kontroli wyrywkowej i ewentualnego dokonania doboru próby Komisja zwróciła się do wszystkich producentów eksportujących w ChRL o udzielenie informacji określonych w zawiadomieniach o wszczęciu. Poza tym Komisja zwróciła się do Stałego Przedstawicielstwa ChRL przy UE o zidentyfikowanie pozostałych producentów eksportujących, którzy mogliby być zainteresowani udziałem w dochodzeniu, lub skontaktowanie się z nimi, jeżeli tacy producenci istnieją.

- (29) Ośmiu producentów eksportujących z państwa, którego dotyczy postępowanie, przedstawiło wymagane informacje i wyraziło zgodę na włączenie ich do próby. Zgodnie z art. 27 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego oraz art. 17 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego Komisja dobrała próbę złożoną z trzech producentów eksportujących na podstawie największej reprezentatywnej wielkości wywozu, jaką można było rozsądnie zbadać w dostępnym czasie. Zgodnie z art. 27 ust. 2 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego i art. 17 ust. 2 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego wszyscy znani producenci eksportujący oraz władze państwa, których dotyczy postępowanie, zostali poproszeni o przedstawienie uwag na temat tymczasowego doboru próby. Nie otrzymano żadnych uwag. W związku z tym Komisja podjęła decyzję o zachowaniu proponowanej próby, a wszystkie zainteresowane strony powiadomiono o ostatecznym doborze próby.
- (30) Próba producentów eksportujących lub grup producentów eksportujących obejmuje następujące podmioty:
- Chongqing Polycomp International Corporation („CPIC”)
 - Jiangsu Changhai Composite Materials Holding Co., Ltd („OCH”) i powiązane przedsiębiorstwa; Changzhou New Changhai Fiberglass Co., Ltd („NCH”) i Changzhou Tianma Group Co., Ltd („Tianma”). Te trzy przedsiębiorstwa określa się jako „Jiangsu Changhai Group”;
 - Jushi Group Co. Ltd i powiązane przedsiębiorstwa; Jushi Group Chengdu Co., Ltd oraz Jushi Group Jiujiang Co., Ltd. Te trzy przedsiębiorstwa określa się jako „Jushi Group”.
- (31) Z odpowiedzi na formularze dotyczące doboru próby wynikało, że próba obejmowała 78 % całkowitej sprzedaży eksportowej z ChRL do Unii w OD.

7. Odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu i wizyty weryfikacyjne

- (32) Komisja przesłała kwestionariusze do rządu ChRL, wszystkich objętych próbą chińskich producentów eksportujących, którzy wystąpili z takim wnioskiem, jak również do objętych próbą producentów, użytkowników i stowarzyszeń handlowych w UE, którzy zgłosili się w terminie określonym w obu zawiadomieniach o wszczęciu.
- (33) Odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu otrzymano od rządu ChRL, od trzech objętych próbą chińskich producentów eksportujących, od trzech producentów unijnych objętych próbą, od 14 użytkowników oraz od dwóch importerów niepowiązanych. Jednakże odpowiedź jednego z użytkowników była niewystarczająca, co uniemożliwiło Komisji przeprowadzenie miarodajnej analizy tych danych, pomimo wysłania kilku ponagień.
- (34) Ponadto stowarzyszenie reprezentujące przemysł szklarski „Glass Alliance Europe” zgłosiło się jako zainteresowana strona w imieniu swoich członków i przedstawiło oświadczenie na piśmie.
- (35) Pisemne oświadczenia otrzymano również od kilku stowarzyszeń użytkowników, w szczególności od „Danish Wind Industry Association” (Duńskie Stowarzyszenie Przemysłu Energii Wiatrowej), „Danish Plastics Federation” (Duńska Federacja Producentów Tworzyw Sztucznych), a także od „Groupement de la Plasturgie Industrielle et des Composites (GPIC)” i od Siemens Wind Power AG.
- (36) Ponadto swoje uwagi przekazała Chińska Izba Gospodarcza ds. Przywozu i Wywozu Produktów Przemysłu Lekkiego i Rzemiosła (ang. China Chamber of Commerce for Import/Export of Light Industrial products & Arts-Crafts — „CCCLA”).
- (37) Komisja zgromadziła i zweryfikowała wszelkie informacje uważane za niezbędne do ustalenia występowania subsydiowania, powstałych szkód oraz interesu Unii. Wizyty weryfikacyjne zgodnie z art. 16 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i art. 26 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego odbyły się w siedzibie rządu ChRL oraz w siedzibach następujących przedsiębiorstw:

Producenci unijni:

- 3B Fibreglass SPRL, Belgia;
- Owens Corning Fibreglass France, Francja;
- Johns Manville Slovakia a.s., Słowacja.

Producenci eksportujący w ChRL:

- Chongqing Polycomp International Corporation;
- Jiangsu Changhai Composite Materials Holding Co., Ltd;

- Changzhou New Changhai Fiberglass Co., Ltd;
- Changzhou Tianma Group Co., Ltd;
- Jushi Group Co., Ltd;
- Jushi Group Chengdu Co., Ltd;
- Jushi Group Jiujiang Co., Ltd.

Przedsiębiorstwa handlowe powiązane z producentami eksportującymi z siedzibą w ChRL:

- China National Building Materials and Equipment Import and Export Corporation („CMBIE”);
- China National Building Materials International Corporation („CNBMIC”).

Przedsiębiorstwa handlowe powiązane z producentami eksportującymi z siedzibą w UE:

- Jushi Italia Srl;
- Jushi Spain SA;
- Jushi France SAS.

Importerzy niepowiązani:

- Helm AG, Niemcy.

Użytkownicy:

- Basell Polyolefine, Niemcy;
- DSM, Niderlandy;
- DuPont de Nemours, Belgia;
- Exel Composites, Belgia;
- Fiberline Composites, Dania;
- Formax, Zjednoczone Królestwo;
- Polyone, Niemcy;
- Vestas Wind Systems, Dania.

- (38) Rząd ChRL stwierdził, w skrócie, że jego prawo do obrony w odniesieniu do dostępu do dokumentów udostępnionych zainteresowanym stronom do wglądu zostało naruszone, ponieważ w niepoufnej wersji dokumentacji brakowało informacji bez podania „ważnej przyczyny” lub brakowało wystarczająco szczegółowych streszczeń lub, w wyjątkowych przypadkach, nie podano powodów, dla których nie udostępniono streszczenia nieopatrzonego klauzulą poufności.
- (39) Komisja uznała, że niepoufna wersja dokumentacji udostępniona zainteresowanym stronom do wglądu zawierała wystarczające informacje, aby umożliwić zainteresowanym stronom zbadanie danych, które zostały wykorzystane przez Komisję w jej analizie i w związku z tym zarzut ten został uznany za bezpodstawny. Rząd ChRL została poinformowany o powodach, dla których Komisja uznała, że zarzuty były bezpodstawne.
- (40) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń rząd ChRL oraz jeden producent eksportujący ponowili zarzut, że przepisy dotyczące poufności były stosowane w zbyt szerokim zakresie i zwrócili się z wnioskiem o ujawnienie rodzajów produktów sprzedawanych przez producentów unijnych, a także całkowitych ilości dla poszczególnych numerów kontrolnych produktu (PCN).
- (41) Komisja uważa, że nie doszło do naruszenia prawa do obrony, ponieważ wszyscy producenci eksportujący otrzymali szczegółowe dane dotyczące numerów kontrolnych produktów wytwarzanych przez objętych próbą producentów unijnych, w odniesieniu do których istnieje konkurencja z ChRL. W związku z tym zarzut ten został odrzucony.

B. PRODUKT OBJĘTY POSTĘPOWANIEM I PRODUKT PODOBNY**1. Produkt objęty postępowaniem**

- (42) Produkt, którego dotyczą oba dochodzenia, jest taki sam jak produkt określony w rozporządzeniu wykonawczym Rady (UE) nr 248/2011 i opisany w obydwu zawiadomieniach o wszczęciu, mianowicie nici cięte z włókien szklanych, o długości nieprzekraczającej 50 mm; niedoprzędzy z włókien szklanych, z wyłączeniem niedoprzędów z włókien szklanych, które są impregnowane i powlekane i których straty podczas prażenia wynoszą więcej niż 3 % (zgodnie z normą ISO 1887); maty z włókien ciągłych szklanych z wyłączeniem mat z waty szklanej („produkt objęty postępowaniem” lub „produkty z włókien ciągłych szklanych”), obecnie objęte kodami CN 7019 11 00, ex 7019 12 00 and 7019 31 00 (ten ostatni zastąpił kod 7019 31 10 w dniu 1 stycznia 2014 r.) i pochodzące z ChRL.
- (43) Produkt objęty postępowaniem jest surowcem stosowanym najczęściej do wzmacniania żywic termoplastycznych i termoutwardzalnych w przemyśle materiałów kompozytowych. Wzmocnione w ten sposób materiały kompozytowe (tworzywa sztuczne wzmocnione włóknem ciągłym szklany) są stosowane w wielu gałęziach przemysłu, takich jakich: przemysł samochodowy, elektryczny/elektroniczny, produkcja śmigieł silników wiatrowych, budownictwo, produkcja rur i zbiorników, towarów konsumpcyjnych, lotnictwo i obronność itd.
- (44) Występują trzy podstawowe typy produktów z włókien ciągłych szklanych objętych niniejszym postępowaniem: nici cięte ⁽¹⁾, niedoprzędzy ⁽²⁾ i maty ⁽³⁾ (z wyłączeniem mat z waty szklanej). Dochodzenie wykazało, iż pomimo różnic w wyglądzie i możliwych różnic w zastosowaniach końcowych wszystkie wspomniane typy produktu objętego postępowaniem mają te same podstawowe właściwości fizyczne, chemiczne i techniczne oraz są zasadniczo wykorzystywane do tych samych celów.

2. Wnioski o wykluczenie produktu**2.1. Kod CN 7019 31 90**

- (45) Po opublikowaniu obu zawiadomień o wszczęciu CCCLA twierdziła, iż odnosiły się one do kodu CN 7019 31 10, natomiast skarżący odnosił się do kodu CN 7019 31 00, który przestał istnieć. CCCLA twierdziła, że produkty poprzednio objęte kodem CN 7019 31 00 są obecnie sklasyfikowane pod dwoma różnymi kodami CN: 7019 31 10 (Maty z włókna szklanego z włókien ciągłych) i 7019 31 90 (Pozostałe maty z włókna szklanego). Mając na uwadze fakt, że obecne dochodzenia obejmują niektóre produkty z włókien ciągłych szklanych, CCCLA jest zdania, że produkty sklasyfikowane w ramach kodu CN 7019 31 90, a mianowicie „maty z włókien szklanych nieciągłych”, powinny zostać wykluczone z zakresu produktu objętego postępowaniem.
- (46) Argument ten jest bez znaczenia, ponieważ produkt ten nie jest produktem objętym postępowaniem w pierwszej kolejności.
- (47) Skarżący odnosił się do kodu CN ex 7019 31 00 i wyraźnie stwierdził, że maty z waty szklanej (tj. inne maty lub maty z włókien szklanych nieciągłych) są wyłączone. Dlatego też adnotacja „ex” poprzedza kod CN.
- (48) Oba zawiadomienia o wszczęciu zostały opublikowane w grudniu 2013 r. i zawierają sformułowanie „obecnie objęte kodami CN [...] 7019 31 10”. Biorąc pod uwagę fakt, że od dnia 1 stycznia 2012 r. produkty poprzednio objęte kodem CN 7019 31 00 zostały podzielone na dwie kategorie (kody CN 7019 31 10 i 7019 31 90), zawiadomienie o wszczęciu nie zawiera sformułowania „maty z włókien szklanych nieciągłych”, ponieważ zawiera stwierdzenie „obecnie objęte kodami CN [...] 7019 31 10”.
- (49) Jednak niniejsze rozporządzenie zawiera sformułowanie „obecnie objęte kodami CN [...] 7019 31 00” jako że oba kody CN 7019 31 10 i CN 7019 31 90 zostały ponownie połączone od dnia 1 stycznia 2014 r., ze względu na fakt, że zakres kodu CN 7019 31 90 pozostawał w praktyce pusty (pozostałe maty z włókna szklanego czyli maty z waty szklanej były raczej klasyfikowane pod kodem CN 7019 39 00).
- (50) W związku z powyższym wniosek o wyłączenie kodu CN 7019 31 90 nie jest istotny.

⁽¹⁾ Nici cięte są ciągłymi nićmi szklanymi, rozdrabnianymi do uzyskania pożądanej długości i dostępnymi w wielu różnych rodzajach obróbki powierzchniowej w celu zapewnienia zgodności z większością zastosowań wykorzystujących żywicę. Mogą to być nici cięte do zastosowań suchych lub nici cięte do zastosowań mokrych.

⁽²⁾ Niedoprzędzy są ciągłymi nićmi szklanymi, zebranych razem, bez mechanicznego skręcania i zwijania, tworzącymi pakiet o cylindrycznym i rurkowatym aspekcie.

⁽³⁾ Maty z włókien ciągłych są stworzone z nici ciętych lub nici ciągłych połączonych.

2.2. Niedoprzędzy teksturowane

- (51) Jeden z użytkowników wystąpił z wnioskiem o wykluczenie niedoprzędów teksturowanych ⁽¹⁾ z zakresu produktu objętego postępowaniem, argumentując, że unijne zakłady wytwarzające włókna ciągłe szklane nie produkują niedoprzędów.
- (52) Ustalono jednak, że trzy przedsiębiorstwa w Unii produkowały niedoprzędzy teksturowane i posiadały wystarczające moce produkcyjne, aby zaspokoić potrzeby rynku. Dochodzenia wykazały, iż pomimo możliwych różnic w zastosowaniach końcowych wszystkie wspomniane typy produktu objętego postępowaniem mają te same podstawowe właściwości fizyczne, chemiczne i techniczne oraz są wykorzystywane zasadniczo do tych samych celów. Wniosek o wykluczenie niedoprzędów teksturowanych z zakresu produktu zostaje zatem odrzucony.
- (53) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń rząd ChRL twierdził, że niedoprzędzy teksturowane powinny zostać wyłączone, ponieważ (i) tylko jeden producent unijny dostarczał niedoprzędzy teksturowane na rynek w ograniczonych ilościach i że w związku z tym jakkolwiek przywóz takich produktów nie mógł wyrządzić szkody przemysłowi unijnemu, (ii) niedoprzędzy teksturowane różnią się od zwykłych niedoprzędów, gdyż te ostatnie mają większą kierunkową wytrzymałość charakterystyczną dla profili kompozytowych poddanych prasowaniu ciągłemu, a także różni się ich proces produkcji oraz (iii) w przeciwieństwie do tego, co uczyniono w pierwotnym dochodzeniu antydumpingowym w odniesieniu do przędz, Komisja uważa, że ograniczona substytucyjność nie jest znaczącym czynnikiem, który umożliwiłby wykluczenie niedoprzędów teksturowanych.
- (54) W odniesieniu do pierwszego argumentu Komisja przypomina, że jest wielu producentów w Unii, którzy są w stanie zaspokoić potrzeby rynkowe na niedoprzędzy teksturowane, nawet jeżeli tylko jeden z nich obecnie prowadzi sprzedaż tego rodzaju produktu. Argument rządu ChRL, mówiący o tym, że tylko jeden producent unijny w rzeczywistości dokonuje sprzedaży produktu jest raczej wskaźnikiem szkody, ponieważ oznacza, że użytkownicy przestawili się na kupowanie tego produktu od dostawców spoza Unii, w szczególności z ChRL.
- (55) W odniesieniu do drugiego argumentu proces produkcyjny niedoprzędów teksturowanych jest identyczny z procesem produkcji „zwykłych” niedoprzędów, z wyjątkiem jednego dodatkowego etapu polegającego na wdmuchiowaniu powietrza wewnątrz niedoprzędów, który wymaga jedynie względnie niedrogoego dodatkowego sprzętu i nie ma wpływu na podstawowe właściwości techniczne i fizyczne produktu. Niedoprzędzy teksturowane wydają się jedynie być gęstsze niż „zwykłe” niedoprzędzy.
- (56) W odniesieniu do trzeciego argumentu Komisja zastosowała takie samo podejście, jak w poprzednim dochodzeniu, gdy niedoprzędzy teksturowane zostały również objęte zakresem produktu objętego postępowaniem, a wniosek o ich wyłączenie został odrzucony. Nie przedstawiono argumentów, które mogłyby prowadzić do innego wniosku.
- (57) Wniosek o wykluczenie niedoprzędów teksturowanych z zakresu produktu zostaje zatem odrzucony.

2.3. Produkty przemysłu unijnego, wobec których nie istnieje konkurencja ze strony produktów z ChRL

- (58) Rząd ChRL wystąpił z wnioskiem o wykluczenie z zakresu produktu tych produktów, w odniesieniu do których przywóz z Chin nie stanowi konkurencji dla przemysłu unijnego (jak stwierdzono w nieobjętej klauzuli poufności wersji skargi antysubsydycznej). Produkty, o których mowa, to nici cięte do zastosowań mokrych („WUCS”) i maty.
- (59) WUCS charakteryzują się ograniczonym okresem trwałości oraz wyższymi kosztami transportu związanymi z dodatkową zawartością wody. WUCS są jednak przedmiotem handlu na całym świecie. Dochodzenie wykazało, iż pomimo niektórych różnic w wyglądzie i możliwych różnic w zastosowaniach końcowych wszystkie wspomniane typy produktu objętego postępowaniem mają te same podstawowe właściwości fizyczne, chemiczne i techniczne oraz są wykorzystywane zasadniczo do tych samych celów. WUCS oraz maty, podobnie jak jakiegokolwiek inne rodzaje produktu objętego postępowaniem, wykorzystywane są jako materiał wzmacniający. Ponadto twierdzenie rządu ChRL, że niektóre chińskie produkty z włókien ciągłych szklanych nie są jeszcze obecne w dużych ilościach na rynku unijnym nie wyklucza przyszłych zmian w zachowaniu przedsiębiorstw w odniesieniu do tych poszczególnych rodzajów wywożonych produktów. Wniosek o wykluczenie tych produktów z zakresu produktu zostaje zatem odrzucony.

⁽¹⁾ Niedoprzędzy teksturowane są uzyskiwane z niedoprzędów, które zostały odwinęte z jednej szpuli na inną i w trakcie tego procesu została im nadana większa objętość/została zmieniona tekstura wewnątrz maszyny teksturyzującej, która wdmuchuje powietrze bezpośrednio w nici niedoprzędów.

- (60) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń rząd ChRL twierdził, że: (i) tylko jeden producent unijny produkuje WUCS i że w związku z tym jakikolwiek przywóz tego produktu nie mógł wyrządzić szkody przemysłowi unijnemu, (ii) producenci unijni nie ponieśli żadnej szkody w odniesieniu do wyżej wymienionych produktów, ponieważ producenci unijni twierdzili w jawnej wersji skargi, że ich zysk w odniesieniu do tych produktów może wynieść powyżej 8 % — 10 %, (iii) WUCS charakteryzują się wyższą zawartością wody, ograniczonym okresem trwałości i innym procesem produkcji, w związku z tym różnią się pod względem fizycznym i chemicznym od zwykłych nici ciętych, oraz (iv) w przeciwieństwie do tego, co uczyniono w poprzednim dochodzeniu w odniesieniu do przędz, Komisja uważa, że ograniczona substytucyjność nie jest znaczącym czynnikiem, który umożliwiłby wykluczenie WUCS i mat.
- (61) Pierwszy argument został odrzucony, ponieważ kilku producentów unijnych dokonuje sprzedaży WUCS i w związku z tym przemysł unijny jest podatny na szkodę w przypadku tego rodzaju produktu.
- (62) W odniesieniu do drugiego argumentu fakt, że produkcja niektórych rodzajów produktu w pewnych okresach jest rentowna, nie jest wystarczającym powodem do wyłączenia ich z zakresu produktu. Ponadto WUCS są przywożone do Unii w znacznie mniejszych ilościach niż inne produkty z włókien ciągłych szklanych. Marża zysku dla tego jednego rodzaju produktu nie jest więc reprezentatywna w odniesieniu do produktu objętego postępowaniem.
- (63) Jeżeli chodzi o trzeci argument, definicja produktu objętego postępowaniem nie opiera się na jego zawartości wody. Zatem większa zawartość wody w WUCS nie uzasadnia wykluczenia tego rodzaju produktu. Ponadto proces produkcji WUCS jest taki sam, jak w przypadku nici ciętych do zastosowań suchych (DUCS), z wyjątkiem ostatniego etapu produkcji, czyli procesu suszenia.
- (64) W odniesieniu do czwartego argumentu Komisja zastosowała takie samo podejście, jak w poprzednim dochodzeniu antydumpingowym, w którym WUCS również uwzględniono w zakresie produktu objętego postępowaniem. Nie przedstawiono argumentów, które mogłyby prowadzić do innego wniosku.
- (65) Wniosek o wykluczenie WUCS z zakresu produktu zostaje zatem odrzucony.

3. Produkt podobny

- (66) Podobne jak w poprzednim dochodzeniu antydumpingowym uznano, że produkt objęty postępowaniem oraz produkty z włókien ciągłych szklanych wytwarzane i sprzedawane na rynku krajowym w ChRL, a także produkty z włókien ciągłych szklanych wytwarzane i sprzedawane w Unii przez przemysł unijny mają te same podstawowe cechy fizyczne, chemiczne i techniczne oraz zastosowania. W związku z powyższym produkty te stanowią produkty podobne do celów obecnych dochodzeń w rozumieniu art. 1 ust. 4 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego oraz art. 2 lit. c) podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego.

C. SUBSYDIOWANIE

1. Wprowadzenie

- (67) W 12. planie pięcioletnim na rzecz krajowego rozwoju gospodarczego i społecznego Chińskiej Republiki Ludowej podkreślono strategiczną wizję rządu ChRL w zakresie rozwoju i promowania sektorów przemysłu o kluczowym znaczeniu, która obejmuje, między innymi, wytwarzanie produktów z włókien szklanych. W szczególności, rozdział 9 tego 12. planu pięcioletniego, dotyczący przekształcenia i modernizacji przemysłu wytwórczego zawiera następujące sformułowanie:

„Będziemy koncentrować się na rozwijaniu nowych materiałów, takich jak szkło fotowoltaiczne, ultracienkie szkło nośne, specjalne włókna szklane oraz specjalne materiały ceramiczne”.

- (68) W sekcji 3 rozdziału 9 wyżej wymienionego planu dotycząca modernizacji technologicznej przedsiębiorstw stanowi się wyraźnie, że rząd ChRL „... będzie zachęcać przedsiębiorstwa, by rozwijały swoje możliwości opracowywania nowych produktów, zwiększały udział technologii oraz wartość dodaną swoich produktów, a także szybciej dokonywały ich aktualizacji i modernizacji.”

- (69) Ponadto w sekcji 1 rozdziału 10 tego planu zaznaczono, że:

„Nacisk na rozwój przemysłu nowych materiałów skupi się na nowych materiałach funkcjonalnych, zaawansowanych materiałach strukturalnych, wysokowydajnych włóknach, a także na wytworzonych z nich materiałach kompozytowych i podstawowych materiałach ogólnego zastosowania”.

- (70) Znaczenie innowacji i nowych materiałów ogółem zostało wyraźnie podkreślone zarówno w „12. pięcioletnim programie na rzecz innowacji technologii przemysłowej”, jak i w „Krajowym długoterminowym planie rozwoju nauki i technologii (2006-2020)”.
- (71) Ponadto w „Katalogu wytycznych dotyczących restrukturyzacji przemysłowej z 2011 r.” (decyzja nr 9) wyraźnie wymienia się wśród sektorów promowanych „produkcję drutów z wykorzystaniem pieca do włókien ze szkła typu E [...], rozwój i produkcję wysokowydajnych włókien szklanych i wytwarzanych z nich produktów”. Dodatkowo „Katalog wytycznych dla sektorów przemysłu korzystających z inwestycji zagranicznych”, zawierający wykaz sektorów, w których propagowane są inwestycje zagraniczne ⁽¹⁾, odnosi się wyraźnie do wytwarzania produktów z włókien szklanych oraz specjalnych włókien szklanych.
- (72) Rząd ChRL twierdził, że powyższe plany zawierają jedynie wskazówki i nie są wiążące. Jednakże w 12. planie pięcioletnim stwierdzono wyraźnie, że jest on prawnie wiążący:

„Po jego zatwierdzeniu przez Ogólnochińskie Zgromadzenie Przedstawicieli Ludowych niniejszy plan ma moc prawną”.

- (73) Po ujawnieniu ustaleń rząd ChRL twierdził, że produkt objęty postępowaniem obejmuje jedynie standardowe produkty z włókna szklanego („włókna ze szkła typu E”), natomiast nie obejmuje bardziej zaawansowanych technologicznie i wysokowydajnych produktów z włókien szklanych (włókna szklane specjalnego przeznaczenia — „włókna ze szkła typu S”). W związku z tym produkt objęty niniejszym dochodzeniem nie wchodzi w zakres sektorów promowanych, ponieważ promowana jest wyłącznie produkcja specjalnych rodzajów włókien szklanych lub włókien wysokowydajnych. Rząd ChRL powołuje się między innymi na 12. plan pięcioletni, który odnosi się wyłącznie do „włókien wysokowydajnych” i „specjalnych rodzajów włókien szklanych”.
- (74) Należy zauważyć po pierwsze, że produkt objęty postępowaniem to „niektóre produkty z włókien ciągłych szklanych”. Definicja produktu nie wprowadza rozróżnienia w zależności od tego, czy produkty są wykonane ze standardowych włókien szklanych (zwanymi dalej „włóknami ze szkła typu E”) czy ze specjalnych włókien szklanych (zwanymi dalej „włóknami ze szkła typu S”). Po drugie, żadna z zainteresowanych stron nie przedstawiła wniosku o wykluczenie niektórych rodzajów produktu, twierdząc, że specjalne włókna szklane nie powinny być objęte zakresem produktu. Po trzecie, rząd ChRL nie zakwestionował faktu, że zachęca on do rozwijania sektora „specjalnych włókien szklanych”. W istocie nawet standardowe produkty z włókna szklanego wymieniane są wśród produktów, dla których promowane są inwestycje zagraniczne (zob. motywy 71).
- (75) W każdym przypadku, nawet gdyby przyjąć, że rząd ChRL wspiera wyłącznie rozwój wysokowydajnych włókien szklanych (np. S-glass), w toku dochodzenia nie wykazano żadnego rozróżnienia między przemysłem produkującym standardowe włókna szklane, z jednej strony, a przemysłem produkującym specjalne włókna szklane, z drugiej strony. Wręcz przeciwnie, produkty z włókien szklanych są wytwarzane przez ten sam przemysł włókien szklanych niezależnie od tego, czy są one wykonane ze szkła typu E, czy też z wysokowydajnych włókien szklanych takich jak włókna ze szkła typu S. W tym kontekście Komisja stwierdziła w szczególności, że wszyscy objęci próbą chińscy producenci eksportujący wykorzystują w procesie produkcji zarówno standardowe włókna szklane (włókna ze szkła typu E), jak również wysokowydajne włókna szklane (np. włókna ze szkła typu S), oraz że nie istnieje mechanizm mający na celu ograniczenie wsparcia (w formie preferencyjnych pożyczek lub w formie przyznawania prawa do użytkowania gruntów) dla jednego z tych rodzajów produkcji. Wynika z tego, że w odniesieniu do wyraźnej zachęty do rozwijania wysokiej jakości produktów z włókien szklanych nie może (formalnie lub faktycznie) nie można wykluczyć podstawowego przemysłu włókien szklanych z ogólnej strategicznej polityki zachęcania przedsiębiorstw, by rozwijały swoje możliwości opracowywania nowych produktów, zwiększały udział technologii oraz wartość dodaną swoich produktów, a także szybciej dokonywały ich aktualizacji i modernizacji.
- (76) Z powyższego wynika, że twierdzenie, iż produkt objęty postępowaniem nie należy do produktów promowanych jest bezpodstawne i w związku z tym zostaje odrzucone.
- (77) Ponadto w „Decyzji Rady Państwowej nr 40 w sprawie promulgacji i wdrożenia »Tymczasowych przepisów w zakresie promowania dostosowania struktury przemysłowej«” (która wraz z „Tymczasowymi przepisami w zakresie promowania dostosowania struktury przemysłowej” nazywana jest dalej „decyzją nr 40”) stanowi się, że rząd ChRL będzie aktywnie wspierać rozwój różnych rodzajów przemysłu ⁽²⁾.
- (78) Chociaż decyzja nr 40 nie odnosi się wyraźnie do przemysłu włókien ciągłych szklanych ani, bardziej ogólnie, do sektora nowych materiałów, to jednak zobowiązuje wszystkie instytucje finansowe do zapewnienia wsparcia kredytowego jedynie dla promowanych projektów, a także przewiduje wdrożenie „innych polityk preferencyjnych w stosunku do popieranych projektów” ⁽³⁾. W związku z tym można stwierdzić, że przepisy decyzji nr. 40 miały zastosowanie do przemysłu włókien szklanych ciągłych.

⁽¹⁾ Również w pkt 6 rozdziału XIV katalogu dla sektorów przemysłu, w którym popiera się inwestycje zagraniczne, wyraźnie odnosi się do produktów z włókien szklanych: „Wytwarzanie produktów z włókien szklanych oraz specjalnych włókien szklanych”.

⁽²⁾ Rozdział II, art. 5 Tymczasowych przepisów w zakresie promowania dostosowania struktury przemysłowej.

⁽³⁾ Rozdział III, art. 17 Tymczasowych przepisów w zakresie promowania dostosowania struktury przemysłowej.

- (79) Rząd ChRL twierdził, że z decyzji nr 40 wynika tylko to, że promowane sektory powinny otrzymywać wsparcie kredytowe „zgodnie z zasadami udzielania kredytów”, co nie oznacza, że takie wsparcie powinno odbywać się na zasadach preferencyjnych.
- (80) Dochodzenie wykazało jednak, że przedsiębiorstwa objęte próbą odnosiły korzyści płynące z polityki w zakresie udzielania pożyczek preferencyjnych. Istotnie, niektóre przedsiębiorstwa przynoszące straty nadal uzyskiwały finansowanie na preferencyjnych warunkach. W związku z tym Komisja odrzuca twierdzenie rządu ChRL, zgodnie z którym pożyczki dla sektora włókien ciągłych szklanych były udzielane „zgodnie z zasadami udzielania kredytów”. Kluczowe znaczenie wciąż ma fakt, że zgodnie z decyzją nr 40 wszystkie instytucje finansowe udzielają pożyczek sektorom promowanym, w tym sektorowi włókien ciągłych szklanych, oraz że wsparcie to jest w rzeczywistości udzielane na warunkach preferencyjnych.
- (81) Ponadto w dokumencie pt. „Zarys strategii krajowej w zakresie rozwoju naukowego i technologicznego w perspektywie średnio- i długoterminowej (na lata 2006–2020)” obiecuje się „zapewnić pierwsze miejsce finansowaniu polityki”, „zachęcać instytucje finansowe do udzielenia preferencyjnego wsparcia kredytowego na potrzeby ważnych krajowych projektów naukowych i technologicznych związanych z uprzemysłowieniem”, „zachęcać instytucje finansowe do udoskonalania i wzmacniania usług finansowych dla przedsiębiorstw zaawansowanych technologicznie” oraz „wprowadzić preferencyjne traktowanie podatkowe, aby promować rozwój przedsiębiorstw zaawansowanych technologicznie”.
- (82) Produkcja włókien ciągłych szklanych jest objęta zakresem definicji przedsiębiorstwa zaawansowanego technologicznie, o czym świadczy liczba producentów mających status przedsiębiorstw wykorzystujących nowe i zaawansowane technologie w ChRL. Dochodzenie wykazało faktycznie, że niektóre przedsiębiorstwa objęte próbą uzyskały certyfikaty przedsiębiorstw wykorzystujących zaawansowane i nowe technologie, które mogły korzystać z preferencyjnego traktowania określonego w dokumencie pt. „Zarys strategii krajowej w zakresie rozwoju naukowego i technologicznego w perspektywie średnio- i długoterminowej (na lata 2006–2020)”, o którym mowa powyżej.

2. Odmowa współpracy i wykorzystanie dostępnych faktów

2.1. Zastosowanie przepisów art. 28 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego wobec jednego producenta eksportującego

- (83) Podczas wizyty weryfikacyjnej w jednym z przedsiębiorstw w ChRL ustalono, że przedsiębiorstwo zastąpiło skontrolowane sprawozdanie finansowe, które zostało pierwotnie przedłożone Komisji w odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu dotyczącym środków antysubsydyjnych. Przedsiębiorstwo nie ujawniło dobrowolnie tej informacji, a istnienie innego skontrolowanego sprawozdania finansowego wykryto dopiero w momencie, gdy przedsiębiorstwo zostało poproszone o dostarczenie oryginału sprawozdania finansowego. Ponadto to nowe sprawozdanie zostało udostępnione wyłącznie w języku chińskim. Ponieważ istnienie dwóch różnych sprawozdań finansowych jest niezgodne z Międzynarodowymi Standardami Rewizji Finansowej (standard nr. 560 dotyczący „późniejszych zdarzeń”), zespół weryfikacyjny podkreślił, że jest to poważny problem, gdyż wzbudza wątpliwości dotyczące wiarygodności przedłożonych sprawozdań finansowych. Przedsiębiorstwo wyjaśniło, że skontrolowane sprawozdanie finansowe pierwotnie przedłożone w odpowiedzi na kwestionariusz zawierało błędy, w związku z czym zostało zastąpione nową wersją sporządzoną przez tę samą firmę audytorską, a następnie zostało antydatowane i ponownie wydane z tym samym numerem porządkowym co oryginalne sprawozdanie finansowe, które zostało zniszczone.
- (84) W następstwie wizyty weryfikacyjnej oraz po przetłumaczeniu „drugiego” zestawu sprawozdań finansowych Komisja wysłała pismo do przedmiotowego przedsiębiorstwa przedstawiające konkretne i szczegółowe powody, dla których uznała, że niektóre z danych dostarczonych w kwestionariuszu nie mogły zostać uznane za zweryfikowane. Przedsiębiorstwo zostało poinformowane, że Komisja może oprzeć swoje ustalenia na dostępnych faktach zgodnie z art. 28 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego i uzyskała możliwość przedstawienia uwag.
- (85) Przedsiębiorstwo przedstawiło swoje uwagi zarówno na piśmie, jak i podczas przesłuchania z udziałem rzecznika praw stron. Z udzielonych odpowiedzi wynikało, że istnieje jeszcze inne (trzecie) skontrolowane sprawozdanie finansowe (w formie przewidzianym dla spółek notowanych na giełdzie). Mimo że nie ustalono istotnych różnic między „drugim” i „trzecim” sprawozdaniem, to ostatnie było jednak dużo bardziej szczegółowe i wyczerpujące. Podczas wizyty weryfikacyjnej sprawozdanie zostało już wydane i było w posiadaniu przedsiębiorstwa podczas wizyty weryfikacyjnej, jednak o istnieniu tego trzeciego sprawozdania finansowego również nie poinformowano Komisji w odpowiednim czasie w trakcie weryfikacji⁽¹⁾. W przeciwieństwie do innych sprawozdań finansowych, ta „trzecia” wersja wymieniała wyraźnie i szczegółowo wszystkie subsydia (wraz z ich podstawą prawną), które przedsiębiorstwo otrzymało w OD. W związku z tym zbadanie tego sprawozdania finansowego byłoby bardzo przydatne podczas wizyty weryfikacyjnej w celu sprawdzenia wszystkich przedłożonych informacji na temat poszczególnych programów subsydiów, z których korzystało to przedsiębiorstwo.

(1) „Trzeci” zestaw zbadanych sprawozdań finansowych datowany był na 15 maja 2014 r., natomiast wizyta weryfikacyjna na terenie przedsiębiorstwa miała miejsce w dniach 29-30 maja 2014 r.

- (86) Skontrolowane sprawozdanie finansowe jest podstawowym dokumentem umożliwiającym Komisji przeprowadzenie właściwej weryfikacji informacji dostarczonych przez przedsiębiorstwo w odniesieniu do, między innymi, dotacji, pożyczek, praw użytkowania gruntów, odroczeń podatkowych itp.
- (87) Jak wskazano powyżej, przedsiębiorstwo to nie współpracowało, co stanowiło poważną przeszkodę dla zapewnienia właściwej weryfikacji informacji przekazanych Komisji, która nie mogła w związku z tym odpowiednio zweryfikować otrzymanych informacji dotyczących, między innymi, poziomu subsydiów otrzymanych przez to przedsiębiorstwo. W związku z tym Komisja nie mogła dokonać wystarczająco dokładnych ustaleń, w szczególności w odniesieniu do poziomu otrzymanych subsydiów.
- (88) Uznaje się, że przedsiębiorstwo przekazało wprowadzające w błąd informacje i nie współpracowało w sposób właściwy. W związku z tym Komisja postanowiła zastosować przepisy art. 28 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego. Ponieważ przedsiębiorstwo to jest częścią grupy, przepisy art. 28 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego miały zastosowanie do całej grupy.
- (89) Niemniej jednak, podobnie jak w przypadku ustalenia poziomu subsydiowania w odniesieniu do grupy, Komisja skorzystała z rzeczywistych danych dwóch przedsiębiorstw wchodzących w skład grupy, które w pełni współpracowały w obu dochodzeniach i których informacje zostały uznane za wiarygodne w odniesieniu do ich poziomu subsydiowania. Jeżeli chodzi o przedsiębiorstwo wchodzące w skład tej grupy, które przedstawiło wprowadzające w błąd informacje, poziom subsydiowania został ustalony na podstawie dostępnych faktów. Przy ustalaniu poziomu subsydiowania w odniesieniu do tego podmiotu prawnego, Komisja wykorzystała dostępne dane dotyczące najwyższego poziomu subsydiowania ustalonego dla każdego programu subsydiowania w odniesieniu do każdego z podmiotów prawnych należących do objętych próbą przedsiębiorstw lub grup przedsiębiorstw, o których mowa w motywie 30 i które w pełni współpracowały podczas dochodzenia.
- (90) Po ujawnieniu ustaleń skarżący twierdził, że metodyka zastosowana do obliczenia poziomu subsydiowania przedmiotowej grupy nie była prawidłowa. Według skarżącego margines subsydiowania grupy powinien być znacznie wyższy ze względu na fakt, iż jest on sumą najwyższych marginesów subsydiowania w odniesieniu do każdego programu subsydiowania dla każdego z przedsiębiorstw współpracujących.
- (91) Argument ten opiera się na nieporozumieniu. Metodyka użyta do obliczenia poziomu subsydiowania, o której mowa w motywie 89 powyżej, została zastosowana wyłącznie wobec przedsiębiorstwa (wchodzącego w skład grupy), które dostarczyło informacje wprowadzające w błąd, a nie wobec grupy jako całości. Argument ten został zatem odrzucony.
- (92) Przedsiębiorstwo, które przedstawiło wprowadzające w błąd informacje, nie dokonywało wywozu produktu objętego postępowaniem. Wywóz produktu objętego postępowaniem był dokonywany w ramach grupy przez jedno z przedsiębiorstw powiązanych z przedmiotowym przedsiębiorstwem. Przedsiębiorstwo powiązane współpracowało jednak w pełni w obu dochodzeniach i dostarczyło wiarygodne informacje na temat cen eksportowych grupy. W związku z tym przedłożone przez nie informacje zostały wykorzystane w ostatecznych ustaleniach Komisji w tym postępowaniu.
- (93) Po ujawnieniu ustaleń przedmiotowy producent eksportujący twierdził, że Komisja popełniła błąd stosując przepisy art. 28 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego.
- (94) Twierdził on po pierwsze, że w wysłanym do niego piśmie, w którym Komisja przedstawiła szczegółowo powody proponowanego zastosowania przepisów art. 28 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego, Komisja nie stwierdziła, że nie mogła sprawdzić informacji dotyczących otrzymywanych subsydiów. W związku z tym, jego zdaniem, Komisja nie może opierać się na tej argumentacji w swoich ostatecznych wnioskach, ponieważ przedsiębiorstwo nie miało możliwości ustosunkowania się do tego argumentu.
- (95) Twierdzenia tego nie można zaakceptować. W swoim piśmie Komisja stwierdziła wyraźnie, że „nie może stwierdzić, że informacje dotyczące poziomu subsydiów otrzymywanych przez [przedsiębiorstwo] zostały zweryfikowane”. W każdym przypadku przedsiębiorstwo to zostało w pełni poinformowane o powodach zastosowania ustaleń opartych na najlepszych dostępnych faktach w dokumencie zawierającym ostateczne ustalenia; przedsiębiorstwo miało także możliwość przedstawienia uwag w tej sprawie i z tej możliwości skorzystało.

- (96) Przedmiotowy producent eksportujący twierdził po drugie, że nawet jeżeli Komisja miałaby zastosować przepisy art. 28 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego, nie powinna wykorzystywać danych innych przedsiębiorstw jako podstawy do określenia poziomu subsydiowania, ale powinna raczej opierać się na rzeczywistym zestawie skontrolowanych sprawozdań finansowych tego przedsiębiorstwa, ponieważ zawiera on „najbardziej odpowiednie” i „najbardziej właściwe” informacje dotyczące jego poziomu subsydiowania.
- (97) Jak wyjaśniono w motywach 83-88 powyżej, Komisja ma poważne wątpliwości co do wiarygodności przedłożonych sprawozdań finansowych i w związku z tym nie może powoływać się na nie w celu sprawdzenia poziomu subsydiowania w przypadku różnych planów lub programów subsydiów, takich jak pożyczki preferencyjne i prawa do użytkowania gruntów za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia. Wiarygodne, skontrolowane sprawozdania finansowe mają istotnie podstawowe znaczenie dla sprawdzenia dokładności i kompletności informacji uzyskanych z innych źródeł. W związku z tym Komisja musiała wykorzystać najlepsze dostępne fakty w celu ustalenia poziomu subsydiowania. W tym przypadku były to zweryfikowane informacje na temat obowiązujących programów subsydiów uzyskane od innych współpracujących podmiotów. W związku z powyższym argument ten został odrzucony.
- (98) Przedmiotowe przedsiębiorstwo twierdziło również, że Komisja błędnie zastosowała międzynarodowe standardy rachunkowości („MSR”) jako kryterium odrzucenia zestawu zbadanych sprawozdań finansowych. Zdaniem tego przedsiębiorstwa należy dokonać rozróżnienia między rolą zestawu zbadanych sprawozdań finansowych, a znaczeniem MSR podczas oceny traktowania na zasadach rynkowych w postępowaniach antydumpingowych, z jednej strony, oraz postępowaniach antysubsydyjnych, z drugiej strony. Naruszenie MSR nie może stanowić podstawy do zastosowania przepisów art. 28 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego.
- (99) Komisja zauważa, że naruszenie międzynarodowych standardów rachunkowości, które wykazano w toku dochodzenia, nie jest samo w sobie powodem do zastosowania przepisów art. 28 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego. Powodem tym był fakt, że przedmiotowe przedsiębiorstwo przekazało Komisji różne wersje zestawu skontrolowanych sprawozdań finansowych, które budzą wątpliwości co do ich wiarygodności i, w związku z tym, Komisja doszła do wniosku, że inne informacje dotyczące poziomu subsydiowania nie mogły zostać zweryfikowane. W związku z powyższym argument ten został odrzucony.
- (100) Przedsiębiorstwo to twierdziło również, że zastosowana przez Komisję metodyka obliczania jego marginesu subsydiowania, która polegała na przyjęciu najwyższej stawki cła wyrównawczego, jaki ustalono w przypadku każdego programu w odniesieniu do każdego ze współpracujących podmiotów prawnych (a nie każdej grupy), była nieuzasadniona. Zdaniem tego przedsiębiorstwa metodyka ta jest błędna, ponieważ przedsiębiorstwa należące do tej samej grupy mogą zdecydować o skoncentrowaniu subsydiów na rzecz jednego szczególnego podmiotu, z korzyścią dla całej grupy.
- (101) Jak wyjaśniono w motywie 89, przy obliczaniu poziomu subsydiowania w ramach grupy Komisja korzystała z rzeczywistych danych dotyczących dwóch innych przedsiębiorstw należących do grupy, które współpracowały w obydwu postępowaniach przy obliczaniu poziomu subsydiowania w odniesieniu do całej grupy. Wykorzystanie dostępnych faktów miało miejsce wyłącznie w przypadku jednego podmiotu prawnego należącego do grupy, który dostarczył wprowadzające w błąd informacje. W celu ustalenia poziomu subsydiowania podmiotu prawnego w ramach grupy Komisja stwierdziła, że najbardziej odpowiednie będzie oparcie obliczeń na tym samym poziomie w strukturze organizacyjnej oraz przyjęcie najwyższego ustalonego poziomu subsydiowania dla wszystkich podmiotów prawnych (w ramach tej grupy w stosownych przypadkach) należących do przedsiębiorstw lub grup przedsiębiorstw objętych próbą. W związku z powyższym argument ten został odrzucony.

2.2. Zastosowanie przepisów art. 28 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego wobec banków państwowych

- (102) Żadnego z banków państwowych w ChRL nie podjął się współpracy z Komisją. Banki te zostały zaproszone do dostarczenia niezbędnych informacji do celów dochodzenia antysubsydyjnego poprzez wypełnienie kwestionariusza. W związku z tym Komisja powiadomiła rząd ChRL, że rozważa możliwość oparcia swoich ustaleń na dostępnych faktach zgodnie z art. 28 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego w odniesieniu do informacji dotyczących banków państwowych.
- (103) W odpowiedzi na pismo Komisji, a następnie po ujawnieniu ustaleń rząd ChRL zakwestionował zastosowanie art. 28 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego w odniesieniu do informacji, o które zwrócono się do banków państwowych. Zdaniem rządu ChRL dostarczył on w trakcie dochodzenia znaczną część przedmiotowych informacji. Komisja stwierdziła jednak, że informacje te nie mogą w pełni zastąpić odpowiedzi banków państwowych na szczegółowe pytania zawarte w kwestionariuszach. Rząd ChRL nie zakwestionował faktu, że banki państwowe nie udzieliły odpowiedzi na kwestionariusz, ani faktu, że banki te są własnością państwa. W związku z tym Komisja musiała oprzeć swoje ustalenia dotyczące banków państwowych na dostępnych faktach.

3. Programy objęte dochodzeniem

- (104) Komisja przesłała kwestionariusze do rządu ChRL, w tym kwestionariusze dla banków państwowych, oraz do objętych próbą producentów eksportujących, prosząc o informacje dotyczące programów, które rzekomo obejmowały przyznawanie subsydiów dla przemysłu włókien ciągłych szklanych. Dochodzeniem objęto następujące programy:
- a) pożyczki udzielane zgodnie z polityką preferencyjną, gwarancje i ubezpieczenia na rzecz przemysłu włókien ciągłych szklanych:
 - pożyczki udzielane zgodnie z polityką preferencyjną
 - programy subsydiowania kredytów eksportowych
 - gwarancje i ubezpieczenia eksportowe dla nowych materiałów
 - korzyści związane z dostępem do spółek holdingowych typu offshore oraz ze spłatą pożyczek przez rząd
 - b) programy dotacji:
 - subsydia na rozwój w ramach programów „famous brands” i „China world top brands”
 - dotacje rządu centralnego
 - dotacje podmiotów rządowych na szczeblu regionalnym i lokalnym
 - fundusze na zewnętrzny rozwój przemysłu w prowincji Guangdong
 - c) dostarczanie zasobów przez rząd za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia
 - dostarczanie energii przez rząd
 - dostarczanie wody przez rząd
 - dostarczanie surowców przez rząd
 - przyznawanie przez rząd gruntów za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia
 - d) programy zwolnień i ulg w zakresie podatku dochodowego oraz innych podatków bezpośrednich
 - program „Two Free, Three Half” (bez podatku przez dwa lata, połowa podatku przez trzy lata) dla przedsiębiorstw z kapitałem zagranicznym
 - ulga w zakresie podatku dochodowego dla przedsiębiorstw z kapitałem zagranicznym zorientowanych na wywóz
 - korzyści w zakresie podatku dochodowego dla przedsiębiorstw z kapitałem zagranicznym na podstawie ich położenia geograficznego
 - lokalne programy zwolnień i ulg w zakresie podatku dochodowego kierowane do wydajnych przedsiębiorstw z kapitałem zagranicznym
 - ulgi podatkowe dla przedsiębiorstw z kapitałem zagranicznym nabywających urządzenia produkcji chińskiej
 - odliczenia od podatku za badania i rozwój dokonywane przez przedsiębiorstwa z kapitałem zagranicznym
 - zwroty podatkowe za reinwestycje zysków przez przedsiębiorstwa z kapitałem zagranicznym w przedsiębiorstwa zorientowane na wywóz
 - preferencyjne programy podatkowe dla przedsiębiorstw z kapitałem zagranicznym uznawanych za przedsiębiorstwa wykorzystujące zaawansowane lub nowe technologie
 - ulgi podatkowe dla przedsiębiorstw wykorzystujących zaawansowane lub nowe technologie zaangażowanych w wyznaczone projekty
 - preferencyjna polityka podatkowa w zakresie podatku dochodowego wobec przedsiębiorstw z regionu północno-wschodniego
 - programy podatkowe w prowincji Guangdong
 - zwolnienia z opodatkowania dywidend wypłacanych między kwalifikującymi się przedsiębiorstwami będącymi rezydentami
 - obniżone stawki podatku od osób prawnych
 - e) Programy w zakresie podatków pośrednich i należności celnych przywozowych:
 - zwolnienia z VAT dla przywożonych urządzeń
 - obniżki podatku VAT dla przedsiębiorstw z kapitałem zagranicznym nabywających urządzenia produkcji chińskiej
 - zwolnienia z podatku VAT i opłat celnych na zakup środków trwałych w ramach „Foreign Trade Development Programme” (programu rozwoju handlu zagranicznego)

4. Pożyczki udzielane zgodnie z polityką preferencyjną oraz inne instrumenty finansowe, gwarancje i ubezpieczenia

4.1. Pożyczki preferencyjne

a) Wprowadzenie

(105) Ustalenia w odniesieniu do banków państwowych zostały dokonane na podstawie dostępnych faktów zgodnie z art. 28 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego, jak wyjaśniono w sekcji C.2.2.

b) Podstawa prawna

(106) W ChRL pożyczki preferencyjne przewidziane są w następujących przepisach prawa: Ustawa ChRL o bankach komercyjnych („ustawa bankowa”) z 2003 r., Zasady ogólne dotyczące pożyczek opublikowane przez Ludowy Bank Chin („LBCh”) w dniu 28 czerwca 1996 r. i decyzja nr 40 Rady Państwa.

c) Ustalenia wynikające z dochodzenia

Występowanie subsydiowania

(107) Chociaż władze ChRL przedłożyły jedynie ograniczone informacje dotyczące posiadania udziałów w bankach/ własności banków w ChRL, w toku dochodzenia ustalono na podstawie dostępnych faktów, że cechą charakterystyczną chińskiego rynku finansowego jest znaczący wpływ oraz kontrola ze strony rządu. Analizując kwestię tego, czy banki posiadają władzę publiczną, wykonują ją lub władza ta została im powierzona (tj. czy są organami publicznymi), Komisja wykorzystała wszystkie dostępne informacje dotyczące nie tylko tego, czy banki są własnością państwa, lecz także innych aspektów, takich jak obecność przedstawicieli rządu w zarządzie, kontrola działalności banku oraz wywieranie wpływu ze strony rządu, realizowanie polityki lub interesów rządu oraz tego, czy podmioty bankowe założono na podstawie statutu.

(108) Na podstawie dostępnych informacji stwierdza się, że w ChRL banki będące w pełni własnością państwa, których zarząd jest zdominowany przez rząd ChRL, mają największy udział w rynku i są głównymi podmiotami na chińskim rynku finansowym. Banki państwowe podlegają również przepisom prawa, na mocy których mają między innymi obowiązek prowadzić swoją działalność kredytową zgodnie z potrzebami gospodarki krajowej, zapewniać wsparcie kredytowe promowanych projektów⁽¹⁾ lub priorytetowo traktować rozwój sektorów wykorzystujących zaawansowane i nowe technologie⁽²⁾.

(109) Kolejnym elementem świadczącym o zaangażowaniu rządu ChRL na chińskim rynku finansowym jest rola odgrywana przez LBCh w wyznaczaniu określonych ograniczeń w odniesieniu do sposobu ustalania i zmiany stóp procentowych⁽³⁾. Od instytucji finansowych wymaga się oferowania oprocentowania pożyczek pozostającego w określonym zakresie w stosunku do referencyjnej stopy procentowej pożyczek LBCh. W przypadku pożyczek preferencyjnych stopy procentowe nie podlegają wzrostowi. Ograniczenia stóp procentowych pożyczek wraz z pułapami nałożonymi na oprocentowanie depozytów tworzą sytuację, w której banki mają zagwarantowany dostęp do taniego kapitału (z powodu regulacji oprocentowania depozytów) i są w stanie udzielać wybranym sektorom kredytów z korzystnym oprocentowaniem zgodnie z polityką rządową zlecającą bankom działanie w sposób szczególnie sprzyjający niektórym sektorom promowanym lub sektorom zaawansowanych technologii, takich jak przemysł włókien ciągłych szklanych.

(110) Komisja starała się uzyskać od rządu ChRL wyjaśnienia w zakresie definicji i sformułowań zawartych w okólniku 251 oraz poprzedzających go przepisach (okólnik LBCh nr 250 w sprawie rozszerzenia przedziału dla zmiennej stopy procentowej pożyczek instytucji finansowych — YinFa [2003]). Jednakże jak wspomniano powyżej w sekcji C. 2.2, rząd ChRL nie dostarczył tych okólników. Rząd ChRL twierdził jednak, że okólnik 250 został uchylony na mocy okólnika 251 oraz, że dolny pułap oprocentowania kredytów został zniesiony począwszy od lipca 2013 r., w związku z czym nie występuje już zaangażowanie państwa w sektor bankowy.

⁽¹⁾ Decyzja nr 40, art. 17.

⁽²⁾ Ustawa ChRL w sprawie postępu naukowego i technologicznego (zarządzenie nr 82) (art. 18), która stanowi, że „Państwo ma zachęcać instytucje finansowe do prowadzenia działalności w zakresie lombardowania praw własności intelektualnej, zachęcać je do wspierania postępu naukowego i technologicznego oraz rozwoju sektorów wykorzystujących zaawansowane i nowe technologie poprzez udzielanie pożyczek itd. oraz udzielać im wskazówek w tym zakresie, a także zachęcać towarzystwa ubezpieczeniowe do wprowadzania produktów ubezpieczeniowych, mając na uwadze potrzeby rozwojowe sektorów wykorzystujących zaawansowane i nowe technologie”.

⁽³⁾ Okólnik LBCh nr 251 w sprawie dostosowywania stóp procentowych depozytów i pożyczek YinFa z 2004 r. („okólnik 251”).

- (111) Zniesienie dolnego pułapu oprocentowania kredytów nastąpiło jednak w okresie objętym dochodzeniem. W związku z tym LBCh miał wpływ na ustalanie stóp procentowych przez banki państwowe w odniesieniu do przeważającej części okresu objętego dochodzeniem. Ponadto dochodzenie nie ujawniło żadnych bezpośrednich skutków zniesienia dolnego pułapu oprocentowania dla pożyczek otrzymanych przez producentów objętych próbą. Dolny pułap oprocentowania obowiązujący w okresie objętym dochodzeniem nie jest w żadnym razie jedynym argumentem, na podstawie którego Komisja uznaje banki państwowe za organy publiczne.
- (112) Ustalenia poczynione w dochodzeniach antysubsydyjnych w sprawie paneli fotowoltaicznych ⁽¹⁾ i szkła solarne ⁽²⁾, w ramach których uznano, że w ChRL banki państwowe odgrywają rolę organów publicznych (zob. motywy 158-168 rozporządzenia dotyczącego paneli fotowoltaicznych oraz motyw 73 rozporządzenia dotyczącego szkła solarne), stanowią również dostępne fakty w niniejszym dochodzeniu w odniesieniu do statusu organu publicznego banków państwowych. Fakty te można streścić w następujący sposób.
- banki państwowe mają największy udział w rynku i są głównymi podmiotami na rynku ChRL;
 - na podstawie dostępnych faktów ustalono, że banki państwowe są kontrolowane przez rząd za pośrednictwem własności oraz kontroli administracyjnej nad ich działalnością komercyjną, w tym poprzez ustanawianie limitów w odniesieniu do stóp procentowych, które mogą oferować;
 - ustawa o bankach oraz inne przepisy ustawowe i wykonawcze zobowiązują banki do udzielania kredytów zgodnie z potrzebami gospodarki krajowej, zapewniania wsparcia kredytowego promowanym projektom oraz priorytetowego traktowania przedsiębiorstw wykorzystujących nowe i zaawansowane technologie.
- (113) Na podstawie powyższych elementów stwierdza się, że banki państwowe pełnią funkcje rządowe w imieniu rządu ChRL, a mianowicie zajmują się obowiązkowym promowaniem pewnych sektorów gospodarki zgodnie z planami rządowymi i dokumentami dotyczącymi polityki rządu. Wysoki stopień własności publicznej w bankach państwowych potwierdza, że banki te są kontrolowane przez rząd w ramach pełnienia przez nie funkcji publicznych. Rząd ChRL dysponuje znaczną kontrolą nad bankami państwowymi poprzez wszechobecne zaangażowanie rządu w sektorze finansowym oraz wymóg stosowania przez banki państwowe polityki rządu. Z tego względu banki państwowe uznaje się za organy publiczne, ponieważ posiadają władzę publiczną, wykonują ją lub władza ta została im powierzona.
- (114) Po ujawnieniu ustaleń rząd ChRL zakwestionował ten wniosek, twierdząc, że Komisja nie podała powodów uznania banków państwowych za organy publiczne. Komisja uznaje, że fakty przedstawione w powyższych motywach uzasadniają wniosek, iż banki państwowe są organami publicznymi.
- (115) Chociaż przeważająca większość pożyczek uzyskanych przez producentów eksportujących objętych próbą pochodziła od banków państwowych, dochodzenie wykazało, że niewielka ich część została udzielona przez banki prywatne. Komisja zbadała również, czy w ChRL rząd powierza lub nakazuje prywatnym bankom udzielanie preferencyjnych pożyczek producentom z sektora włókien ciągłych szklanych w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (iv) podstawowego rozporządzenia antysubsydijnego.
- (116) W art. 34 ustawy bankowej stanowi się, że prywatnym bankom poleca się również „prowadzić działalność kredytową zgodnie z zapotrzebowaniem krajowej gospodarki i rozwojem społecznym oraz zgodnie z duchem polityki przemysłowej państwa” ⁽³⁾.
- (117) Dochodzenie wykazało, że w przypadku objętych próbą producentów eksportujących stopy procentowe stosowane przez banki państwowe oraz banki prywatne były ogólnie rzecz biorąc na bardzo zbliżonym poziomie. Oznacza to, że banki państwowe, które są głównymi podmiotami na rynku bankowym i kredytowym w ChRL, ustalają poziomy stóp procentowych, natomiast banki prywatne po prostu uzgadniają swoje stopy procentowe ze stopami ustalonymi przez banki państwowe (organy publiczne).
- (118) W związku z powyższym stwierdza się, że banki prywatne nie ustalają swoich stóp procentowych niezależnie od ingerencji państwa i że strategia udzielania pożyczek przez banki prywatne jest wyznaczana przez rząd ChRL.
- (119) Po ujawnieniu ustaleń rząd ChRL zakwestionował przedstawioną przez Komisję interpretację art. 34 ustawy bankowej, twierdząc że „Komisja przypisuje art. 34 znaczenie, którego w oczywisty sposób nie można mu przypisać”. Rząd ChRL zwrócił uwagę Komisji na inne artykuły ustawy bankowej, a konkretnie na art. 4, 5 i 7, których celem jest zagwarantowanie, aby kredyty były udzielane bez ingerencji i po przeprowadzeniu oceny kredytowej.

⁽¹⁾ Dz.U. L 325 z 5.12.2013, s. 66.

⁽²⁾ Dz.U. L 142 z 14.5.2014, s. 32.

⁽³⁾ Artykuł 34 ustawy o bankach komercyjnych.

- (120) Komisja przyjmuje do wiadomości istnienie tych artykułów; uważa jednak, że powinny one być rozumiane i interpretowane w świetle przepisów art. 34. W tym względzie należy przypomnieć, że ani rząd ChRL, ani banki lub przedsiębiorstwa objęte próbą nie były w stanie wykazać, że kredytów tych udzielono bez ingerencji oraz po przeprowadzeniu odpowiedniej oceny kredytowej. Wręcz przeciwnie, dochodzenie wykazało, że jeden z producentów eksportujących ponosił straty, a mimo to uzyskiwał pożyczki z banku na normalnych warunkach, bez dodatkowej marży za ryzyko związane z jego trudną sytuacją finansową.
- (121) Komisja stwierdza zatem, że rząd powierzył lub nakazał bankom prywatnym zapewnianie preferencyjnego finansowania w podobny sposób jak w przypadku banków państwowych, a w związku z tym miał miejsce wkład finansowy w rozumieniu w art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (iv) podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego.

Specyficzność

- (122) Jeżeli chodzi o banki, które udzielały pożyczek współpracującym producentom eksportującym, większość z nich stanowią banki państwowe i ostatecznie kontrolowane przez rząd ChRL. Należały do nich główne banki komercyjne i realizujące politykę rządu w ChRL, takie jak: Chiński Bank Rozwoju (China Development Bank), Eksportowo-Importowy Bank Chiński (EXIM Bank), Chiński Bank Rolny (Agricultural Bank of China), Bank Chiński (Bank of China) Chiński Bank Budownictwa China Construction Bank i Chiński Bank Przemysłowo-Handlowy (Industrial and Commercial Bank of China).
- (123) Ponadto Komisja zauważa, że rząd ChRL kieruje preferencyjne kredyty do ograniczonej liczby gałęzi przemysłu. Przykładowo decyzja nr 40 stanowi, że rząd ChRL będzie aktywnie wspierać rozwój przemysłu nowych materiałów, a sektor włókien ciągłych szklanych uznawany jest za sektor przemysłu nowych materiałów. Ponadto wszystkim instytucjom finansowym poleca się zapewnienie wsparcia kredytowego jedynie promowanym projektom (w tej kategorii znajdują się projekty związane z włóknami ciągłymi szklanymi). Decyzja ta zawiera również obietnicę wdrażania „innych polityk preferencyjnych w stosunku do popieranych projektów”.
- (124) Rząd ChRL twierdził, że Komisja niesłusznie oparła się na decyzji nr 40, ponieważ produkt objęty postępowaniem nie jest sklasyfikowany jako promowany sektor. Ponadto, zdaniem rządu ChRL, nawet zakładając, że ten sektor przemysłu był promowany, zastosowanie decyzji nr 40 nie może w żadnym przypadku obejmować sektora przemysłu, który nie jest wymieniony w decyzji nr 9 („Katalog wytycznych dotyczących restrukturyzacji przemysłowej z 2011 r.”).
- (125) Objęci próbą producenci eksportujący należą do kategorii sektorów promowanych, jak ustalono powyżej (motywy 67-76), a także do kategorii sektorów wykorzystujących zaawansowane i nowe technologie. Ponadto, wbrew twierdzeniu rządu ChRL, specjalne włókna szklane i wytwarzane z nich produkty, a także piece do produkcji „włókien ze szkła typu E” są wyraźnie wymienione w rozdziale XII pkt 6 decyzji nr 9 (⁽¹⁾). W związku z tym powyższa argumentacja została uznana za nieuzasadnioną.

Korzyść

- (126) Korzyść istnieje w zakresie, w jakim pożyczki rządowe lub pożyczki udzielane przez organy prywatne, którym rząd powierzył lub wyznaczył takie zadanie, są przyznawane na bardziej korzystnych warunkach niż warunki, jakie odbiorca mógłby faktycznie uzyskać na rynku.

Konieczność wykorzystania poziomu referencyjnego

- (127) Komisja próbowała weryfikować oceny ryzyka kredytowego sporządzane przez banki, które w OD pożyczki środki pieniężne producentom eksportującym objętym próbą. Niektórzy z producentów eksportujących ponosili straty. Mimo to udało im się uzyskać pożyczki z banków o referencyjnym oprocentowaniu bez jakiegokolwiek marży za ryzyko związane z pogarszaniem się ich sytuacji finansowej. Komisja ma zatem powody, by wątpić, że pożyczki dla przedsiębiorstw z sektora włókien ciągłych szklanych oparte były na starannej ocenie ryzyka, oraz że ustalona w ten sposób stopa procentowa odzwierciedlała ryzyko finansowe.
- (128) Jak wyjaśniono powyżej, ponieważ pożyczki udzielane przez chińskie banki odzwierciedlają istotną interwencję rządu w sektorze bankowym i nie odzwierciedlają oprocentowania, jakie można uzyskać na funkcjonującym rynku bankowym, skonstruowano odpowiedni wskaźnik rynkowy przy użyciu metody opisanej poniżej. Ponadto w związku z odmową współpracy ze strony rządu ChRL Komisja oparła się również na dostępnych faktach w celu ustalenia odpowiedniej referencyjnej stopy procentowej.

(¹) „Produkcja drutów z wykorzystaniem pieca do włókien ze szkła typu E[...], rozwój i produkcja wysokowydajnych włókien szklanych i wytwarzanych z nich produktów”

- (129) Przy ustalaniu odpowiedniego poziomu referencyjnego dla pożyczek denominowanych w RMB za właściwe uważa się zastosowanie chińskich stóp procentowych dostosowanych w taki sposób, by odzwierciedlały normalne ryzyko rynkowe. W sytuacji, w której obecne warunki finansowe eksporterów określono jako warunki zakłóconego rynku pożyczek bankowych i w której brakuje wiarygodnych informacji od chińskich banków na temat pomiaru ryzyka i ustalania ratingów kredytowych, za konieczne uznano nieuwzględnianie zdolności kredytowej chińskich eksporterów jako wartości nominalnej, lecz zastosowanie marży w celu odzwierciedlenia potencjalnego wpływu chińskiego zakłóconego rynku na ich sytuację finansową.
- (130) To samo dotyczy pożyczek denominowanych w walutach obcych. Jako poziom referencyjny wykorzystano obligacje korporacyjne o odpowiednim nominale ocenione na BB, które wyemitowano w OD.
- (131) Jak wyjaśniono powyżej, zwrócono się zarówno do rządu ChRL, jak i do współpracujących producentów eksportujących o dostarczenie informacji na temat polityki kredytowej chińskich banków i sposobu przyznawania pożyczek producentom eksportującym. Nie uzyskano jednak takich informacji. W związku z powyższym, w świetle wspomnianego braku współpracy i wszystkich dostępnych faktów oraz zgodnie z przepisami art. 28 ust. 6 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego należy uznać, że wszystkie przedsiębiorstwa w Chinach uzyskiwałyby jedynie najwyższy stopień obligacji o „niskiej ocenie kredytowej” (ocena BB w Bloomberg), i zastosować odpowiednią premię przewidywaną w przypadku obligacji emitowanych przez przedsiębiorstwa z takim ratingiem do standardowego oprocentowania kredytów Ludowego Banku Chin.
- (132) W związku z tym w celu obliczenia referencyjnej stopy procentowej dla kredytów dla przedsiębiorstw objętych próbą w OD obliczono premię za ryzyko na podstawie różnicy między stopami oprocentowania obligacji emitowanych przez przedsiębiorstwa z ratingiem BB i stopami oprocentowania obligacji wyemitowanych przez spółki z ratingiem AAA (który jest ratingiem kredytowym dla obligacji emitowanych przez ChRL), zgodnie z ratingami Bloomberg. Wspomniana premia za ryzyko została następnie dodana do opublikowanych stóp procentowych LBCh dla obligacji o ratingu BB, biorąc pod uwagę czas trwania pożyczki.
- (133) Korzyść dla producentów eksportujących została obliczona jako różnica między kwotą odsetek faktycznie zapłaconych w OD przez przedmiotowe przedsiębiorstwa, a kwotami odsetek, które zostałyby zapłacone w przypadku zastosowania referencyjnej stopy procentowej. Korzyść ta została następnie ujęta jako odsetek łącznej kwoty obrotów każdego współpracującego producenta eksportującego.
- (134) Po ujawnieniu ustaleń rząd ChRL twierdził, że Komisja nie powinna była wykorzystywać poziomu referencyjnego do celów obliczania korzyści, gdyż pożyczki zostały udzielone na warunkach rynkowych i w związku z tym nie stanowiły żadnej korzyści.
- (135) Jak wyjaśniono w motywach 127-130, rynek kredytów bankowych w ChRL jest zakłócony, a zatem, zdaniem Komisji, odwołanie się do poziomu referencyjnego jest w pełni uzasadnione.
- (136) Ponadto rząd ChRL twierdził, że dokonany przez Komisję wybór tego konkretnego poziomu referencyjnego nie był wystarczająco uzasadniony.
- (137) Komisja uważa, że przy konstruowaniu odpowiedniego poziomu referencyjnego dla oprocentowania pożyczek właściwą metodą jest zastosowanie chińskich stóp procentowych dostosowanych w taki sposób, by odzwierciedlały normalne ryzyko rynkowe. W sytuacji, w której obecne warunki finansowe eksporterów określono jako warunki rynku zakłóconego i w której brakuje wiarygodnych informacji od chińskich banków na temat pomiaru ryzyka i ustalania ratingów kredytowych, za konieczne uznano zastosowanie marży w celu odzwierciedlenia potencjalnego wpływu chińskiego zakłóconego rynku na ich sytuację finansową.

d) Wnioski

- (138) Na podstawie ustaleń wynikających z dochodzenia Komisja stwierdza, że sektor produkcji włókien ciągłych szklanych w Chinach korzystał w OD z preferencyjnych pożyczek, zarówno ze strony banków państwowych, jak i ze strony banków prywatnych. Finansowanie sektora włókien ciągłych szklanych stanowi subsydyum w rozumieniu podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego, ponieważ:
- (a) ma miejsce finansowy wkład rządu, jak określono w art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (i);
 - (b) ma miejsce powierzanie i wyznaczanie zadań przez rząd, jak określono w art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (iv); oraz
 - (c) w ten sposób zostaje przyznana korzyść (świadczenie), zgodnie z wymogami art. 3 pkt 2.
- (139) W świetle istnienia wkładu finansowego korzyści dla producentów eksportujących oraz specyficzności przedmiotowe subsydyum uznaje się za stanowiące podstawę środków wyrównawczych.

e) Obliczanie wysokości subsydiów

- (140) Artykuł 6 lit. b) podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego stanowi, że korzyść związana z pożyczkami preferencyjnymi oblicza się jako różnicę między kwotą odsetek zapłaconych a kwotą, którą należałoby zapłacić za porównywalną pożyczkę komercyjną, jaką firma mogłaby uzyskać na rynku. Jak stwierdzono powyżej, w przypadku braku jakiegokolwiek rzeczowej oceny ryzyka Komisja ustaliła rynkową stopę referencyjną dla porównywalnych pożyczek komercyjnych.
- (141) Korzyść obliczono w odniesieniu do OD jako różnicę między kwotą odsetek faktycznie zapłaconych w OD a kwotą odsetek, którą należałoby zapłacić w przypadku zastosowania stopy referencyjnej.
- (142) Jeden z producentów eksportujących twierdził, że przy obliczaniu korzyści Komisja wykorzystała błędną stopę procentową dla odsetek faktycznie zapłaconych przez to przedsiębiorstwo w przypadku jednej z pożyczek. Wniosek ten przyjęto i Komisja skorygowała obliczenia. Zweryfikowane obliczenia nie miały jednak wpływu na ustalony margines subsydiowania.
- (143) Marginesy subsydiowania obliczone w oparciu o tę metodykę dla producentów eksportujących objętych próbą przedstawiają się następująco:

Pożyczki preferencyjne	
Nazwa przedsiębiorstwa	Margines subsydiowania
Chongqing Polycomp International Corporation	6,3 %
Jiangsu Changhai Composite Materials Holding Co., Ltd ⁽¹⁾	2,6 %
Jushi Group Co., Ltd; Jushi Group Chengdu Co., Ltd; Jushi Group Jiujiang Co., Ltd	7,4 %

⁽¹⁾ Obliczenia marginesu subsydiowania dla tej grupy dokonano na podstawie dostępnych faktów, jak wyjaśniono w motywie (89).

4.2. Inne preferencyjne programy pożyczek

- (144) W okresie objętym dochodzeniem producenci eksportujący objęci próbą nie otrzymali żadnego wkładu finansowego w ramach pozostałych preferencyjnych programów pożyczek wymienionych w sekcji C.3 powyżej.

5. Programy dotacji

- (145) W okresie objętym dochodzeniem przedsiębiorstwa objęte próbą nie otrzymały żadnego wkładu finansowego w ramach programów „Famous Brands”, „China World Top Brands” ani „Funds for Outward Expansion of Industries in Guangdong Province”.

5.1. Szczególne programy dotacji i dotacje

a) Wprowadzenie

- (146) Przedsiębiorstwa objęte próbą otrzymały jednorazowe dotacje od różnych organów rządowych na wielu szczeblach administracji, wskutek czego uzyskały one korzyści w OD. Dotacje te uznano za wchodzące w zakres zarzutów dotyczących programów dotacji wymienionych w skardze (w skardze stwierdzono, że producenci włókien ciągłych szklanych otrzymywali jednorazowe dotacje od organów rządowych na poziomie prowincji i lokalnych organów rządowych oraz że dotacje te przyniosły im korzyści, ponieważ środki pieniężne uzyskano bez konieczności spełnienia konkretnych warunków).
- (147) Komisja zaproponowała przeprowadzenie konsultacji z rządem ChRL w sprawie tych szczególnych dotacji.
- (148) Rząd ChRL sprzeciwił się konsultacjom, twierdząc, że nie byłoby to zgodne z Porozumieniem w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych („ASCM”), jako że takie konsultacje powinny mieć miejsce przed wszczęciem dochodzenia, a ponadto konieczność zweryfikowania informacji dotyczących każdego pojedynczego programu stanowiłaby nieproporcjonalne obciążenie dla władz chińskich.
- (149) Większość przedmiotowych dotacji dotyczyła znikomych kwot. W związku z tym Komisja nie objęła ich dodatkowym badaniem.
- (150) Komisja zbadała jednak jedną stosunkowo dużą dotację dotyczącą budowy hotelów pracowniczych, która została przyznana jednemu z przedsiębiorstw objętych próbą, i którą uznała za związaną z zarzutami dotyczącymi programów dotacji zawartymi w skardze.

b) Wnioski

- (151) Wyżej wspomniany charakter „ad hoc” tej dotacji wyraźnie wskazuje na to, że dotacja ta nie była dostępna dla innych przedsiębiorstw i w związku z tym była szczególna w rozumieniu art. 4 ust. 2 lit. a) podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego. Na podstawie dowodów zebranych w odniesieniu do otrzymania przedmiotowej dotacji oraz wobec braku innych informacji Komisja uważa, że dotacja ta stanowi subsydium w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (i) oraz art. 3 pkt 2 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego, oraz że w związku z tym przedmiotowemu producentowi eksportującemu została przyznana korzyść.
- (152) Po ujawnieniu informacji przedsiębiorstwo, które otrzymało dotację, twierdziło, że wsparcie zostało mu przyznane na odnowienie aktywów trwałych, których okres amortyzacji wynosi 50 lat. W związku z tym subsydium to należy rozłożyć na okres 50 lat i jedynie jego 1/50 to część, która odpowiada korzyści uzyskanej w OD i która powinna zostać uwzględniona przy obliczaniu marginesu subsydiowania.
- (153) Przedsiębiorstwo nie dostarczyło dowodów uzasadniających okres amortyzacji wynoszący 50 lat w przypadku inwestycji w aktywa trwałe (w tym przypadku budynek hotelu pracowniczego). Rzeczywisty okres amortyzacji środków trwałych przedsiębiorstw jest zazwyczaj znacznie krótszy i wynosi od 10 do 20 lat. Na tej podstawie uznano, że korzyść uzyskana w ramach przedmiotowej dotacji była znikoma, a zatem nie powinna stanowić podstawy środków wyrównawczych.

6. Programy zwolnień z podatków bezpośrednich i ulg w zakresie podatków bezpośrednich**6.1. Program „Two Free, Three Half” (bez podatku przez dwa lata, połowa podatku przez trzy lata) dla przedsiębiorstw z kapitałem zagranicznym**

a) Wprowadzenie

- (154) W ramach programu „Two Free, Three Half” (bez podatku przez dwa lata, połowa podatku przez trzy lata) przedsiębiorstwa z kapitałem zagranicznym mogą nie płacić podatku dochodowego od osób prawnych przez pierwsze dwa lata działalności, a przez następne trzy lata płacić ten podatek według stawki 12,5 % zamiast 25 %.

b) Podstawa prawna

- (155) Podstawę prawną tego programu stanowią art. 8 Ustawy o podatku dochodowym ChRL dla przedsiębiorstw z udziałem kapitału zagranicznego oraz dla przedsiębiorstw zagranicznych („ustawa o podatku dochodowym dla przedsiębiorstw z udziałem kapitału zagranicznego”) oraz art. 72 Rozporządzenia w sprawie wdrożenia ustawy o podatku dochodowym ChRL dla przedsiębiorstw z udziałem kapitału zagranicznego oraz dla przedsiębiorstw zagranicznych. Według rządu ChRL program ten zakończono na mocy art. 57 Ustawy o podatku dochodowym od przedsiębiorstw z 2008 r., natomiast okres przejściowy trwał do końca 2012 r. W związku z powyższym z ustawy tej wyraźnie wynika, że w ramach tego programu przedsiębiorstwa odniosły korzyści w roku podatkowym 2012.

c) Ustalenia wynikające z dochodzenia

- (156) Program „bez podatku przez dwa lata, połowa podatku przez trzy lata” przyniósł korzyści przedsiębiorstwom w roku finansowym 2012, po którym, według rządu ChRL, program ten został wycofany. Tak czy inaczej, żadne z przedsiębiorstw objętych próbą nie było przedsiębiorstwem z udziałem kapitału zagranicznego, które w OD kwalifikowało się do korzystania z tego programu podatkowego.

d) Wnioski

- (157) W okresie objętym dochodzeniem przedsiębiorstwa objęte próbą nie otrzymały żadnego wkładu finansowego w ramach tego programu. Dochodzenie wykazało również, że program ten rzeczywiście został wycofany przez rząd ChRL.

6.2. Przedsiębiorstwa wykorzystujące zaawansowane i nowe technologie

a) Wprowadzenie

- (158) Program ten umożliwia uznawanie przedsiębiorstw, które mogą wykazać, że spełniają określony zbiór kryteriów, za „przedsiębiorstwa wykorzystujące zaawansowane i nowe technologie” w celu uzyskania obniżenia stawki podatku dochodowego od osób prawnych do 15 % w porównaniu ze standardową stawką 25 %.

b) Podstawa prawna

- (159) Podstawę prawną tego programu stanowią art. 28 ust. 2 Ustawy o podatku dochodowym od przedsiębiorstw z 2008 r. („ustawa o podatku dochodowym”) wraz ze „środkami administracyjnymi na potrzeby określania przedsiębiorstw wykorzystujących zaawansowane i nowe technologie” (Guo Ke Fa Huo [2008] nr 172) oraz art. 93 rozporządzenia w sprawie wdrożenia ustawy o podatku dochodowym od przedsiębiorstw wraz z obwieszczeniem Państwowego Urzędu Podatkowego w sprawie kwestii dotyczących uiszczania podatku dochodowego od przedsiębiorstw przez przedsiębiorstwa wykorzystujące zaawansowane i nowe technologie (Guo Shui Han [2008] nr 985).

c) Ustalenia wynikające z dochodzenia

- (160) Przedmiotowy program ma zastosowanie do przedsiębiorstw wykorzystujących zaawansowane i nowe technologie, uznanych za takie przez rząd ChRL. Aby kwalifikować się do tego programu, przedsiębiorstwa muszą posiadać podstawowe niezależne prawa własności intelektualnej i muszą spełniać następujące wymagania, które określono w podstawie prawnej i podsumowano w następujący sposób:

- a) ich produkcja wchodzi w zakres produktów z dziedziny „zaawansowanych technologii otrzymujących kluczowe wsparcie ze strony państwa”;
- b) całkowite wydatki na badania i rozwój odpowiadają 3–6 % całkowitych dochodów ze sprzedaży;
- c) ich dochody ze sprzedaży produktów wytwarzanych z wykorzystaniem zaawansowanych i nowych technologii stanowią ponad 60 % całkowitych dochodów ze sprzedaży;
- d) personel zaangażowany w badania i rozwój stanowi 10 % całkowitej liczby pracowników;
- e) spełnione są pozostałe wymogi ustanowione w „środkach administracyjnych na potrzeby określania przedsiębiorstw wykorzystujących zaawansowane i nowe technologie z 2008 r.”.

- (161) Ustalono, że niektórzy objęci próbą producenci eksportujący korzystali z tego programu i tym samym płacili podatek dochodowy od osób prawnych według stawki wynoszącej jedynie 15 % (zamiast 25 %). Przedsiębiorstwa te wniosły o uznanie ich za przedsiębiorstwa wykorzystujące zaawansowane i nowe technologie i otrzymały oficjalne powiadomienie, że spełniły kryteria programu, a zatem są uprawnione do wypełniania swoich deklaracji podatkowych, podając odpowiednią stawkę.

d) Wnioski

- (162) Komisja uważa, że program ten stanowi subsydlum w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (ii) i art. 3 pkt 2 podstawowego rozporządzenia antysubsydlum, ponieważ istnieje wkład finansowy w postaci utraconych dochodów rządu ChRL, który stanowi korzyść dla przedsiębiorstwa objętego postępowaniem. Korzyść dla odbiorców jest równa kwocie oszczędności podatkowych.

- (163) Przedmiotowe subsydlum ma charakter szczególny w rozumieniu art. 4 ust. 2 lit. a) podstawowego rozporządzenia antysubsydlum, ponieważ jest ograniczone do przedsiębiorstw, które posiadają certyfikat przedsiębiorstw wykorzystujących zaawansowane i nowe technologie oraz spełniają wszystkie wymogi ustanowione w środkach administracyjnych z 2008 r. Objęci próbą producenci eksportujący, których dotyczy postępowanie, uzyskali taki certyfikat. Obiektywne kryteria kwalifikowalności nie zostały określone ani w prawodawstwie, ani przez organ udzielający subsydlum.

- (164) Po ujawnieniu ustaleń rząd ChRL zakwestionował wnioski Komisji, twierdząc, że kryteria kwalifikowalności były obiektywne i dotyczyły w jednakowym stopniu wszystkich przedsiębiorstw w ChRL. W związku z tym nie spełniają one kryterium szczególności.

- (165) Komisja nie zgadza się z tym twierdzeniem. Przedmiotowa dotacja jest dostępna jedynie dla przedsiębiorstw posiadających szczególne cechy (przedsiębiorstw wykorzystujących zaawansowane i nowe technologie), a nie dla wszystkich branż i sektorów przemysłu. Ponadto kwalifikowalność również nie jest automatyczna, lecz zależy od uzyskania certyfikatu przedsiębiorstwa wykorzystującego zaawansowane i nowe technologie, który jest wydawany w drodze uznaniowej procedury przez właściwy organ. W związku z tym program ten ma charakter szczególny.

(166) Komisja uznaje zatem przedmiotowe subsydia za stanowiące podstawę środków wyrównawczych.

e) Obliczanie wysokości subsydiów

(167) Komisja obliczyła kwotę subsydium stanowiącego podstawę środków wyrównawczych jako różnicę między kwotą podatku płaconą w normalnych warunkach w OD a kwotą podatku faktycznie zapłaconego w OD przez przedsiębiorstwa objęte postępowaniem.

Przedsiębiorstwa wykorzystujące zaawansowane i nowe technologie	
Nazwa przedsiębiorstwa	Margines subsydiowania
Chongqing Polycomp International Corporation	0,0 %
Jiangsu Changhai Composite Materials Holding Co., Ltd ⁽¹⁾	1,3 %
Jushi Group Co., Ltd; Jushi Group Chengdu Co., Ltd; Jushi Group Jiujiang Co., Ltd	0,8 %

⁽¹⁾ Obliczenia marginesu subsydiowania dla tej grupy dokonano na podstawie dostępnych faktów, jak wyjaśniono w motywie (89).

6.3. *Ulgi w zakresie podatku dochodowego dla przedsiębiorstw z kapitałem zagranicznym nabywających urządzenia produkcji chińskiej*

a) Wprowadzenie

(168) Program ten pozwala przedsiębiorstwom ubiegać się o ulgę podatkową z tytułu zakupu urządzeń krajowych, jeżeli projekt jest zgodny z polityką przemysłową rządu ChRL. Ulga podatkowa w wysokości do 40 % ceny zakupu urządzeń krajowych może dotyczyć przyrostowego zwiększenia rezerwy z tytułu odroczonego podatku dochodowego za poprzedni rok.

b) Podstawa prawna

(169) Podstawę prawną dla tego programu stanowią środki tymczasowe dotyczące ulg z tytułu podatku dochodowego dla przedsiębiorstw na inwestycje w sprzęt produkcji krajowej na potrzeby projektów modernizacji technologii z dnia 1 lipca 1999 r. oraz obwieszczenie Państwowego Urzędu Podatkowego w sprawie zakończenia wdrażania polityki odliczeń od podatku dochodowego należnego od przedsiębiorstw oraz zwolnień z tego podatku w przypadku inwestycji dokonywanych przez przedsiębiorstwo na zakup urządzeń produkcji krajowej, nr 52 [2008] Państwowego Urzędu Podatkowego, obowiązujące od dnia 1 stycznia 2008 r.

c) Ustalenia wynikające z dochodzenia

(170) Rząd ChRL twierdził, że program ten zakończono od stycznia 2008 r., zgodnie ze wspomnianym obwieszczeniem nr 52. Dochodzenie wykazało jednak, że jedno z objętych próbą przedsiębiorstw czerpało korzyści z tego programu w OD.

d) Wnioski

(171) Przedmiotowy program stanowi subsydia, ponieważ zapewnia wkład finansowy w formie dochodów utraconych przez rząd ChRL, zgodnie z art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (ii) rozporządzenia podstawowego. Program ten zapewnia odbiorcom korzyść w wysokości równej kwocie oszczędności podatkowych w rozumieniu art. 3 pkt 2 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego. Przedmiotowe subsydia ma charakter szczególny zgodnie z art. 4 ust. 4 lit. b) podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego, ponieważ oszczędność podatkowa jest uwarunkowana preferencyjnym wykorzystywaniem towarów krajowych w stosunku do towarów przywożonych.

e) Obliczanie wysokości subsydiów

(172) Komisja obliczyła kwotę subsydium stanowiącego podstawę środków wyrównawczych jako różnicę między kwotą podatku płaconą w normalnych warunkach w OD a kwotą podatku faktycznie zapłaconego w OD przez przedsiębiorstwa objęte postępowaniem.

(173) Stopa subsydiowania ustalona w odniesieniu do tego subsydium dla Jiangsu Changhai Group w trakcie OD wynosi 0,2 %.

- (174) Po ujawnieniu ustaleń jeden z producentów eksportujących twierdził, że nie kwalifikował się on do otrzymywania wkładu finansowego w ramach programu „ulgi w zakresie podatku dochodowego dla przedsiębiorstw z kapitałem zagranicznym nabywających urządzenia produkcji chińskiej”, ponieważ jego przedsiębiorstwo nie jest przedsiębiorstwem z kapitałem zagranicznym. W związku z tym jego zdaniem Komisja niesłusznie założyła na podstawie dostępnych faktów uzyskanie korzyści przez tego producenta w ramach wspomnianego programu. Producent ten twierdził również, że zidentyfikował drobne błędy obliczeniowe. Oba wnioski zostały przyjęte, a obliczenie marginesu subsydiowania zostało odpowiednio skorygowane.

6.4. *Inne programy zwolnień z podatków bezpośrednich i ulg w zakresie podatków bezpośrednich*

- (175) Dochodzeniem objęto również odliczenia podatkowe na badania i rozwój. Środek ten dotyczył jednak znikomych kwot. W związku z tym Komisja nie objęła go dodatkowym badaniem.
- (176) W okresie objętym dochodzeniem producenci eksportujący objęci próbą nie otrzymali żadnego wkładu finansowego w ramach pozostałych programów zwolnień i ulg podatkowych wymienionych w sekcji C.3 powyżej.

7. **Programy w zakresie podatków pośrednich i przywózowych taryf celnych**

7.1. *Zwolnienia z podatku VAT oraz obniżki przywózowych należności celnych za stosowanie urządzeń pochodzących z przywozu*

a) Wprowadzenie

- (177) Program zapewnia zwolnienie z podatku VAT i przywózowych taryf celnych na rzecz przedsiębiorstw z kapitałem zagranicznym lub przedsiębiorstw krajowych w odniesieniu do przywozu dóbr inwestycyjnych wykorzystywanych przez nie w produkcji. Aby skorzystać ze zwolnienia, dobra te nie mogą być uwzględnione w wykazie urządzeń niekwalifikowalnych, zaś przedsiębiorstwo ubiegające się o zwolnienie musi uzyskać certyfikat projektu promowanego przez państwo wydany przez władze chińskie lub przez Krajową Komisję Rozwoju i Reform (NDRC) zgodnie z odpowiednimi przepisami inwestycyjnymi, podatkowymi lub prawa celnego.

b) Podstawa prawna

- (178) Podstawę prawną przedmiotowego programu stanowią: okólnik Rady Państwa w sprawie dostosowania polityki podatkowej w zakresie przywożonych urządzeń, Guo Fa nr 37/1997, obwieszczenie Ministerstwa Finansów, Głównego Urzędu Cei oraz Państwowego Urzędu Podatkowego w sprawie dostosowania niektórych preferencyjnych przywózowych zasad celnych, obwieszczenie Ministerstwa Finansów, Głównego Urzędu Cei oraz Państwowego Urzędu Podatkowego nr 43 [2008], obwieszczenie NDRC w sprawie odpowiednich zagadnień dotyczących doręczenia pism zatwierdzających projekty, których rozwój jest wspierany przez państwo i finansowany ze źródeł krajowych i zagranicznych, nr 316 2006 z dnia 22 lutego 2006 r., oraz katalog niepodlegających zwolnieniu z ceł przywożonych artykułów dla przedsiębiorstw z kapitałem zagranicznym lub przedsiębiorstw krajowych z 2008 r.

c) Ustalenia wynikające z dochodzenia

- (179) Wszystkie przedsiębiorstwa objęte próbą korzystały z tego programu.

d) Wnioski

- (180) Przedmiotowy program uznaje się za zapewniający wkład finansowy w formie dochodów utraconych przez rząd ChRL w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (ii) rozporządzenia podstawowego, ponieważ przedsiębiorstwa z kapitałem zagranicznym oraz inne kwalifikujące się przedsiębiorstwa krajowe zostały zwolnione z zapłacenia podatku VAT lub innych opłat celnych, które w przeciwnym razie byłyby należne. Program przyznaje zatem korzyść przedsiębiorstwom w rozumieniu art. 3 ust. 2 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego. Program ma charakter szczególnie w rozumieniu art. 4 ust. 2 lit. a) podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego, ponieważ przepisy, na podstawie których działa organ przyznający subsydia, ograniczają dostęp do tego programu do przedsiębiorstw, które inwestują w określone kategorie działalności wyczerpująco zdefiniowane przez prawo oraz należą do kategorii sektorów promowanych lub do ograniczonej kategorii B w ramach *Katalogu na potrzeby wytycznych dla sektorów przemysłu w zakresie inwestycji zagranicznych i transferu technologii* lub które są zgodne z *Katalogiem kluczowych sektorów przemysłu, produktów i technologii, których rozwój jest promowany przez państwo*.
- (181) Po ujawnieniu ustaleń rząd ChRL zakwestionował wnioski Komisji, twierdząc, że kryteria kwalifikowalności były obiektywne i dotyczyły w jednakowym stopniu wszystkich przedsiębiorstw w ChRL. W związku z tym nie spełniają one kryterium szczególności. Rząd ChRL nie wskazał jednak żadnych szczególnych przepisów w prawodawstwie na poparcie swojego stanowiska i nie dostarczył żadnych przekonujących dowodów na to, że kwalifikowalność była automatyczna.

- (182) Rząd ChRL oraz jeden producent eksportujący twierdzili również, że Komisja nie może objąć środkami wyrównawczymi jakichkolwiek ewentualnych korzyści w zakresie podatku VAT uzyskanych przez trzy objęte próbą przedsiębiorstwa, ponieważ od 2009 r. nie istniała już możliwość korzystania z przyznawanych w przeszłości zwolnień z podatku VAT. W związku z tym nawet przy założeniu, że średni okres amortyzacji dla przywożonych urządzeń wynosi 5-10 lat, ewentualna korzyść albo wygasłaby przed wprowadzeniem środków, albo najprawdopodobniej nie trwałaby przez pełny pięcioletni okres obowiązywania środków.
- (183) Komisja stwierdza, że okres amortyzacji niektórych przywożonych urządzeń jest znacznie dłuższy niż 10 lat i może, w niektórych przypadkach, trwać 15 lub 20 lat. Tak czy inaczej Komisja nie objęła środkami wyrównawczymi jakichkolwiek korzyści związanych z nabyciem po 2009 r. przywożonych urządzeń. Ponadto rząd ChRL przyznał, że przedsiębiorstwa mogły nadal korzystać z programu „nieco później” po wprowadzeniu środków. Ten argument zostaje więc odrzucony.

e) Obliczanie wysokości subsydiów

- (184) Kwotę subsydium stanowiącego podstawę środków wyrównawczych oblicza się w kategoriach korzyści przyznanej beneficjentowi, która zgodnie z ustaleniami występowała w OD. Za korzyść przyznaną beneficjentom uznaje się kwotę zwolnień z VAT i ceł na przywożone urządzenia. W celu zagwarantowania, że kwota stanowiąca podstawę środków wyrównawczych obejmuje tylko OD, uzyskaną korzyść zamortyzowano w cyklu życia urządzeń zgodnie z przyjętymi praktykami księgowymi danego producenta eksportującego.
- (185) Stopa subsydiowania ustalona w odniesieniu do tego programu dla objętych próbą producentów eksportujących w trakcie OD wynosi:

Zwolnienia z podatku VAT oraz obniżki przywózowych taryf celnych za stosowanie urządzeń pochodzących z przywozu	
Przedsiębiorstwo/grupa przedsiębiorstw	Stopa subsydiowania
Chongqing Polycomp International Corporation	0,5 %
Jiangsu Changhai Composite Materials Holding Co., Ltd ⁽¹⁾	0,1 %
Jushi Group Co., Ltd; Jushi Group Chengdu Co., Ltd; Jushi Group Jiujiang Co., Ltd	0,5 %

⁽¹⁾ Obliczenia marginesu subsydiowania dla tej grupy dokonano na podstawie dostępnych faktów, jak wyjaśniono w motywie (89).

7.2. Inne programy zwolnień z podatków pośrednich i ulg w zakresie podatków pośrednich

- (186) W okresie objętym dochodzeniem producenci eksportujący objęci próbą nie otrzymali żadnego wkładu finansowego w ramach pozostałych programów zwolnień i ulg w zakresie podatków pośrednich wymienionych w sekcji C.3 powyżej.

8. Dostarczanie towarów i świadczenie usług przez rząd za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia

8.1. Dostarczanie surowców, energii elektrycznej i wody

- (187) Nie stwierdzono, by objęci próbą producenci eksportujący uzyskali subsydia związane z zakupem surowców, wody lub energii elektrycznej w OD.

8.2. Przyznawanie prawa do użytkowania gruntów

a) Wprowadzenie

- (188) Przedsiębiorstwa nie mogą zakupić gruntów w ChRL, a jedynie nabyć prawo do użytkowania gruntów od władz lokalnych.

b) Podstawa prawna

- (189) W ustawie ChRL o zarządzaniu gruntami stanowi się, że wszystkie grunty są wspólną własnością ludu Chin i nie można ich kupić ani sprzedać, określono w niej jednak warunki, zgodnie z którymi prawa do użytkowania gruntów mogą być sprzedawane przedsiębiorstwom w drodze przetargu, oferty lub aukcji.

c) Ustalenia wynikające z dochodzenia

- (190) Zasadniczo system aukcji umożliwiłby oszacowanie na rynku ceny konkretnego prawa do użytkowania gruntów, a więc cena byłaby określana niezależnie. Rząd ChRL stwierdził jednak, że w każdym przypadku określany jest dolny pułap ceny dla każdej klasy gruntów (grunty dzielą się na klasy od 1 do 15 w zależności od jakości działki), poniżej którego nie może spaść cena prawa do użytkowania gruntów.
- (191) Rząd ChRL kontroluje również podaż gruntów poprzez ograniczenie udziału powierzchni gruntów, których prawa użytkowania mogą być sprzedawane w celach przemysłowych lub mieszkalnych, według prowincji i według roku.
- (192) W ani jednym przypadku zakupu prawa do użytkowania gruntów przez producentów eksportujących objętych próbą Komisja nie znalazła dowodów na przeprowadzenie procesu aukcji, w ramach którego niezależnie ustalono by cenę tego prawa. Producent eksportujący, któremu przyznano prawo do użytkowania gruntów zaproponował cenę wywoławczą, a ponieważ był jedynym oferentem, przyznano mu prawo do użytkowania gruntów. Po ujawnieniu ustaleń rząd ChRL stwierdził, że nie zgadza się z wnioskiem Komisji, że nie istnieje funkcjonujący rynek sprzedaży praw do użytkowania gruntów w ChRL. Jednakże rząd ChRL nie przedstawił żadnych nowych argumentów na poparcie tego stanowiska.
- (193) Ustalenia dokonane podczas dochodzenia potwierdzają, że sytuacja dotycząca przekazywania i nabywania gruntów w ChRL jest niejasna i nieprzejrzysta, a w wielu przypadkach władze dowolnie ustanawiają ceny. Władze ustanawiają ceny zgodnie z systemem wyceny gruntów miejskich, w którym jednym z kryteriów jest obowiązek uwzględnienia polityki przemysłowej przy ustalaniu ceny gruntów przemysłowych ⁽¹⁾.
- (194) Z niezależnych informacji dostępnych publicznie wynika również, że w ChRL grunty przyznaje się po cenach nieosiągających poziomu stawek rynkowych ⁽²⁾.
- (195) W rezultacie przedsiębiorstwa objęte próbą zapłaciły cenę ustaloną przez rząd ChRL. Prawo do użytkowania gruntów jest przyznawane za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia w porównaniu z rynkowym poziomem referencyjnym, który określono w sekcji e) poniżej.
- (196) Sytuacja dotycząca gruntów w ChRL została także omówiona w dokumencie roboczym MFW, w którym potwierdzono, że chińskim przedsiębiorstwom przyznaje się prawa do użytkowania gruntów bez poszanowania warunków rynkowych ⁽³⁾.

d) Wnioski

- (197) Komisja stwierdza, że przyznawanie prawa do użytkowania gruntów przez rząd ChRL należy uznać za subsyduium w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (iii) i art. 3 pkt 2 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego w formie zapewniania dóbr, które stanowią korzyść dla przedsiębiorstw. Ponieważ w dochodzeniu nie wykazano, że w ChRL istnieje funkcjonujący rynek sprzedaży praw do użytkowania gruntów, stosowanie zewnętrznego poziomu referencyjnego (zob. sekcja e) poniżej) wskazuje, że kwoty płacone za prawa do użytkowania gruntów przez eksporterów objętych próbą są niższe od stawek rynkowych.
- (198) Przedmiotowe subsyduium jest szczególnie w rozumieniu art. 4 ust. 2 lit. a) i art. 4 ust. 2 lit. c) podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego, ponieważ decyzja nr 40 Rady Państwa zobowiązuje organy publiczne do zapewnienia gruntów promowanym sektorom, do których należy sektor włókien ciągłych szklanych, jak wyjaśniono w motywach 67–82. Artykuł 18 decyzji nr 40 wyraźnie stanowi, że sektory „o ograniczonych prawach” nie będą miały dostępu do praw do użytkowania gruntów.

e) Obliczanie marginesu subsydiowania

- (199) Korzyścią jest różnica pomiędzy ceną zapłaconą za prawo do użytkowania gruntów a odpowiednim zewnętrznym poziomem referencyjnym.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 215/2013 z dnia 11 marca 2013 r., motyw 116.

⁽²⁾ George E. Peterson, Land leasing and land sale as an infrastructure-financing option, World Bank Policy Research Working Paper 4043, 7 listopada 2006 r., dokument roboczy MFW (WP/12/100), An End to China's Imbalances, kwiecień 2012 r., s. 12.

⁽³⁾ Dokument roboczy MFW (WP/12/100), An End to China's Imbalances, kwiecień 2012 r., s. 12.

- (200) Komisja uważa, że Tajwan może zostać wykorzystany jako odpowiedni zewnętrzny poziom referencyjny z następujących powodów:
- porównywalnego poziomu rozwoju gospodarczego, PKB i struktury gospodarczej istniejącej na tym obszarze i w większości chińskich prowincji oraz miast, w których producenci eksportujący objęci próbą mają swoje siedziby;
 - geograficznej bliskości ChRL i wspomnianego obszaru;
 - wysokiego stopnia rozwoju infrastruktury przemysłowej na wspomnianym obszarze oraz w wielu prowincjach ChRL;
 - silnych powiązań gospodarczych między wspomnianym obszarem a ChRL oraz faktu prowadzenia przez nie handlu transgranicznego,
 - wysokiej gęstości zaludnienia w wielu prowincjach ChRL i na wspomnianym obszarze;
 - podobieństw w zakresie rodzaju gruntów oraz transakcji wykorzystywanych przy ustalaniu odpowiedniego poziomu referencyjnego na wspomnianym obszarze i w ChRL; oraz
 - wspólnych cech demograficznych, lingwistycznych i kulturowych wspomnianego obszaru i ChRL.
- (201) Po ujawnieniu ustaleń rząd ChRL zakwestionował wykorzystanie Tajwanu jako poziomu referencyjnego, twierdząc, że gęstość zaludnienia na Tajwanie jest wielokrotnie wyższa niż w ChRL, co sprawia, że sytuacja i ceny gruntów w obu krajach nie są porównywalne. Komisja uważa jednak, że z wielu powodów określonych w poprzednim motywie wybór poziomu referencyjnego jest uzasadniony.
- (202) Ponadto po ujawnieniu ustaleń inne objęty próbą producent eksportujący zasugerował, że wykorzystanie Tajwanu było nieodpowiednie w kontekście warunków gospodarczych w prowincji, w której zlokalizowana jest jego siedziba; nie zaproponował on jednak alternatywnego rozwiązania. Producent ten twierdził również, że geograficzna bliskość między ChRL i Tajwanem nie powinna być traktowana jako ważne kryterium wyboru tego konkretnego poziomu referencyjnego, ale nie poparł tego twierdzenia żadnymi dowodami. Ze względu na brak sugestii dotyczących alternatywnych poziomów referencyjnych wykorzystanie w tym charakterze Tajwanu zostaje potwierdzone.
- (203) Biorąc pod uwagę wszystkie te czynniki, Komisja uznała, że ceny praw do użytkowania gruntów dla producentów eksportujących objętych próbą w ChRL w warunkach rynkowych byłyby bardzo podobne do cen gruntów na Tajwanie.
- (204) Informacje na temat średnich cen gruntów na Tajwanie w 2012 r. otrzymano od Biura Przemysłowego Ministerstwa Spraw Gospodarczych i skorygowano o inflację i wzrost PKB, aby ustalić cenę referencyjną gruntów w każdym roku kalendarzowym. Jako że prawa do użytkowania gruntów obowiązują przez 50 lat i są amortyzowane na tej podstawie, korzyść w OD będzie wynosiła 1/50 część różnicy pomiędzy ceną referencyjną a ceną rzeczywiście zapłaconą.
- (205) Stopa subsydiowania ustalona w odniesieniu do przyznawania gruntów za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia kształtowała się następująco:

Przyznawanie gruntów za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia	
Nazwa przedsiębiorstwa	Margines subsydiowania
Chongqing Polycomp International Corporation	2,9 %
Jiangsu Changhai Composite Materials Holding Co., Ltd ⁽¹⁾	1,6 %
Jushi Group Co., Ltd; Jushi Group Chengdu Co., Ltd; Jushi Group Jiujiang Co., Ltd	1,6 %

⁽¹⁾ Obliczenia marginesu subsydiowania dla tej grupy dokonano na podstawie dostępnych faktów, jak wyjaśniono w motywie 89.

9. Wnioski dotyczące subsydiowania

- (206) Komisja obliczyła kwotę subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych zgodnie z przepisami podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego w odniesieniu do przedsiębiorstw objętych dochodzeniem i w odniesieniu do każdego programu i zsumowała te dane liczbowe, aby obliczyć całkowitą kwotę subsydiów dla każdego producenta eksportującego w OD.
- (207) Aby obliczyć przedstawione poniżej całkowite marginesy subsydiowania, Komisja najpierw obliczyła udział subsydiowania, będący stosunkiem kwoty subsydium do całkowitego obrotu przedsiębiorstwa. Tę wartość procentową następnie wykorzystano do obliczenia subsydium przyznanego na wywóz produktu objętego postępowaniem do Unii w OD.

- (208) Następnie obliczono kwotę subsydium na tonę produktu objętego postępowaniem wywiezionego do Unii w OD, a przedstawione poniżej marginesy obliczono jako odsetek wartości CIF (wartość obejmująca koszt, ubezpieczenie i fracht) tego samego wywozu na tonę.
- (209) Zgodnie z art. 15 ust. 3 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego łączny margines subsydiowania dla nieobjętych próbą przedsiębiorstw współpracujących został obliczony na podstawie łącznej średniej ważonej marginesu subsydiowania ustalonego dla współpracujących producentów eksportujących objętych próbą, z wyłączeniem grupy, do której należy producent eksportujący objęty przepisami art. 28 ust. 1.

Nazwa przedsiębiorstwa	Margines subsydiowania
Chongqing Polycomp International Corporation	9,7 %
Jiangsu Changhai Composite Materials Holding Co., Ltd ⁽¹⁾	5,8 %
Jushi Group Co., Ltd; Jushi Group Chengdu Co., Ltd; Jushi Group Jiujiang Co., Ltd	10,3 %
Pozostałe przedsiębiorstwa współpracujące	10,2 %

⁽¹⁾ Obliczenia marginesu subsydiowania dla tej grupy dokonano na podstawie dostępnych faktów, jak wyjaśniono w motywie 89.

D. SZKODA

1. Produkcja unijna i przemysł unijny

- (210) Produkt podobny był wytwarzany w okresie objętym dochodzeniem przez ośmiu producentów w Unii. Producenci ci stanowią „przemysł unijny” w rozumieniu art. 4 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antidumpingowego oraz art. 9 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego.
- (211) Zgodnie z ustaleniami całkowita produkcja unijna w okresie objętym dochodzeniem wynosiła 530 000 — 580 000 ton. Komisja ustaliła wielkość produkcji w oparciu o wszystkie dostępne informacje dotyczące przemysłu unijnego dostarczone przez APFE. Jak wskazano w motywie 17, do próby włączono zakłady produkcyjne trzech producentów unijnych reprezentujących 52 % całkowitej produkcji unijnej produktu podobnego.
- (212) Na podstawie informacji przedstawionych w skardze/wniosku o dokonanie przeglądu, zawierających rzeczywiste wskaźniki makroekonomiczne skarżących/wnioskodawców oraz biorąc pod uwagę fakt, że tylko bardzo ograniczona liczba producentów unijnych nie należała do skarżących/wnioskodawców, wydaje się stosowne, by nie ujawniać rzeczywistych zagregowanych wskaźników makroekonomicznych odnoszących się do wszystkich producentów unijnych, gdyż umożliwiłoby to każdej zainteresowanej stronie określenie brakujących danych dla konkretnych przedsiębiorstw nienależących do skarżących/wnioskodawców.
- (213) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń rząd ChRL sprzeciwił się poufnemu traktowaniu oraz podawaniu przedziałów dla całkowitej konsumpcji w Unii oraz danych dotyczących innych makroekonomicznych wskaźników szkody.
- (214) Jeżeli wystąpiono z takim wnioskiem oraz podano odpowiednie uzasadnienie, Komisja ma obowiązek przestrzegać poufności danych dotyczących producentów, którzy nie byli skarżącymi. Ujawnienie precyzyjnych wskaźników makroekonomicznych umożliwiłoby identyfikację poufnych danych tych producentów i mogłoby zaszkodzić ich interesom. W związku z powyższym wniosek został odrzucony.

2. Konsumpcja w Unii

- (215) Komisja ustaliła wielkość konsumpcji w Unii na podstawie (i) wielkości sprzedaży przemysłu unijnego na rynku unijnym (w tym celu wykorzystano dane przedstawione przez APFE) oraz (ii) wielkości przywozu z państw trzecich (ustalonej w oparciu o dane pochodzące z bazy COMEXT Eurostatu).

(216) Konsumpcja w Unii kształtowała się następująco:

Tabela 1

Konsumpcja w Unii (w tonach metrycznych)

	2010	2011	2012	OD
Konsumpcja w Unii ogółem	700 000 — 750 000	680 000 — 730 000	710 000 — 760 000	720 000 — 770 000
Wskaźnik (2010 = 100)	100	97	101	103

Źródło: Dane dostarczone przez APFE; Eurostat (baza COMEXT);

(217) W okresie między 2010 r. a OD konsumpcja w Unii zwiększyła się o 3 %.

(218) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń jeden użytkownik twierdził, że konsumpcja w Unii spadła o prawie 30 % w 2009 r. W związku z tym twierdził on, że wzrost o 3 % od 2010 r. nie jest istotny. Komisja nie zakwalifikowała jednak tego wzrostu jako istotny, a jedynie odnotowała, że konsumpcja wzrosła w badanym okresie.

3. Przywóz z państwa, którego dotyczy postępowanie

3.1. Wielkość i udział w rynku przywozu towarów po cenach dumpingowych i przywozu subsydiowanego

(219) Poniższa analiza uwzględnia zarówno przywóz po cenach dumpingowych, jak i przywóz subsydiowany ze względu na fakt, iż producenci objęci próbą w ChRL oraz okres dochodzenia byli identyczni w obu przypadkach.

(220) Wielkość przywozu produktu objętego postępowaniem z ChRL kształtowała się w następujący sposób:

Tabela 2

Wielkość przywozu (w tonach metrycznych) i udział w rynku

	2009	2010	2011	2012	OD
Wielkość przywozu (w tonach)	98 916	152 514	109 172	125 781	130 958
Wskaźnik (2010 = 100)	65	100	72	82	86
Wskaźnik (2009 = 100)	100	154	110	127	132
Udział w rynku	13 % — 18 %	19 % — 24 %	13 % — 18 %	15 % — 20 %	15 % — 20 %
Wskaźnik (2010 = 100)	87	100	73	81	83
Wskaźnik (2009 = 100)	100	115	84	93	97

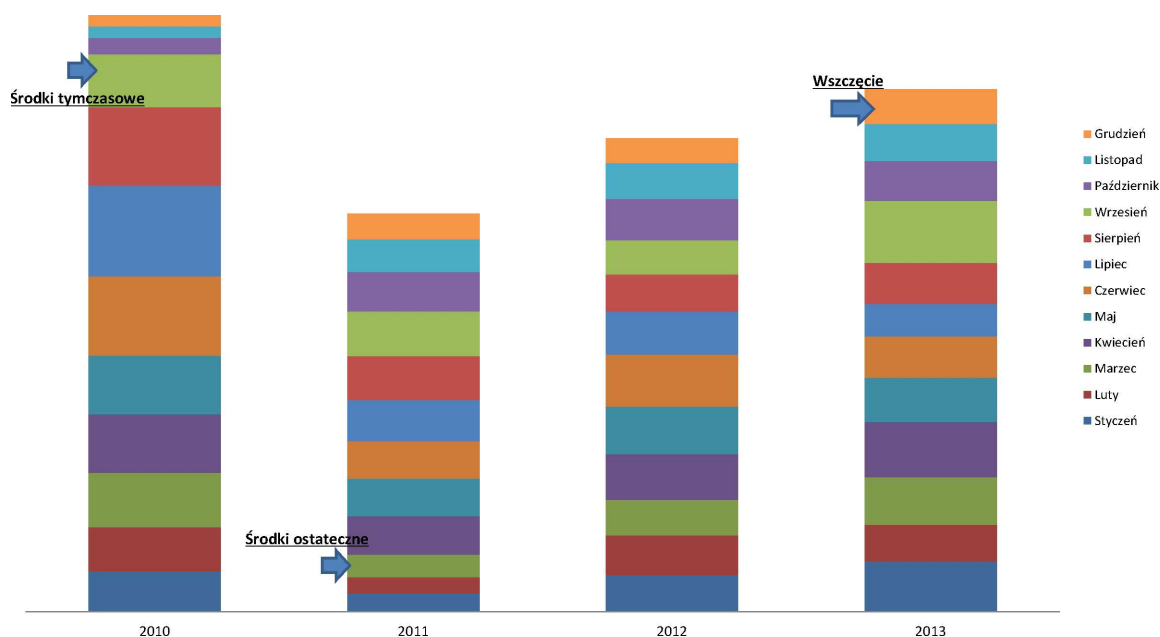
Źródło: Eurostat (baza COMEXT);

(221) Wielkość przywozu z ChRL zmniejszyła się w okresie badanym o 14 %, a jego udział w rynku o 17 %. Rok 2010 nie jest jednak odpowiednim rokiem referencyjnym, a analiza tendencji przywozowych byłaby dokładniejsza przy uwzględnieniu także poprzedzającego roku 2009, jak przedstawiono w tabeli powyżej. Rok 2010 charakteryzował się gromadzeniem znacznych zapasów produktów z włókien ciągłych szklanych z ChRL przez unijnych importerów przed nałożeniem ceł tymczasowych we wrześniu 2010 r. W toku dochodzenia faktycznie wykazano, że w okresie pierwszych dziewięciu miesięcy 2010 r. z ChRL przywożono znacznie większe ilości niż zazwyczaj. Przywóz z ChRL wyniósł około 99 000 ton w 2009 r., natomiast w 2010 r. wzrósł on do 152 000 ton, po czym spadł do około 109 000 ton w 2011 r. Tendencja ta pokazuje wyraźny wzrost przywozu począwszy od 2009 r. Począwszy od 2011 r. przywóz z ChRL wzrósł o 20 % w ujęciu realnym, co przełożyło się na odzyskanie jego udziału w rynku w wysokości 2 punktów procentowych.

- (222) Kilka stron ponownie twierdziło, że wielkość przywozu z ChRL i jego udział w rynku zmalały pomiędzy 2010 r. a końcem OD i że w związku z tym nie wykazano znaczącego wzrostu przywozu zgodnie z wymogami art. 3 ust. 2 Porozumienia antydumpingowego oraz art. 15 ust. 2 Porozumienia w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych. Strony te twierdziły również, że rok 2009 nie jest odpowiednim rokiem referencyjnym z następujących powodów: (i) nie ma ku temu podstawy prawnej w podstawowym rozporządzeniu antydumpingowym i podstawowym rozporządzeniu antysubsydyjnym, natomiast w sprawozdaniu końcowym panelu w sporze WT/DS331/R Meksyk — cła antydumpingowe dla stalowych rur i przewodów z Gwatemali zaznaczono iż „organ prowadzący dochodzenie nie może wykorzystywać cząstkowych okresów w ramach badanego okresu”, (ii) nie ma dowodów na to, że przywóz w 2010 r. był skutkiem gromadzenia zapasów oraz (iii) dane za rok 2009 nie zostały uwzględnione w żadnym innym aspekcie oceny szkody, co sprawia, że ocena ta nie jest obiektywna.
- (223) W odniesieniu do pierwszego i trzeciego argumentu należy zauważyć, że w podstawowym rozporządzeniu antydumpingowym oraz podstawowym rozporządzeniu antysubsydyjnym (które są prawem właściwym) nie istnieją szczegółowe wskazania dotyczące okresu, który należy uwzględnić w celu analizy tendencji. W związku z tym nie ma powodu, dla którego roku 2009 nie można wykorzystać w celu analizy tendencji przywozu z ChRL. Nie oznacza to jednak, że analiza jest nieobiektywna, przeciwnie, uwzględnienie tego roku umożliwia uzupełnienie analizy przeprowadzonej w odniesieniu do sytuacji przemysłu unijnego. Rok 2009 został uwzględniony jako uzupełnienie okresu badanego tylko w odniesieniu do konkretnych wskaźników szkody związanych z przywozem z ChRL, jak wyjaśniono w motywie 219 powyżej. Dla pozostałych wskaźników szkody nie istnieje żaden obiektywny powód, dla którego nie należałoby w pełni wziąć pod uwagę wszystkich lat okresu badanego.
- (224) W odniesieniu do drugiego argumentu efekt gromadzenia zapasów był bardzo wyraźnie widoczny w miesięcznych danych dotyczących przywozu uzyskanych z bazy danych, ustanowionej zgodnie z wymogami art. 14 ust. 6 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego (zob. wykres 1 poniżej) ⁽¹⁾. Przed nałożeniem środków tymczasowych przywóz produktu objętego postępowaniem z ChRL znacznie zwiększył się w drugim i trzecim kwartale 2010 r. (produkty do użycia przed końcem 2010 r. lub na początku 2011 r. z uwagi na ograniczony okres trwałości). Wzrost ten nie odpowiadał podobnemu wzrostowi konsumpcji, co świadczy o tym, że przywóz tego dokonywano w celu gromadzenia zapasów w oczekiwaniu na wprowadzenie środków. Rząd ChRL nie przedstawił innego wyjaśnienia tego wzrostu, a zatem Komisja miała podstawy do uznania, że gromadzenie zapasów miało miejsce przed wprowadzeniem środków tymczasowych pod koniec 2010 r. Dodatkowym potwierdzeniem tego wniosku jest fakt, że poziom miesięcznego przywozu z ChRL w okresie między wprowadzeniem tymczasowych i ostatecznych środków (w czwartym kwartale 2010 r. i pierwszym kwartale 2011 r.) był bardzo niski. Po obniżeniu środków na ostatecznym etapie postępowania (w marcu 2011 r.) miesięczny poziom przywozu ponownie zwiększył się i ustabilizował.

Wykres 1 —

przywóz produktu objętego postępowaniem z ChRL (ilość na miesiąc)

Źródło: Baza danych stworzona zgodnie z art. 14 ust. 6

⁽¹⁾ Baza danych stworzona zgodnie z art. 14 ust. 6 przez DG ds. Handlu zawiera dane na temat przywozu produktów objętych środkami antydumpingowymi lub antysubsydyjnymi lub dochodzeniami, zarówno z krajów, których dotyczy postępowanie, jak i z pozostałych krajów trzecich, na poziomie 10-cyfrowych kodów TARIC.

3.2. Ceny towarów przywożonych po cenach dumpingowych i towarów z przywozu subsydiowanego

(225) Ceny importowe z ChRL (z wyłączeniem obowiązujących ceł antydumpingowych) kształtowały się następująco:

Tabela 3

Ceny importowe

	2010	2011	2012	OD
Średnia cena CIF (w EUR/t)	911	877	892	834
Wskaźnik (2010 = 100)	100	96	98	92

Źródło: Eurostat (baza COMEXT);

- (226) W okresie badanym chińskie ceny importowe CIF (z wyłączeniem obowiązujących ceł antydumpingowych) spadły z 911 EUR/t do 834 EUR/t. Stanowi to spadek o 8 % w okresie badanym.
- (227) Rząd ChRL oraz jeden z użytkowników twierdzili, że porównanie średnich cen importowych niezawierające analizy asortymentu produktów wprowadzało w błąd. Rząd ChRL twierdził również, że największą część przywozu z ChRL stanowił najtańszy rodzaj produktu, to znaczy niedoprzędy.
- (228) Wbrew temu twierdzeniu asortyment produktów został w pełni uwzględniony w analizie, ponieważ Komisja porównała dla każdego rodzaju produktu ceny sprzedaży chińskich producentów eksportujących z cenami stosowanymi przez objętych próbą producentów unijnych. Identyczne podejście przyjęto w dochodzeniu pierwotnym.
- (229) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń rząd ChRL zwrócił się o przekazanie chińskich cen importowych dla każdego rodzaju produktu zawartych w tabeli 3 ze względu na fakt, że dane te w podziale na rodzaj produktu zostały wykorzystane do obliczenia podcięcia cenowego i marginesu szkody.
- (230) Średnia cena importowa w ramach przywozu z Chin zawarta w tabeli 3 została wykorzystana do analizy tendencji w badanym okresie. W celu analizy tendencji właściwe jest wykorzystanie średnich cen. Natomiast w celu określenia podcięcia cenowego i obliczenia marginesu szkody wykorzystano dane w podziale na rodzaj produktu.
- (231) W celu określenia podcięcia cenowego w OD porównano średnie ważone ceny sprzedaży poszczególnych rodzajów produktu wytwarzanych przez objętych próbą producentów unijnych stosowane wobec niepowiązanych klientów na rynku unijnym, dostosowane do poziomu ex-works, z odpowiadającymi średnimi ważonymi cenami przywozu analogicznych rodzajów produktu, stosowanymi przez objętych próbą chińskich producentów przy sprzedaży pierwszemu niepowiązanemu klientowi na rynku unijnym, ustalonymi na podstawie CIF z odpowiednimi dostosowaniami uwzględniającymi cła, cła antydumpingowe oraz koszty ponoszone po przywozie. Porównania cen dokonano osobno dla każdego rodzaju produktu w odniesieniu do transakcji na tym samym poziomie handlu. Wyniki porównania przedstawiono jako odsetek średniej ważonej ceny stosowanej przez objętych próbą producentów unijnych na poziomie ex-works w okresie objętym dochodzeniem. W przypadku głównego chińskiego eksportera do Unii porównanie wykazało margines podcięcia cenowego wynoszący 2 % pomimo obowiązujących środków antydumpingowych (i ceł), które zostały dodane do ceny importowej. Zdecydowana większość pozostaje części przywozu była dokonywana po cenach porównywalnych do cen unijnych.
- (232) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń jeden z producentów eksportujących twierdził, że wystąpiły błędy w przypadku wartości CIF dla trzech numerów kontrolnych produktu.
- (233) Twierdzenie to było uzasadnione i Komisja dostosowała odnośne wartości CIF, co doprowadziło do niewielkiej zmiany marginesu podcięcia cenowego i marginesu sprzedaży po zaniżonych cenach w przypadku tego producenta eksportującego (patrz motywy 440).
- (234) Kilka stron twierdziło, że nie występowało żadne znaczące podcięcie cenowe w OD. Według nich margines podcięcia cenowego wynoszący 2 % dla pojedynczego eksportera jest prawie równy z poziomem *de minimis*, w związku z czym nie można go uznać za istotny. Ponadto strony te odniosły się do praktyki Komisji w innym przypadku, w którym uznano, że ograniczone podcięcie cenowe (wynoszące 6 %) nie miało wpływu na ogólny poziom cen w Unii ze względu na ograniczoną wielkość wywozu.

- (235) Pomimo obowiązującego cła antidumpingowego nadal występuje podcięcie cenowe. Wspomniane odniesienie do praktyki Komisji wprowadza w błąd. W przypadku „gęstego węgla sodu” ⁽¹⁾ uznano, że podcięcie cenowe wynoszące 6 % nie miało praktycznie żadnego wpływu na ogólny poziom cen ze względu na ograniczoną wielkość przywozu oraz udział w rynku kraju wywozu wynoszący 1,4 %. Dla porównania, udział ChRL w rynku w OD wynosił od 15 % do 20 %. Przywołany przypadek „niektórych systemów laserowych czytników optycznych” ⁽²⁾ odnosił się do ograniczonego podjęcia cenowego przedmiotowego przywozu ze względu na: (i) znaczny wzrost konsumpcji w Unii (129 %) oraz (ii) charakter produktu objętego postępowaniem, który jest produktem niejednorodnym, o wielu różnorodnych cechach i różnicach technicznych oraz objętym szybkim rozwojem technologicznym. W ramach obecnych dochodzeń rynek produktu objętego postępowaniem ma zupełnie inny charakter i w związku z tym wielkość podjęcia cenowego należy rozpatrywać w kontekście tego konkretnego rynku. Produkt objęty postępowaniem jest podstawowym jednorodnym produktem wzmacniającym na rynku, który jest raczej stabilny. Taki rynek jest bardziej wrażliwy na różnice cen, w związku z czym nawet mniejsza różnica w cenie może mieć na niego znaczny wpływ. W związku z tym fakt, że nie występowało żadne znaczne podcięcie cenowe nie zmienia wniosków Komisji. Wręcz przeciwnie, element ten został w pełni uwzględniony w ocenie. Niezależnie od tego każdy przypadek należy oceniać na podstawie jego szczególnego kontekstu, a obraz szkody składa się z wielu wskaźników, z których żaden nie może mieć decydującego znaczenia.

4. Sytuacja gospodarcza przemysłu unijnego

- (236) Zgodnie z art. 3 ust. 5 podstawowego rozporządzenia antidumpingowego oraz art. 8 ust. 4 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego badanie wpływu subsydiowanego przywozu oraz przywozu po cenach dumpingowych na przemysł unijny zawierało ocenę wszystkich wskaźników gospodarczych, które wywierają wpływ na sytuację przemysłu unijnego w badanym okresie.
- (237) Jak wspomniano w motywach 17–25, do zbadania ewentualnej szkody poniesionej przez przemysł unijny zastosowano kontrolę wyrównkową.
- (238) W celu określenia szkody Komisja wprowadziła rozróżnienie między makroekonomicznymi i mikroekonomicznymi wskaźnikami szkody. Komisja przeprowadziła analizę wskaźników makroekonomicznych na podstawie danych przedstawionych w skardze i we wniosku o dokonanie przeglądu oraz w późniejszych uwagach i zweryfikowała je w miarę możliwości poprzez porównanie z danymi statystycznymi. Dane odnosiły się do wszystkich producentów unijnych. Komisja oceniła wskaźniki mikroekonomiczne na podstawie danych przedstawionych w odpowiedziach na pytania zawarte w kwestionariuszu udzielonych przez objętych próbą producentów unijnych. Oba zestawy danych uznano za reprezentatywne dla sytuacji gospodarczej przemysłu unijnego.
- (239) Do wskaźników makroekonomicznych zalicza się: produkcję, zdolność produkcyjną, wykorzystanie mocy produkcyjnych, wielkość sprzedaży, udział w rynku, wzrost, zatrudnienie, wydajność, wielkość marginesu dumpingu i marginesu subsydiowania oraz poprawę sytuacji po wcześniejszym dumpingu lub subsydiowaniu.
- (240) Do wskaźników mikroekonomicznych zalicza się: średnie ceny jednostkowe, koszt jednostkowy, koszt pracy, zapasy, rentowność, przepływy pieniężne, inwestycje, zwrot z inwestycji i zdolność do pozyskiwania kapitału.

5. Wskaźniki makroekonomiczne

5.1. Produkcja, moce produkcyjne i wykorzystanie mocy produkcyjnych

- (241) Różnice w zakresie produkcji rocznej są wspólnym elementem dla przemysłu unijnego, biorąc pod uwagę fakt, że piec należy remontować co 7-10 lat (powoduje to zwiększenie produkcji w roku poprzednim w celu zgromadzenia zapasów oraz niższą wielkość produkcji w roku, w którym piec jest remontowany). W każdym przypadku, gdy piec jest remontowany, moce produkcyjne w danym roku będą niższe.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji z dnia 7 września 1990 r. w sprawie zakończenia przeglądu środków antidumpingowych dotyczących gęstego węgla sodu pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych Ameryki, Dz.U. L 283 z 16.10.1990, s. 38.

⁽²⁾ Decyzja Komisji z dnia 21 grudnia 1998 r. w sprawie zakończenia postępowania antidumpingowego dotyczącego przywozu niektórych systemów laserowych czytników optycznych i ich podstawowych elementów składowych, stosowanych w pojazdach silnikowych, pochodzących z Japonii, Korei, Malezji, Chińskiej Republiki Ludowej i Tajwanu, Dz.U. L 18 z 23.1.1999, s. 62.

- (242) Mając na uwadze te zastrzeżenia, całkowita produkcja unijna, moce produkcyjne oraz poziom wykorzystania mocy produkcyjnych kształtowały się w okresie badanym w następujący sposób:

Tabela 4

Produkcja, moce produkcyjne i wykorzystanie mocy produkcyjnych

	2010	2011	2012	OD
Wielkość produkcji (w tonach)	560 000 — 610 000	580 000 — 630 000	510 000 — 560 000	530 000 — 580 000
Wskaźnik	100	103	92	95
Moce produkcyjne (w tonach)	670 000 — 720 000	680 000 — 730 000	650 000 — 700 000	640 000 — 690 000
Wskaźnik	100	101	97	96
Wykorzystanie mocy produkcyjnych	84 %	86 %	81 %	84 %
Wskaźnik	100	102	95	99

Źródło: Dane dostarczone przez APFE

- (243) W kontekście rosnącej konsumpcji w Unii (o 3 %) produkcja produktu podobnego przez przemysł unijny zmniejszyła się o 5 % między 2010 r. a OD. Moce produkcyjne również zmniejszyły się między 2010 r. a OD o ok. 4 %. Wykorzystanie mocy produkcyjnych pozostawało na dosyć stabilnym poziomie w badanym okresie z wyjątkiem spadku w 2012 r.
- (244) W latach 2011-2012 odnotowano zmniejszenie produkcji o 11 punktów procentowych oraz spadek mocy produkcyjnych o 4 punkty procentowe. Było to wynikiem restrukturyzacji przemysłu unijnego i zamknięcia niektórych jego zakładów produkcyjnych. Producent włókien ciągłych szklanych Ahlstrom zaprzestał produkcji pod koniec 2011 r., a zakład przedsiębiorstwa Owens Corning w Vado Ligure we Włoszech został zamknięty w 2012 r., ponieważ producenci ci nie zdołali poprawić swojej sytuacji po szkodzie wyrządzonej przez towary przywożone po cenach dumpingowych. Przemysł unijny uważa jednak, że po restrukturyzacji i przywróceniu równych warunków działania może zachować rentowność, co wyjaśnia, dlaczego nadal inwestuje on w remont istniejących pieców.
- (245) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń rząd ChRL twierdził, że Komisja wykorzystała krótszy od średniego czas eksploatacji pieców, co przekłada się na znaczny brak wydajności producentów unijnych w zakresie inwestycji lub eksploatacji pieców.
- (246) W toku dochodzenia wykazano jednak, że decyzje podejmowane przez przemysł unijny w zakresie remontu pieców były oparte na względach związanych z produkcją oraz efektywnością energetyczną. Nic nie wskazywało na to, że czas eksploatacji pieców przez objętych próbą producentów unijnych nie stanowił dobrej praktyki w przedmiotowym przemyśle i nie był zgodny z wymogami asortymentu produktów.
- (247) Kilka stron twierdziło, że należy uwzględnić dłuższy okres niż okres od 2010 r. do OD ze względu na koszty remontu pieców, które mają wpływ na wszystkie wskaźniki makro- i mikroekonomiczne. Rząd ChRL twierdził, że nie podano żadnych danych ani informacji dotyczących lat, w których producenci unijni dokonywali remontu pieców.
- (248) Remont pieców jest nieodłącznie związany z działalnością tej branży przemysłu i jest czynnością powtarzaną okresowo. Jest on niezbędny do zapewnienia ciągłości działalności i do utrzymania mocy produkcyjnych. Poczynione inwestycje na badania naukowe i rozwój są bezpośrednio związane z potencjałem operacyjnym i mają na celu umożliwienie opracowywania produktów dostosowanych do indywidualnych potrzeb klientów.

W związku z tym inwestycje te nie miały wyjątkowego charakteru w okresie badanym. Niezależnie od rozpatrywanego okresu, naprawy lub remonty pieców będą zawsze miały wpływ na wielkość produkcji. Informacje szczegółowe dotyczące momentu dokonywania remontu pieców przez konkretne przedsiębiorstwa uznaje się za informacje poufne.

- (249) Jeden z użytkowników twierdził również, że przemysł unijny był w stanie uniknąć wszelkich szkodliwych skutków (subsydiowanego przywozu lub przywozu po cenach dumpingowych), jako że poziom wykorzystania mocy produkcyjnych pozostał dość stabilny w okresie od 2010 r. do końca OD.
- (250) Proces produkcji produktu podobnego jest procesem ciągłym, którego nie można dostosować do krótkookresowych wahań popytu. Dość stabilny poziom wykorzystania mocy produkcyjnych należy rozpatrywać w świetle spadku mocy produkcyjnych. Argumentacja ta została zatem odrzucona.

5.2. Wielkość sprzedaży i udział w rynku

- (251) Wielkość sprzedaży wolnorynkowej przemysłu unijnego na rynku unijnym, a także wielkość sprzedaży na rynku zmonopolizowanym w UE oraz odpowiadające im udziały w rynku kształtowały się w okresie badanym następująco:

Tabela 5

Wielkość sprzedaży i udział w rynku

	2010	2011	2012	OD
Wielkość sprzedaży wolnorynkowej na rynku unijnym (w tonach)	420 000 — 470 000	390 000 — 440 000	400 000 — 450 000	420 000 — 470 000
Wskaźnik	100	94	96	99
Udział w rynku sprzedaży wolnorynkowej	58 % — 63 %	56 % — 61 %	55 % — 60 %	56 % — 61 %
Wskaźnik	100	96	95	97
Wielkość sprzedaży na rynku zmonopolizowanym na rynku unijnym (w tonach)	20 000 — 70 000	30 000 — 80 000	30 000 — 80 000	30 000 — 80 000
Wskaźnik	100	114	123	121
Udział w rynku sprzedaży na rynku zmonopolizowanym	4 % — 9 %	5 % — 10 %	5 % — 10 %	5 % — 10 %
Wskaźnik	100	117	122	118

Źródło: Dane dostarczone przez APFE

- (252) Wielkość sprzedaży wolnorynkowej produktów z włókna ciągłego szklanego przez przemysł unijny (tj. niepowiązanym odbiorcom) zmniejszyła się nieznacznie w okresie badanym (o 1 %). W świetle wzrostu konsumpcji w Unii o 3 % przełożyło się to jednak na spadek udziału w rynku przemysłu unijnego z 58-63 % w 2010 r. do 56-61 % w OD. Niższe wielkości sprzedaży w 2011 r. są wynikiem efektu gromadzenia zapasów produktów przywożonych z ChRL w 2010 r., które stopniowo wchodziły na rynek w 2011 r.

- (253) W okresie badanym sprzedaż przemysłu unijnego na rynku zmonopolizowanym stanowiła od 11 % do 14 % łącznej sprzedaży (na wolnym rynku i na rynku zmonopolizowanym) przemysłu unijnego na rynku UE. Wielkość sprzedaży na rynku zmonopolizowanym miała tendencję wzrostową w latach 2010–2012, po czym ustabilizowała się w OD. Wzrost sprzedaży na rynku zmonopolizowanym od 2010 do 2011 r. jest ograniczony w wartościach bezwzględnych.

5.3. Zatrudnienie i wydajność

- (254) Zatrudnienie i wydajność producentów unijnych w badanym okresie kształtowały się następująco:

Tabela 6

Zatrudnienie i wydajność

	2010	2011	2012	OD
Liczba pracowników	3 450 — 3 950	3 350 — 3 850	3 200 — 3 700	3 000 — 3 500
Wskaźnik	100	97	95	89
Wydajność (jednostka/pracownik)	153	163	150	164
Wskaźnik	100	106	98	107

Źródło: Dane dostarczone przez APFE

- (255) Poziom zatrudnienia u producentów unijnych wskazuje, że przemysł unijny próbował dokonać racjonalizacji produkcji w całym okresie badanym w celu obniżenia kosztów produkcji. W okresie badanym liczba pracowników rzeczywiście zmniejszyła się o 11 %.
- (256) Połączony wpływ zmiany liczby pracowników oraz wielkości produkcji w tym samym okresie badanym doprowadził do zwiększenia wydajności siły roboczej producentów unijnych (mierzonej jako produkcja w tonach na osobę zatrudnioną na rok) o 7 % między 2010 r. a OD.

5.4. Wzrost

- (257) Jak wspomniano w motywie 217 powyżej, konsumpcja w Unii wzrosła w okresie badanym o 3 %. Biorąc pod uwagę ilość zastosowań produktu podobnego, przemysł unijny i użytkownicy oczekują, że ta tendencja wzrostowa utrzyma się w najbliższej przyszłości.

5.5. Wielkość marginesu subsydiowania i marginesu dumpingu oraz poprawa sytuacji po wcześniejszym dumpingu lub subsydiowaniu

- (258) Przemysł unijny odnosił szkodę ze względu na przywóz towarów po cenach dumpingowych z ChRL do 2011 r., kiedy zaczęły obowiązywać cła. Cła obowiązujące na przywóz z ChRL miały zapewnić równe warunki działania, w których przemysł unijny mógłby uczciwie konkurować z tym przywozem i poprawić swoją sytuację po odniesionej szkodzi.
- (259) Tak się jednak nie stało. Obecnie przemysł unijny ponownie przynosi straty, a jego udział w rynku nadal spada, nawet jeżeli konsumpcja w Unii wzrosła. Przywóz z ChRL nadal odbywa się po bardzo niskich cenach, a jego udział w rynku przywozu. Udział w rynku przywozu z ChRL był w okresie objętym dochodzeniem o 3 punkty procentowe powyżej poziomu sprzed nałożenia cel (¹). Przemysł unijny przeprowadził restrukturyzację i zamknął niektóre ze swoich zakładów produkcyjnych (zob. motyw 244 powyżej). Nie ulega wątpliwości, że poprawa sytuacji po wcześniejszym dumpingu nie nastąpiła.
- (260) Biorąc pod uwagę wielkość, udział w rynku i ceny przywozu po cenach dumpingowych oraz przywozu subsydiowanego z ChRL, a także istniejące marginesy dumpingu (9,6 % i 29,7 %) (²), wpływ tego przywozu na sytuację przemysłu unijnego może być uważany za istotny.

(¹) Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 248/2011, Dz.U. L 67 z 15.3.2011, s. 6, motyw 64.

(²) Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 248/2011, Dz.U. L 67 z 15.3.2011, s. 6, motyw 54.

- (261) Ponieważ jest to pierwsze dochodzenie antysubsydyjne dotyczące produktu objętego postępowaniem, ocena nie obejmuje poprawy sytuacji po wcześniejszym subsydiowaniu.

6. Wskaźniki mikroekonomiczne

6.1. Ceny

- (262) Średnia ważona jednostkowych cen sprzedaży naliczanych przez producentów unijnych objętych próbą w Unii kształtowała się w okresie badanym następująco:

Tabela 7

Ceny sprzedaży wolnorynkowej oraz sprzedaży na rynku zmonopolizowanym w Unii

	2010	2011	2012	OD
Średnia jednostkowa cena wolnorynkowej sprzedaży na poziomie ex-works w Unii (w EUR/t)	1 061	1 144	1 070	1 035
Wskaźnik (2010 = 100)	100	108	101	98
Średnia jednostkowa cena sprzedaży na poziomie ex-works na rynku zmonopolizowanym w Unii (w EUR/t)	1 006	1 031	1 027	989
Wskaźnik (2010 = 100)	100	103	102	98

Źródło: dane objętych próbą producentów unijnych

- (263) Jednostkowe ceny sprzedaży wolnorynkowej spadły w okresie badanym o 2 %. Kiedy we wrześniu 2010 r. cła tymczasowe weszły w życie, przemysł unijny był w stanie podnieść swoje ceny w 2011 r. Jednak począwszy od 2011 r. jednostkowe ceny sprzedaży spadły o 10 %.
- (264) Jeżeli chodzi o jednostkowe ceny sprzedaży na rynku zmonopolizowanym (tj. ceny transferowe), to wykazywały one te same tendencje, co jednostkowe ceny sprzedaży wolnorynkowej, przy czym przemysł unijny podwyższył swoje ceny sprzedaży na rynku zmonopolizowanym w 2011 r., na którym następnie jednostkowe ceny sprzedaży spadły o 4 %.

6.2. Średnie jednostkowe koszty produkcji

- (265) Jednostkowe koszty produkcji w badanym okresie kształtowały się następująco:

Tabela 8

Jednostkowe koszty produkcji

	2010	2011	2012	OD
Jednostkowe koszty produkcji (w EUR/t)	964	990	1 032	976
Wskaźnik (2010 = 100)	100	103	107	101

Źródło: dane objętych próbą producentów unijnych

- (266) Średnie jednostkowe koszty produkcji wzrosły w latach 2010-2012. Po 2012 r. średnie jednostkowe koszty produkcji ponownie zmalały, niemal do poziomu z 2010 r. Najwyższą wartość, osiągniętą w 2012 r., przypisuje się szczególnej sytuacji w zakresie inwestycji, która dotyczyła jednego z producentów unijnych objętych próbą. W całym okresie badanym średnie jednostkowe koszty produkcji wzrosły jedynie o 1 %.

- (267) Kilku użytkowników twierdziło, że szczególna sytuacja jednego przedsiębiorstwa nie może uzasadniać ogólnych wniosków. Wniosek dotyczący jednostkowych kosztów produkcji był taki, że koszty te utrzymywały się na stosunkowo stabilnym poziomie. Najwyższa wartość, osiągnięta w 2012 r., nie miała zatem wpływu na ogólne wnioski.
- (268) Jednostkowe koszty produkcji opierają się na ogólnej wielkości produkcji producentów unijnych objętych próbą. Jednostkowe ceny sprzedaży ujęte w tabeli 7 dotyczą sprzedaży klientom niepowiązanym w Unii. W związku z tym oba te wskaźniki oparte są na różnych podstawach i nie są bezpośrednio porównywalne.
- (269) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń CCCLA twierdziła, że Komisja musi dostarczyć wystarczającej ilości porównywalnych danych, aby ocenić, czy zmiana kosztów produkcji mogłaby wyjaśnić niewielki spadek cen sprzedaży w Unii.
- (270) Te dwa wskaźniki oparte są na różnych podstawach i, mimo że w liczbach bezwzględnych nie są one bezpośrednio porównywalne, to można porównać związane z nimi tendencje.

6.3. Koszty pracy

- (271) Średni koszt pracy producentów unijnych objętych próbą kształtował się w okresie badanym następująco:

Tabela 9

Średni koszt pracy na pracownika

	2010	2011	2012	OD
Średnie wynagrodzenie na pracownika (w EUR)	40 518	41 590	42 310	42 917
Wskaźnik (2010 = 100)	100	103	104	106

Źródło: dane objętych próbą producentów unijnych

- (272) W okresie badanym średni koszt pracy na pracownika wykazywał stopniową tendencję wzrostową (+ 6 %). Było to zgodne ze wskaźnikiem kosztów pracy w krajach, w których zlokalizowani są objęci próbą producenci ⁽¹⁾.

6.4. Zapasy

- (273) Stan zapasów producentów unijnych objętych próbą kształtował się w okresie badanym następująco:

Tabela 10

Zapasy

	2010	2011	2012	OD
Stan zapasów na koniec okresu sprawozdawczego (w tonach)	18 539	46 585	50 198	52 805
Wskaźnik (2010 = 100)	100	251	271	285

Źródło: dane objętych próbą producentów unijnych

- (274) Poziom zapasów najpierw wzrósł znacznie w 2011 r., a następnie dalej zwiększał się w okresie badanym.
- (275) Rząd ChRL twierdził, że zmiany zapasów ujęte w danych dostarczonych przez APFE uwidaczniają niezgłoszoną sprzedaż, a ich porównanie z przywozem z Chin nie wskazuje na wystąpienie szkody.

⁽¹⁾ Ycharts.com

- (276) Argumentu tego nie można przyjąć. Komisja dokonała analizy wskaźników mikroekonomicznych, takich jak poziom zapasów na podstawie faktycznych danych dostarczonych przez objętych próbą producentów unijnych. Dochodzenie dotyczące objętych próbą producentów unijnych nie ujawniło żadnej sprzedaży niezgłoszonej.
- (277) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń jeden z użytkowników twierdził, że rok 2010 nie jest odpowiednim rokiem referencyjnym, ponieważ poziomy zapasów były nadzwyczaj niskie w porównaniu z ich poziomem w okresie od 2006 r. do października 2009 r. (okres dochodzenia pierwotnego dochodzenia antydumpingowego).
- (278) Wniosek ten odrzucono, ponieważ podmioty objęte próbą w ramach obecnych dochodzeń różnią się od podmiotów objętych próbą w poprzednim dochodzeniu, a zatem dane nie są porównywalne. Komisja ograniczyła swoją analizę do okresu badanego, w szczególności w odniesieniu do danych mikroekonomicznych i nie dysponuje danymi dotyczącymi poziomu zapasów objętych próbą producentów unijnych w okresie poprzedzającym okres badany. Rząd ChRL twierdził, że poziom zapasów w 2011 r. jest wyższy również ze względu na spadek konsumpcji w Unii w tym roku (o 3 %). Element ten nie ma jednak wpływu na tendencję w okresie badanym.

6.5. Rentowność, przepływy pieniężne, inwestycje, zwrot z inwestycji i zdolność do pozyskiwania kapitału

- (279) Rentowność, przepływy pieniężne, inwestycje oraz zwrot z inwestycji objętych próbą producentów unijnych kształtowały się w okresie badanym następująco:

Tabela 11

Rentowność, przepływy pieniężne, inwestycje i zwrot z inwestycji

	2010	2011	2012	OD
Rentowność sprzedaży klientom niepowiązanym w Unii (% obrotu ze sprzedaży)	3 %	2 %	- 6 %	- 4 %
Wskaźnik (2010 = 100)	100	66	- 200	- 134
Przepływy środków pieniężnych (w EUR)	32 847 910	10 978 839	-1 297 704	14 660 203
Wskaźnik (2010 = 100)	100	33	- 4	45
Inwestycje (w EUR)	7 729 022	9 721 478	30 738 820	32 511 238
Wskaźnik (2010 = 100)	100	126	398	421
Zwrot z inwestycji	2 %	2 %	- 4 %	- 3 %
Wskaźnik (2010 = 100)	100	69	- 184	- 137

Źródło: dane objętych próbą producentów unijnych

- (280) Komisja określiła rentowność unijnych producentów objętych próbą, wyrażając zysk przed opodatkowaniem ze sprzedaży produktu podobnego klientom niepowiązanym w Unii jako odsetek obrotów w ramach tej sprzedaży. W okresie badanym rentowność producentów unijnych objętych próbą znacznie spadła z 3 % do -4 %.
- (281) Przepływy pieniężne netto określają zdolność producentów unijnych do samofinansowania swojej działalności. Przepływy pieniężne znacznie się zmniejszyły podczas badanego okresu (-55 %).

- (282) W okresie badanym poziom nakładów inwestycyjnych producentów unijnych objętych próbą wykazywał tendencję wzrostową. Wzrost ten był wyraźniejszy w 2012 r. i w OD. Wysokie koszty inwestycji miały związek z koniecznością przeprowadzenia remontu pieców. W tej kapitałochłonnej gałęzi przemysłu piece należy remontować co 7-10 lat, a koszty z tym związane wynoszą od 8 do 13 mln EUR (bardziej dokładnych kosztów nie podano ze względu na poufny charakter tej informacji). Inwestycje obejmują także znaczne koszty inwestycji strukturalnych związanych ze zużyciem stopu w łódkach do snucia włókna i ich remontem
- (283) Zwrot z inwestycji to procentowy stosunek zysku do wartości księgowej netto inwestycji. Zwrot z inwestycji wyraźnie wykazywał taką samą negatywną tendencję, jak poziom rentowności. Spadek zwrotu z inwestycji jest wyraźnym sygnałem pogorszenia się sytuacji ekonomicznej przemysłu unijnego w okresie badanym.
- (284) Wyżej przedstawiona trudna sytuacja finansowa powstała mimo zwiększonej konsumpcji w okresie badanym, jak opisano w motywie 217 powyżej, oraz niezależnie od wysiłków przemysłu unijnego zmierzających do racjonalizacji kosztów produkcji, jak opisano w motywie 244 powyżej oraz 337 poniżej.
- (285) W dochodzeniach nie wykazano żadnych trudności w pozyskiwaniu kapitału przez objętych próbą producentów unijnych.
- (286) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń kilka stron zwróciło uwagę na fakt, że poziom inwestycji był tak wysoki w 2012 r. i w OD, że te wysokie koszty inwestycji mogą stanowić wyjaśnienie, dlaczego produkcja przemysłu unijnego była niedochodowa w OD. Rząd ChRL twierdził również, że niższa rentowność jest bezpośrednio związana ze wzrostem kosztów produkcji oraz ze spadkiem produkcji wynikającym z remontu pieców.
- (287) Należy zauważyć po pierwsze, że kwota 32 mln EUR inwestycji w okresie objętym dochodzeniem (od dnia 1 października 2012 r. do dnia 30 września 2013 r.) częściowo pokrywa się z kwotą 30 mln EUR w 2012 r. Po drugie, inwestycje poczynione w tych okresach były niezbędne do remontu pieców — jak wskazano w motywach 241–250 inwestycje te powtarzają się regularnie i uznaje się je za część zwykłej działalności gospodarczej. Po trzecie, poziom inwestycji miał wpływ na wyniki finansowe przemysłu unijnego, ponieważ generuje dodatkowe koszty. Niemniej jednak główne skutki inwestycji są odzwierciedlone w bilansie, a nie w rachunku zysków i strat, który wykazuje powtarzające się standardowe koszty amortyzacji, a w związku z tym sam w sobie nie może wyjaśnić sytuacji powodującej straty. W odniesieniu do twierdzenia rządu ChRL dotyczącego remontów pieców należy zauważyć, że remonty te są dokładnie zaplanowane z wyprzedzeniem. Ciągłość dostaw do odbiorców jest zapewniona dzięki gromadzeniu zapasów buforowych. Wreszcie, wpływ tych inwestycji na koszty oraz na wyniki przedsiębiorstw jest rozłożony na kilka lat.
- (288) Ponadto kilka stron twierdziło (i) że wyższe koszty inwestycyjne są odzwierciedlone w niższym zwrocie z inwestycji w 2012 i w OD (biorąc pod uwagę fakt, że niektóre z inwestycji nie przynoszą natychmiastowych zysków) oraz (ii) że nie jest uzasadnione wykorzystanie dwuletniego okresu, charakteryzującego się bardzo wysokim poziomem inwestycji, i na jego podstawie wyciągnąć wniosek, że sytuacja przemysłu unijnego pogorszyła się.
- (289) Inwestycje związane z remontem pieców nie miały wyjątkowego charakteru w okresie badanym. W toku dochodzenia wykazano, że od 2004 r. przemysł unijny inwestuje w remonty pieców niemal co roku. Niezależnie więc od rozpatrywanego okresu, naprawy lub remonty pieców będą zawsze miały wpływ na wielkość produkcji oraz na zwrot z inwestycji. Spadek rentowności objętych próbą producentów unijnych wskazuje, że nie byli oni w stanie stosować cen za produkt podobny, które pozwoliłyby na przeprowadzenie inwestycji mających kluczowe znaczenie dla ciągłości działalności przedsiębiorstwa.
- (290) Rząd ChRL twierdził, że producenci w pierwszej kolejności wykorzystują dostępne środki pieniężne, a dopiero następnie korzystają z pożyczek, więc jest rzeczą normalną, że przepływy pieniężne uległy pogorszeniu w sytuacji, gdy objęci próbą producenci unijni przeprowadzili znaczne inwestycje w 2012 r. i w OD. Rząd ChRL twierdził ponadto, że przemysł przynoszący straty nie mógłby przeprowadzić tak dużych inwestycji, jak miało to miejsce w przypadku przedsiębiorstw objętych próbą.
- (291) Przemysł włókien ciągłych szklanych jest działalnością gospodarczą o charakterze globalnym i o mechanizmach finansowych, które wykraczają poza zakres finansowy objętych próbą producentów unijnych. Inwestycje niekonięcznie mają wpływ na przepływ środków pieniężnych. W związku z tym powyższe argumenty zostają odrzucone.

7. Wnioski dotyczące sytuacji przemysłu unijnego

- (292) Wyniki dochodzeń potwierdzają, że przemysł unijny poniósł istotną szkodę w rozumieniu art. 3 ust. 5 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i art. 8 ust. 4 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego.
- (293) Wprowadzenie środków antydumpingowych pozwoliło przemysłowi unijnemu podnieść ceny w 2011 r. Jednocześnie przemysł unijny podjął wysiłki w celu zwiększenia swojej skuteczności i wydajności. Pomimo wzrostu konsumpcji w Unii przemysł unijny był zmuszony do ponownego obniżenia jednostkowych cen sprzedaży w 2012 r. w celu utrzymania swojego udziału w rynku.
- (294) Analiza podjęcia cenowego (zob. motyw 231) oraz spadkowa tendencja cen sprzedaży producentów unijnych (zob. motyw 263) wyraźnie pokazują, że producenci unijni próbowali konkurować z przywozem z Chin w zakresie cen i spowodowali zamknięcie luki cenowej. Doprowadziło to jednak do znacznego pogorszenia wyników finansowych producentów unijnych, w związku z czym od 2012 r. przemysł unijny odnotowuje straty. Sytuacja ta jest nie do utrzymania w perspektywie krótko- do średnioterminowej.
- (295) Odnotowano również negatywne tendencje dla innych wskaźników, nawet po wprowadzeniu środków wobec ChRL (m.in. wskaźników dotyczących produkcji, mocy produkcyjnych, zapasów i przepływu środków pieniężnych).
- (296) Wyniki obu dochodzeń potwierdziły także, że zmienione okoliczności, które uzasadniały wszczęcie częściowego okresowego przeglądu środków antydumpingowych, a mianowicie restrukturyzacja i zamknięcie niektórych zakładów w Unii (jak wyjaśniono w motywie 244 powyżej), mają znaczący i trwały charakter. Zamykane zakłady są w całości demontowane. Ponadto montaż nowych pieców jest procesem wysoce kapitałochłonnym oraz czasochłonnym, który nie może zostać zrealizowany w krótkim czasie. W związku z tym nie powinno się lekceważyć czasu i kosztów niezbędnych do wybudowania nowego zakładu wyposażonego w piece. Restrukturyzację oraz zamknięcie niektórych zakładów można zatem uznać za proces o znaczącym i trwałym charakterze.
- (297) Kilka stron twierdziło, że istnieją wyraźne oznaki braku szkody. Przedstawione przez te strony argumenty zostały rozpatrzone w poniższych motywach.
- (298) CCCLA stwierdziła, że jeden z producentów unijnych, 3B Fibreglass, został przejęty w 2012 r. przez grupę Binani i że ogólne wyniki przemysłu unijnego muszą być dobre, gdyż żaden rozsądny podmiot gospodarczy nie inwestowałby w branżę, której wyniki są słabe. CCCLA zacytowała również sprawozdanie roczne przedsiębiorstwa Braj Binani za rok 2013, w którym stwierdzono, że „ogólne wyniki dwóch zakładów produkcyjnych w Belgii i Norwegii uważa się za dobre”. Ponadto strona ta stwierdziła również, że obroty dwóch producentów unijnych wzrosły między 2010 r. a OD, co jej zdaniem wyraźnie dowodzi, że przemysł unijny nie poniósł żadnej szkody.
- (299) Indyjska grupa Binani faktycznie przejęła w 2012 r. przedsiębiorstwo 3B Fibreglass. Niemniej jednak niezależnie od indywidualnych powodów działań tej grupy Komisja odsyła do swoich ustaleń poczynionych w toku dochodzenia, z których wynika, że przemysł unijny stracił udział w rynku, a jego rentowność spadła. Ponadto przytoczony cytat powinien zostać rozpatrzony w odpowiednim kontekście, a jego pełne brzmienie jest następujące: „Ogólne wyniki dwóch zakładów produkcyjnych w Belgii i Norwegii uważa się za dobre, a moce produkcyjne zostały częściowo ograniczone w celu dopasowania do niższego popytu rynkowego. Udało się podniesienie wydajności produkcji do normalnego poziomu. Średnie wyniki były jednak niskie ze względu na tani przywóz z Azji”.
- (300) Twierdzenie, że przemysł unijny nie poniósł szkody, ponieważ obroty dwóch producentów unijnych zwiększyły się między rokiem 2010 a OD, jest mylące i błędne. Do celów tej analizy CCCLA opierała się na obrotach wyrażonych w kg. Jednakże sformułowanie wniosków wyłącznie na podstawie wzrostu wielkości sprzedaży nie jest trafne, gdyż nie bierze się wówczas pod uwagę poziomu cen tej sprzedaży, a zatem jej wpływu na rentowność przedsiębiorstwa.
- (301) Rząd ChRL twierdził, że fakt, iż członkowie APFE inwestują w zwiększenie mocy produkcyjnych w Unii i poza nią (np. w ChRL, Rosji, Indiach i Tunezji), stanowi wyraźną oznakę braku szkody.
- (302) Niniejsze badanie szkody jest powiązane z wynikami uzyskiwanymi przez producentów unijnych na rynku unijnym. Jak wynika z tabeli 4 powyżej, przemysł unijny nieznacznie zwiększył swoje moce produkcyjne (o 1 %) w 2011 r., natomiast następnie moce te zmniejszyły się o 5 punktów procentowych pod koniec OD. Nie może być zatem mowy o zwiększeniu moc produkcyjnych w Unii. Wielu producentów produktów z włókien ciągłych szklanych to przedsiębiorstwa wielonarodowe, w związku z czym nie budzi zdziwienia fakt, iż przedsiębiorstwa te inwestują także poza terytorium Unii, w przypadku gdy pojawiają się szanse na rynku.

Inwestowanie w dodatkowe moce produkcyjne poza terytorium Unii jest przeprowadzane w celu zaspokojenia potrzeb rynków wschodzących oraz z zamiarem osiągnięcia zysku. Tworzenie zakładów w tych regionach wiąże się także z wolą przybliżenia się do klientów. Jednakże decyzje o stworzeniu zakładów poza Unią są całkowicie niezależne od tego, czy producenci unijni ponieśli szkodę. Podobne zarzuty dotyczące dużych inwestycji zrealizowanych przez przemysł unijny zostały omówione w poniższej sekcji dotyczącej szkody powstałej z własnej winy.

- (303) Kilka stron twierdziło, że szkoda nie miała miejsca, ponieważ niektórzy producenci unijni ogłosili, że ceny produktu podobnego wzrosną od stycznia 2014 r. w celu skompensowania stałego wzrostu kosztów surowców, energii i transportu.
- (304) Należy zauważyć po pierwsze, że poziomy cen w 2014 r. odnoszą się do wydarzeń, które miały miejsce po OD. Po drugie, przemysł unijny absorbował w ostatnich latach większość takich podwyżek cen poprzez zwiększanie produktywności. W pewnym momencie jednak osiąganie dalszego wzrostu wydajności w perspektywie krótkoterminowej okazuje się znacznie trudniejsze. Biorąc pod uwagę fakt, że w OD przemysł unijny ponosił straty, a absorpcja tych podwyżek cen nie jest już możliwa, przeniesienie wzrostu kosztów na klientów w pewnym momencie staje się nieuniknione, przy czym może to spowodować dalszy spadek udziału w rynku. W związku z tym powyższe argumenty zostały odrzucone.

E. ZWIĄZEK PRZYCZYNOWY

1. Wprowadzenie

- (305) Zgodnie z art. 3 ust. 6 i 7 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego oraz art. 8 ust. 6 i 7 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego zbadano, czy przywóz po cenach dumpingowych i przywóz subsydiowany z ChRL spowodował szkodę dla przemysłu unijnego w stopniu wystarczającym, aby można ją było uznać za istotną.
- (306) Oprócz przywozu produktów po cenach dumpingowych zbadano również inne znane czynniki, które w tym samym czasie mogły działać na szkodę przemysłu unijnego, w celu zagwarantowania, aby przywózowi towarów po cenach dumpingowych lub przywózowi subsydiowanemu nie przypisano ewentualnej szkody spowodowanej tymi innymi czynnikami.

1.1. Skutki przywozu po cenach dumpingowych i przywozu subsydiowanego

- (307) Dochodzenia wykazały, że mimo obowiązujących środków antydumpingowych dumpingowy i subsydiowany przywóz z ChRL wzrósł pod względem wielkości (o 32 %) w okresie badanym w odniesieniu do 2009 r., przyjętego jako rok referencyjny. Spowodowało to wzrost udziału w rynku produktów z ChRL z 13-18 % w 2009 r. do 15-20 % pod koniec OD.
- (308) Jednocześnie, pomimo wzrostu konsumpcji, udział w rynku przemysłu unijnego spadł o trzy punkty procentowe w okresie badanym.
- (309) Średnie ceny przywozu dumpingowego i subsydiowanego spadły o 8 % między 2010 r. a OD i były niższe od cen przemysłu unijnego w tym samym okresie.
- (310) Przemysł unijny był jeszcze rentowny w 2010 i 2011 r., ale następnie stał się deficytowy, co zbiegło się w czasie ze wzrostem dumpingowego i subsydiowanego przywozu z ChRL. Nawet po obniżeniu cen sprzedaży przemysłowi unijnemu nie udało się utrzymać swojego udziału w rynku. Wspomniana obniżka cen odbyła się kosztem rentowności, co w efekcie doprowadziło do sytuacji, w której przemysł unijny odnosił straty.
- (311) W związku z powyższym stwierdza się, że poziom cen dumpingowego i subsydiowanego przywozu z ChRL, a także wzrost jego wielkości miały istotny negatywny wpływ na sytuację gospodarczą przemysłu unijnego i w związku z tym odegrały decydującą rolę w spowodowaniu istotnej szkody dla przemysłu unijnego.
- (312) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń kilka stron twierdziło, że brakuje analizy dowodzącej, że to przywóz z Chin spowodował obniżenie cen przez przemysł unijny oraz poniesioną szkodę oraz że Komisja w swojej analizie opierała się jedynie na zbieżności tych zjawisk w czasie. Strony te odniosły się do sprawozdania panelu w sprawie chińskich urządzeń rentgenowskich: „Panel uznaje, że istnienie ogólnej korelacji między przywozem po cenach dumpingowych a szkodą dla przemysłu krajowego może uzasadniać wyciągnięcie wniosku o istnieniu związku przyczynowego. Jednakże taka analiza dotycząca zbieżności nie przesądza o istnieniu związku przyczynowego; związek przyczynowy i korelacja są dwoma różnymi pojęciami. W niniejszym przypadku [...] kwestia istnienia związku przyczynowego nie została rozwiązana poprzez ogólne stwierdzenie zbieżności”⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Sprawozdanie panelu — Chiny — ostateczne cła antydumpingowe na rentgenowskie urządzenia do kontroli bezpieczeństwa pochodzące z Unii Europejskiej — WT/DS425/R, pkt 7.247.

- (313) Jednakże w niniejszym postępowaniu wnioski opierają się na analizie szeregu wskaźników. Jak określono powyżej w sekcji D, badanie wpływu przywozu dumpingowego oraz przywozu subsydiowanego obejmowało ocenę wszystkich istotnych okoliczności i wskaźników ekonomicznych mających wpływ na stan przemysłu unijnego. Wiele wskaźników wskazywało na wystąpienie szkody. W takiej sytuacji jedynym powodem, dla którego przemysł unijny zdecydował się na obniżenie cen, jest utrzymanie udziału w rynku lub przynajmniej niedopuszczenie do tracenia dalszych udziałów w rynku, w sytuacji gdy był on narażony na konkurencję w zakresie cen. Po wprowadzeniu pierwotnych środków przemysł unijny zdołał podnieść ceny w 2011 r., ale w kolejnych latach zmuszony był do obniżenia swoich cen w kontekście utrzymujących się kosztów produkcji. Jak wyjaśniono szczegółowo w motywach 320 — 335 poniżej, wywóz z państw trzecich odbywał się głównie po wysokich cenach w całym okresie badanym, a udział w rynku państw trzecich utrzymywał się na dość stałym poziomie, a następnie spadał od roku 2011. W związku z tym przemysł unijny nie obniżył swoich cen z powodu przywozu z krajów trzecich, lecz z powodu dumpingowego i subsydiowanego przywozu z ChRL po niskich cenach. Od 2011 r. tylko przywóz z ChRL wzrósł znacznie, tylko jego udział w rynku rósł kosztem udziału przemysłu unijnego i tylko jego ceny importowe spadły. Na tej podstawie Komisja stwierdziła, że niskie ceny stosowane przez przemysł unijny oraz poniesiona szkoda zostały spowodowane wzrostem dumpingowego i subsydiowanego przywozu z ChRL. Poniżej przeanalizowano inne czynniki, które mogłyby naruszyć ten związek przyczynowy.
- (314) CCCLA i rząd ChRL stwierdzili, że nie doszło do obniżenia cen ani tłumienia cen ponieważ „spadek cen sprzedaży producentów unijnych nie był znaczący, gdyż nie przekroczył poziomu 2 % w badanym okresie”. Kilka stron twierdziło również, że 1 % spadku sprzedaży w Unii, 2 % wzrostu udziału w rynku przywozu z Chin oraz 3 % spadku udziału przemysłu unijnego w rynku nie są wartościami, które uzasadniałyby wprowadzenie proponowanych drastycznych środków.
- (315) Komisja ponownie podkreśla, jak wskazano powyżej, że w następstwie nałożenia ceł tymczasowych we wrześniu 2010 r., przemysł unijny był w stanie zwiększyć swoje ceny w 2011 r. Jednak począwszy od 2011 r. jednostkowe ceny sprzedaży spadły o 10 %. W związku z tym wyraźnie miał miejsce znaczny spadek cen sprzedaży. Pomimo obowiązujących środków antydumpingowych przemysł unijny nadal cierpiał z powodu spadku wielkości sprzedaży, cen i udziału w rynku, podczas gdy w tym samym czasie przywóz z Chin zwiększył wielkość swojej sprzedaży oraz udział w rynku do poziomu znacząco wyższego niż w okresie objętym pierwotnym dochodzeniem. Zazwyczaj wprowadzenie środków skutkuje poprawą sytuacji dla przemysłu unijnego po skutkach wcześniejszego dumpingu lub subsydiowania. W tym przypadku zdecydowanie nie miało to jednak miejsca. Bezpośrednio po wprowadzeniu środków antydumpingowych pojawiły się pewne oznaki poprawy, jednak sytuacja przemysłu unijnego ulegała dalszemu pogorszeniu w okresie badanym.
- (316) Jeden niepowiązany importer twierdził, że producenci unijni nie musieli obniżyć cen w takim zakresie, w jakim to uczynili, gdyż na rynku unijnym występowała przewaga popytu nad podażą. Rząd ChRL twierdził, że nie można postrzegać spadku cen sprzedaży w Unii ani spadku chińskich cen importowych w oderwaniu od ogólnych zmian cen produktu objętego postępowaniem, i że spadki te były zgodne z normalnymi warunkami rynkowymi. Rząd ChRL twierdził również, że Komisja nie sprawdziła, czy sytuacja na rynku umożliwia wzrost cen w 2011 r. (po wprowadzeniu środków w wyniku poprzedniego dochodzenia), jeśli zostałaby rozpatrzona w kontekście globalnym, a jeśli tak, to w jakim stopniu. Ponadto, zdaniem rządu ChRL, Komisja niesłusznie odmówiła przyjęcia dowodów przedstawionych na wzrost cen producentów unijnych po OD. Na poparcie tego twierdzenia rząd ChRL przytoczył przypadki dotyczące szkła solarnego i faksów do użytku prywatnego (¹).
- (317) Komisja uważa, że stwierdzenie, iż popyt przekraczał podaż nie zostało uzasadnione. Utrata udziału w rynku oraz wzrost poziomu zapasów nie wskazują na nadwyżkę popytu, wręcz przeciwnie. Jeżeli chodzi natomiast o argument rządu ChRL odnoszący się do zmian cen, to badane zmiany cen dotyczą sprzedaży na rynku unijnym, a nie na szczeblu światowym. Na rynku unijnym konkurencja między produktem podobnym i produktem objętym postępowaniem dotyczy ceny. Jak wykazano powyżej, spadków cen nie można przypisać innym czynnikom niż ta konkurencja w zakresie ceny (z uwagi na dość stabilne poziomy kosztów produkcji oraz konsumpcję w Unii). Ponadto rząd ChRL nie dostarczył dalszych informacji na temat kształtowania się cen na rynku globalnym. W związku z tym twierdzenie to uznano za bezpodstawne. Jeśli chodzi o wzrost cen po OD, to wydarzenia, które miały miejsce po OD, wykraczają poza zakres niniejszego dochodzenia. W każdym przypadku nie dostarczono żadnych konkretnych dowodów świadczących o rzeczywistych wzrostach cen po OD. Dlatego argument ten zastał odrzucony.
- (318) Ponadto CCCLA twierdziła, że spadek średniej ceny chińskiego przywozu o 8 %, o którym mowa w motywie 226, powinien uwzględniać ceny skorygowane (uwzględniające należności celne, przeładunek, cło antydumpingowe, marżę zysku importerów oraz koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne ponoszone przez importerów).

(¹) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 471/2014 z dnia 13 maja 2014 r. nakładające ostateczne cła wyrównawcze na przywóz szkła solarnego pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej, Dz.U. L 142 z 14.5.2014, s. 23, motyw 319. Rozporządzenie Rady (WE) nr 495/2002 z dnia 18 marca 2002 r. uchylające rozporządzenie (WE) nr 904/98 w odniesieniu do nałożenia ostatecznego cła antydumpingowego na przywóz faksów do użytku prywatnego pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, Japonii, Republiki Korei, Malezji, Singapuru, Tajwanu i Tajlandii, Dz.U. L 78 z 21.3.2002, s. 1, motyw 12.

Zdaniem CCCLA te skorygowane ceny byłyby na porównywalnym poziomie z cenami sprzedaży w Unii wskazanymi w tabeli 7, w związku z czym nie mogły one odegrać decydującej roli w poniesieniu znacznej szkody przez przemysł unijny.

- (319) W przypadku analizy wskaźników wartość CIF sprzedaży producentów eksportujących z tabeli 3 jest porównywana z ceną ex-works producentów unijnych z tabeli 7. Metoda ta jest odpowiednia dla analizy tendencji. W odniesieniu do obliczeń podcięcia cenowego i marginesu szkody wykorzystano rzeczywiście skorygowane ceny, jak wyjaśniono w motywie 231 powyżej. W tym względzie Komisja podkreśla, że podcięcie cenowe jest tylko jednym z badanych wskaźników, lecz analiza szkody powinna uwzględniać łącznie wszystkie wskaźniki szkody. Z tego powodu argument zostaje odrzucony.

1.2. Wpływ innych czynników

1.2.1. Przywóz z innych państw

- (320) Wielkość przywozu z państw trzecich, średnie ceny jednostkowe, a także udział w rynku w okresie badanym przedstawiono w poniższej tabeli.

Tabela 12

Wielkość przywozu (w tonach metrycznych), średnie ceny jednostkowe (w EUR/t)

		2010	2011	2012	OD
Ogółem państwa trzecie	Wielkość (w tonach)	128 378	182 601	183 446	174 553
	Wskaźnik (2010 = 100)	100	142	143	136
	Udział w rynku	14 % — 19 %	22 % — 27 %	21 % — 26 %	20 % — 25 %
Malezja	Wielkość (w tonach)	37 919	70 847	60 931	60 841
	Średnia cena za tonę (w EUR)	980	1 029	998	958
	Udział w rynku	2 % — 7 %	7 % — 12 %	5 % — 10 %	5 % — 10 %
Norwegia	Wielkość (w tonach)	25 204	30 496	33 277	30 781
	Średnia cena za tonę (w EUR)	1 167	1 044	1 006	944
	Udział w rynku	0 % — 5 %	1 % — 6 %	1 % — 6 %	1 % — 6 %
Turcja	Wielkość (w tonach)	18 430	20 017	23 235	19 233
	Średnia cena za tonę (w EUR)	1 199	1 231	1 064	1 067
	Udział w rynku	0 % — 5 %	0 % — 5 %	0 % — 5 %	0 % — 5 %

Źródło: Eurostat (baza COMEXT);

- (321) Poza ChRL, produkt objęty postępowaniem jest przywożony głównie z Malezji, Norwegii i Turcji. Niewielkie ilości przywozi się także z Meksyku, USA i Tajwanu. Łączny udział w rynku państw trzecich odnotował gwałtowny wzrost między 2010 i 2011 r. Następnie udział ten zmniejszył się w OD.

- (322) Ceny większości przywozu z państw trzecich (z wyjątkiem niewielkich ilości z Tajwanu) były na poziomie znacznie wyższym od chińskich cen importowych. Ponadto łączne średnie ceny przywozu z innych państw były wyższe lub zbliżone do cen przemysłu unijnego.
- (323) Największą część przywozu z państw trzecich do Unii stanowił przywóz z Malezji (40 %). Jednakże przywóz z Malezji ograniczał się tylko do jednego rodzaju produktów z włókien ciągłych szklanych, mianowicie nici ciętych. Udział przywozu z Malezji w rynku unijnym wzrósł w okresie badanym. Średnie ceny importowe nici szklanych pochodzących z Malezji były również wyższe od cen przywozu z ChRL oraz prawie tak wysokie, jak ceny przemysłu unijnego. Ponadto malezyjskie ceny nie stanowiły przeszkody dla podniesienia cen przez producentów unijnych, które nastąpiło między 2010 a 2011 r., kiedy to nałożono tymczasowe cła wobec przywozu z ChRL. Jeżeli malezyjskie ceny wyrządzałyby faktycznie istotną szkodę przemysłowi unijnemu, producenci unijni nie byłiby w stanie podnieść swoich cen w okresie, w którym nałożone zostały tymczasowe cła antydumpingowe wobec przywozu z ChRL. Przywóz z Malezji konkuruje z produkcją przemysłu unijnego, jednak stanowił on w całym okresie badanym niezmienny czynnik pod względem ceny, rodzaju produktu oraz ilości.
- (324) Drugą co do wielkości część przywozu z państw trzecich do Unii stanowił przywóz z Norwegii. Udział w rynku przywozu z Norwegii utrzymywał się na stabilnym poziomie w okresie badanym. Średnie ceny importowe dla poszczególnych rodzajów produktu pochodzących z Norwegii były wyższe niż ceny przywozu z ChRL. Przywożony z Norwegii rodzaj produktu to głównie niedoprzędę wytwarzane przez jedno przedsiębiorstwo należące do tej samej grupy, co jeden z producentów unijnych. Ponadto cała norweska produkcja jest sprzedawana przez producenta unijnego. W związku z tym Komisja nie uznaje przywozu z Norwegii za przywóz z państwa trzeciego stanowiący konkurencję dla produkcji unijnej.
- (325) Trzecią co do wielkości część przywozu z państw trzecich do Unii stanowił przywóz z Turcji. Udział w rynku przywozu z Turcji utrzymywał się na stabilnym poziomie w okresie badanym. Średnie tureckie ceny importowe dla poszczególnych rodzajów produktu podobnego były znacznie wyższe niż ceny przywozu z ChRL.
- (326) Rząd ChRL twierdził również, że poziom unijnych zapasów wzrósł w 2011 r. w wyniku znacznego wzrostu przywozu z państw trzecich, podczas gdy przywóz z ChRL zmniejszył się w tym samym roku.
- (327) Istotnie, między 2010 r. a 2011 r. wielkość chińskiego przywozu zmniejszyła się, a wielkość przywozu z państw trzecich zwiększyła się. Jednakże przemysł unijny był jeszcze rentowny w 2010 i 2011 r., natomiast później stał się deficytowy, co zbiegło się w czasie ze wzrostem dumpingowego i subsydiowanego przywozu z ChRL. Przywóz z państw trzecich zmniejszył się po 2011 r., i dlatego nie może on stanowić powodu późniejszego przynoszenia strat przez przemysł unijny. W związku z powyższym uzasadnione jest stwierdzenie, że o ile część przywozu z pozostałych państw mogła mieć negatywny wpływ na przemysł unijny, o tyle skala tego zjawiska nie była na tyle znaczna, by przerwać związek przyczynowy między dumpingowym i subsydiowanym przywozem z ChRL a szkodą poniesioną przez przemysł unijny.
- (328) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń kilka stron twierdziło, że asortyment produktów wykorzystany w ramach analizy podcięcia cenowego (porównania cen między chińskimi i unijnymi producentami) nie został wykorzystany w przypadku analizy przywozu z państw trzecich. Rząd ChRL wyraźnie zażądał szczegółowych informacji na temat asortymentu produktów przywożonych z państw trzecich, które nie są zawarte w danych statystycznych Eurostatu.
- (329) Komisja uwzględniła w pełni asortyment produktów w ramach analizy przywozu z państw trzecich, porównując ceny według rodzaju produktu w państwie trzecim z odpowiadającymi im cenami unijnymi w rozbiciu na rodzaj produktu. Biorąc pod uwagę fakt, że w przypadku trzech państw trzecich istnieje tylko jeden producent, szczegółowe informacje nie mogły zostać udostępnione ze względu na poufność danych.
- (330) Rząd ChRL twierdził, że wyciągnięty przez Komisję wniosek, iż część przywozu z państw trzecich mogła wpłynąć na sytuację producentów unijnych, jednak nie naruszała związku przyczynowego, nie jest obiektywny ani oparty na odpowiednio uzasadnionej analizie.
- (331) Trzema głównymi państwami trzecimi, które dokonywały wywozu produktu podobnego do Unii, były Malezja, Norwegia i Turcja. Jak wspomniano powyżej, przywóz z Malezji był ukierunkowany na jeden rodzaj produktu, a jego ceny były na poziomie zbliżonym do poziomu cen przemysłu unijnego. Z powodów określonych powyżej norweski producent nie jest uznawany za producenta z państwa trzeciego stanowiącego konkurencję dla produkcji unijnej. Udział w rynku przywozu z Turcji pozostał stabilny, a jego wielkość utrzymywała się na stosunkowo niskim poziomie w badanym okresie. Twierdzenie, że przywóz z państw trzecich spowodował zerwanie związku przyczynowego zostaje niniejszym odrzucone.

- (332) Rząd ChRL twierdził również, że Komisja nie wzięła pod uwagę skutków przywozu z Tajwanu i Meksyku, którego ceny i wielkość znacznie się zmieniały.
- (333) Biorąc pod uwagę ograniczoną wielkość przywozu z Tajwanu i Meksyku, przywóz ten nie mógł naruszyć związku przyczynowego.
- (334) Ponadto rząd ChRL stwierdził, że Komisja w swojej analizie gromadzenia chińskich zapasów zaniedbała fakt, że między 2010 i 2011 r. przywóz z państw trzecich wzrósł o ponad 40 %.
- (335) Statystyki (zob. motyw 224) wskazują, że gromadzenie zapasów chińskich produktów miało miejsce w drugim i trzecim kwartale 2010 r. (produkty do użycia przed końcem 2010 r. lub na początku 2011 r. z uwagi na ograniczony okres trwałości). Wzrost przywozu z państw trzecich odnotowano w 2011 r., kiedy wpływ gromadzenia zapasów ustał, a środki przeciwko przywózowi z ChRL weszły w życie, co okazało się korzystne dla producentów z krajów trzecich. W związku z powyższym argument zostaje odrzucony.

1.2.2. Koszty produkcji

- (336) Niektóre ze stron stwierdziły, że wzrost kosztów produkcji przemysłu unijnego (spowodowany głównie wzrostem kosztów surowców, energii, transportu i personelu) miał negatywny wpływ na rentowność przemysłu unijnego. Jedna ze stron twierdziła również, że niezwracanie szpul przez klientów stanowiło istotny czynnik w zakresie kosztów, nie uzasadniła jednak w sposób bardziej szczegółowy tego twierdzenia. Strony te przedstawiły na poparcie swoich argumentów kwotowania producentów unijnych wskazujące, że rzeczywiście mają oni do czynienia ze wzrostem kosztów.
- (337) Istotnie przemysł unijny musiał sprostać wzrostowi kosztów surowców, energii, transportu oraz personelu. Jednak, jak pokazano w tabeli 8 powyżej, średni koszt produkcji przemysłu unijnego na tonę wrósł jedynie o 1 % między 2010 r. a OD. Oznacza to, że przemysł unijny był w stanie zrekompensować większość wzrostu kosztów poprzez wzrost wydajności i produktywności. W związku z tym stwierdza się, że wzrost kosztów produkcji nie przyczynił się do szkody, a tym samym nie mógł spowodować zerwania związku przyczynowego.
- (338) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń kilka stron powtórzyło swoje twierdzenia w tej kwestii, jednak nie poparło ich nowymi argumentami.

1.2.3. Zmiany w konsumpcji

- (339) Jak wspomniano powyżej, konsumpcja w Unii wzrosła o 3 % w okresie między 2010 r. i OD. Spodziewany jest dalszy jej wzrost, biorąc pod uwagę nowe zastosowania wykorzystujące produkt podobny, co stwierdzili zarówno producenci unijni, jak i wielu użytkowników. Przemysł unijny nie był jednak w stanie utrzymać swojego udziału w rynku i stracił jego część, natomiast dumpingowy i subsydiowany przywóz z ChRL zwiększał swój udział w rynku od 2011 r. W związku z tym zmiany w konsumpcji w Unii nie mogły zerwać związku przyczynowego między szkodą a dumpingowym i subsydiowanym przywozem z ChRL.

1.2.4. Niewystarczające moce produkcyjne i zapasy w Unii

- (340) Rząd ChRL twierdził, że szkoda, jeśli w ogóle nastąpiła, była spowodowana niewystarczającymi mocami produkcyjnymi producentów unijnych. Rząd ChRL odwołał się do szeregu sprawozdań finansowych producentów unijnych. W sprawozdaniu finansowym przedsiębiorstwa 3B Fibreglass z 2010 r. stwierdza się, że „nasze ograniczone moce produkcyjne nie pozwoliły na pozyskanie dodatkowych udziałów w rynku” i „zmusiły nas do dostosowania się do popytu ze strony naszych klientów przy niewielkim poziomie zapasów”. W sprawozdaniu finansowym przedsiębiorstwa 3B Fibreglass z 2011 r. stwierdza się, że „oznaki poprawy sytuacji gospodarczej w 2010 r. potwierdziły się w pierwszej połowie 2011 r., jednak niższe od spodziewanych poziomy wydajności produkcyjnej przedsiębiorstwa w pierwszym kwartale nie pozwoliły nam na czerpanie pełnych korzyści z tego ożywienia koniunktury i doprowadziły do ograniczenia naszych zobowiązań umownych w 2011 r.”. W sprawozdaniu finansowym przedsiębiorstwa Lanxess z 2011 r. stwierdza się, że „W 2011 r. produkcja włókien szklanych w naszym przedsiębiorstwie odbywała się przy maksymalnym wykorzystaniu mocy produkcyjnych” oraz „W drugim kwartale 2012 r. planowane zamknięcie pieca nr 1 będzie trwało niemal 10 tygodni, w związku z czym roczna produkcja będzie w 2012 r. o 14 % niższa.”.

- (341) Poziom zapasów w 2010 r. rzeczywiście były niskie (zob. tabela 10 powyżej). Było to wynikiem obniżenia poziomu produkcji w 2009 r., kiedy zdemonstrowano, czasowo zamknięto lub ograniczono szereg linii produkcyjnych ze względu na spadek cen i utratę udziału w rynku spowodowane przez przywóz towarów po cenach dumpingowych z ChRL⁽¹⁾. Niemniej jednak przemysł unijny zwiększył poziom zapasów o ponad 150 % w 2011 r., a następnie poziom ten dalej rósł. Nie jest jednak właściwe odnoszenie się do oświadczeń dotyczących ograniczonych zapasów wyłącznie dla 2010 r.; należy raczej określić tendencję w całym badanym okresie.
- (342) Ponadto niektóre przytoczone dane odnoszą się do zmniejszonej wydajności produkcji w wyniku napraw lub remontów pieców. Jak wyjaśniono w motywie 241 powyżej, takie naprawy/remonty są nieodłącznie związane z działalnością tego sektora. Producenci zazwyczaj gromadzą zapasy w perspektywie naprawy/remontu pieca, co umożliwia im kontynuację dostaw do najważniejszych klientów.
- (343) Ponadto przemysł unijny mógłby inwestować w rozwijanie mocy produkcyjnych, jeżeli zapewnione byłyby równe warunki działania, umożliwiające mu wygenerowanie zysku, który uzasadniałby i pozwalałby na wzrost mocy produkcyjnych.
- (344) Mocy produkcyjnych i zapasów w Unii nie uznaje się za niewystarczające, dlatego nie mogły się one przyczynić do szkody, a tym samym nie mogły spowodować zerwania związku przyczynowego między przywozem dumpingowym i subsydiowanym a szkodą poniesioną przez przemysł unijny.

1.2.5. Wpływ kryzysu gospodarczego

- (345) Niektóre strony twierdziły, że szkoda poniesiona przez przemysł unijny spowodowana była kryzysem gospodarczym, który wywołał gwałtowny spadek popytu ze strony użytkowników przemysłowych (takich jak przemysł motoryzacyjny i sektor energii wiatrowej).
- (346) Rząd ChRL przytoczył sprawozdania finansowe kilku producentów unijnych, np. sprawozdanie przedsiębiorstwa European Owens Corning Fibreglass SPRL („EOCF”) za 2010 r., w którym stwierdza się, że „spadek ten można częściowo wytłumaczyć silnym uzależnieniem tej działalności od rynku energii wiatrowej, który to rynek pozostawał w trudnej sytuacji ze względu na trudności działających na nim podmiotów z finansowaniem nowych projektów”, sprawozdanie finansowe przedsiębiorstwa Lanxess za 2011 r., w którym stwierdza się, że „Po wprowadzeniu środków antydumpingowych wobec przywozu z Chin Lanxess był w stanie podnieść ceny sprzedaży. W drugiej połowie 2011 r. odnotowujemy jednak spadek o 16 % w stosunku do 2010 r. z powodu spadkowej tendencji gospodarczej.” oraz sprawozdanie finansowe EOCF za 2012 r., w którym stwierdza się, że poziom obrotów w 2012 r. „wynika głównie z utrzymującego się kryzysu gospodarczego, który nie pozwala im działać na pełnych obrotach”.
- (347) Istotnie między 2010 i 2011 r. można było zaobserwować spadek o 3 % unijnej konsumpcji produktów z włókna ciągłego szklanego. Jednak do końca OD konsumpcja w Unii wzrosła ponownie o 6 punktów procentowych.
- (348) Przytoczony cytat mówiący o tym, że jedno z przedsiębiorstw musiało obniżyć swoje ceny o 16 % w drugiej połowie 2011 r. w stosunku do 2010 r., daje jedynie częściowy obraz sytuacji w 2011 r. Dochodzenie wykazało wzrost ceny jednostkowej za cały rok 2011 o 8 % (w porównaniu z 2010 r.).
- (349) Ponadto przemysł unijny był jeszcze rentowny w 2010 i 2011 r., ale następnie stał się deficytowy, co zbiegło się w czasie ze wzrostem dumpingowego i subsydiowanego przywozu z ChRL podcinającego ceny przemysłu unijnego.
- (350) Można uznać, że pogorszenie koniunktury gospodarczej w latach 2010–2011 przyczyniło się do pogorszenia sytuacji gospodarczej przemysłu unijnego. Jednakże pogorszenie to nie wyjaśnia dlaczego produkcja przemysłu unijnego w 2012 r. i w OD stała się deficytowa. Największe straty przemysł ten poniósł już po zakończeniu okresu pogorszenia koniunktury gospodarczej, w czasie gdy konsumpcja ponownie wzrastała.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 812/2010, Dz.U. L 243 z 16.9.2010, s. 47, motyw 69.

- (351) Jeśli chodzi o cytaty ze sprawozdania przedsiębiorstwa Owens Corning z 2011 r., należy zauważyć, że cytaty te pochodzą ze sprawozdania przedsiębiorstwa EOCF, które jest jednostką handlową w odniesieniu do wszystkich przedsiębiorstw tej grupy w Europie i na Bliskim Wschodzie. Oprócz produktu podobnego EOCF sprzedawało w tym okresie również włókniny, tkaniny, pokrycia dachowe (dachówki) oraz wyroby izolacyjne, które nie są objęte postępowaniem. Przytoczony cytat nie odnosi się więc w sposób szczególny do produktu podobnego na rynku unijnym.
- (352) Jeśli chodzi o cytaty ze sprawozdania przedsiębiorstwa Owens Corning z 2012 r., odnosi się on wyraźnie do działalności związanej z tkaninami prowadzonej przez EOCF w jednym z jego zakładów. Z uwagi na fakt, że tkaniny nie są częścią produktu podobnego, ten cytat nie jest istotny.
- (353) Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, pogorszenie koniunktury gospodarczej mogło mieć negatywny wpływ na przemysł unijny, ale nie w takim stopniu, który mógłby naruszyć związek przyczynowy pomiędzy dumpingowym i subsydiowanym przywozem a szkodą poniesioną przez przemysł unijny.

1.2.6. Konkurencyjność dumpingowego i subsydiowanego przywozu z ChRL

- (354) Niektóre strony twierdziły, że powodem szkody była przestarzała technologia przemysłu unijnego w porównaniu z nowoczesną technologią stosowaną przez chińskich producentów eksportujących (a nie dumping lub subsydiowanie produktu objętego postępowaniem).
- (355) W trakcie dochodzenia potwierdzono jednak, że przemysł unijny dysponuje również nowoczesnymi procesami produkcyjnymi. Twierdzenie, że technologia stosowana przez przemysł unijny doprowadziła do zerwania związku przyczynowego między dumpingowym i subsydiowanym przywozem a szkodą poniesioną przez przemysł unijny zostało więc odrzucone.

1.2.7. Szkada powstała z własnej winy

- (356) Niektóre strony twierdziły, że szkoda mogła powstać z winy przemysłu unijnego, ponieważ: (i) ceny oferowane przez producentów unijnych w 2014 r. były niższe od cen, jakie strony uzyskały od chińskich producentów eksportujących, (ii) inwestycje dokonane przez podmioty skarżące w ostatnich latach zaprzeczają istnieniu szkody, jako że trudno jest pogodzić dokonywanie dużych inwestycji z istnieniem szkody w danym sektorze przemysłu; ponadto inwestycje te nie doprowadziły do zwiększenia udziału w rynku przemysłu unijnego, (iii) inwestycje dokonane przez strony skarżące mogły dotyczyć modernizacji i rozwijania nowych produkcyjnych w zakresie „niewłaściwych” produktów z włókien ciągłych szklanych, na przykład produktów, w odniesieniu do których popyt jest ograniczony, a nie przykładowo dla nici ciętych, w odniesieniu do których strony powołują się na duży popyt i w odniesieniu do których rzeczywiście możliwy jest niedobór dostaw w Unii.
- (357) W odniesieniu do pierwszego twierdzenia dotyczącego niższych cen oferowanych przez producentów unijnych należy zauważyć, że zarzut ten dotyczy wydarzenia, które miało miejsce po OD, w związku z czym poziom cen w 2014 r. nie może być rozpatrywany. Ponadto, biorąc pod uwagę fakt, że piece pracują 24 godziny na dobę oraz że spowolnienie produkcji jest bardzo kosztowne, przemysł unijny starał się podjąć wysiłki w celu utrzymania udziału w rynku poprzez sprzedaż po niższej cenie, co pozwalało mu na pokrycie części kosztów stałych.
- (358) W odniesieniu do dużych inwestycji realizowanych przez przemysł unijny w ostatnich latach, należy przypomnieć, iż w tej kapitałochłonnej gałęzi przemysłu piece należy remontować co 7-10 lat, a koszty z tym związane wynoszą od 8 do 13 mln EUR (bardziej dokładnych kosztów nie podano ze względu na poufny charakter tej informacji). Duża część innych, bardziej strukturalnych, wysokich kosztów inwestycji jest związana ze zużyciem stopu w łożkach do snucia włókna i koniecznością ich remontu. W związku z tym inwestycje te są nieodłącznie związane z działalnością branży i są niezbędne do utrzymania obecnych mocy produkcyjnych. Również inwestycje przeznaczone na rozwój i badania są niezbędne, aby utrzymać się na rynku i spełnić potrzeby klientów.
- (359) Co do trzeciego argumentu dotyczącego rzekomo „niewłaściwych” inwestycji w rozwijanie produktów innych niż nici cięte, należy zauważyć, że (i) przemysł unijny przeprowadził restrukturyzację w celu umożliwienia oferowania klientom szerokiego asortymentu produktów. Nie przedstawiono żadnych dowodów na to, że taki rodzaj restrukturyzacji nie był rentowny, a (ii) produkcja nici ciętych, którą w ostatnich latach wstrzymano w związku z restrukturyzacją, została przeniesiona do innego zakładu produkcyjnego, który został przekształcony.
- (360) Rząd ChRL twierdził, że producenci unijni przetrzymywali zapasy produktów przywiezionych z krajów trzecich i powołał się na sprawozdanie finansowe jednego z producentów unijnych za 2011 r., w którym stwierdzono, że: „Zapasy towarów (21,4 mln EUR na dzień 31 grudnia 2011 r.) rosną z powodu światowego spowolnienia gospodarczego obserwowanego w naszej działalności w drugiej połowie roku; zapasy obejmują do 75 % gotowych produktów przywożonych z przedsiębiorstw [...] [naszej] grupy poza Europą, natomiast pozostała część to głównie materiały i produkty niezbędne do działalności związanej z tkaninami”.

- (361) Wzrost poziomu zapasów tego producenta unijnego w 2011 r. można wyjaśnić gromadzeniem zapasów w celu zaopatrzenia jednego z jego zakładów poza UE, kiedy w tym ostatnim przeprowadzano remont pieca w 2012 r. Przywóz z innych zakładów spoza UE nie miałby miejsca, gdyby te produkty przeznaczone dla zakładu spoza UE mogły być wyprodukowane w Unii.
- (362) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń rząd ChRL zwrócił się o wyjaśnienie, czy w tym przypadku przywiezione produkty pochodziły z ChRL, czy z innych państw oraz o jakie ilości chodziło. Jednakże producenci unijni objęci próbą nie kupowali w badanym okresie produktu objętego postępowaniem z ChRL.
- (363) Rząd ChRL twierdził również, że szkoda mogła powstać z winy przemysłu unijnego, ponieważ producent unijny 3B Fibreglass podjął się uzupełnienia zapasów dla przedsiębiorstwa BASF w 2011 r. w okresie, w którym produkcja była niewystarczająca. Rząd ChRL przytoczył następujący cytat ze sprawozdania finansowego przedsiębiorstwa 3B Fibreglass za 2011 r.: „w celu odbudowania naszych zapasów dla BASF oraz aby stawić czoła konsekwencjom remontu wygaszonego pieca nr 2.”.
- (364) Gromadzenie zapasów w celu wywiązania się ze zobowiązań umownych wobec kluczowych klientów jest jednak zwykłym zachowaniem biznesowym. Ponadto powyższy cytat odnosi się również do planowanego remontu pieca, który wymaga utworzenia zapasów w celu zachowania ciągłości dostaw do klientów (oraz w celu honorowania umów dostawy zawartych przez to przedsiębiorstwo) podczas naprawy.
- (365) W związku z powyższym zarzut szkody powstałej z własnej winy, która mogłaby doprowadzić do zerwania związku przyczynowego między dumpingowym i subsydiowanym przywozem a szkodą poniesioną przez przemysł unijny, zostaje odrzucony.

1.2.8. Sprzedaż eksportowa producentów unijnych i przenoszenie produkcji w celu przybliżenia się do rynków zbytu

- (366) Rząd ChRL twierdził, że rzekoma szkoda, jeśli w ogóle nastąpiła, była spowodowana decyzją o przeniesieniu produkcji bliżej lokalizacji przemysłu wykorzystującego produkt. Zdaniem rządu ChRL ma to miejsce nie tylko wewnątrz Unii, lecz również w skali globalnej. Rząd ChRL twierdził, że producent unijny P + D rozszerzył swoją działalność w Rosji i Indiach, producent unijny 3B rozwijał działalność w Tunezji, producent unijny PPG rozwijał działalność ChRL, a producent unijny Ahlstrom przeniósł produkcję z Europy do ChRL na początku 2011 r. w celu lepszego zaspokojenia potrzeb rozwijających się rynków energii wiatrowej w Azji, a w szczególności w ChRL.
- (367) Wielu producentów produktów z włókien ciągłych szklanych to przedsiębiorstwa wielonarodowe, w związku z czym nie budzi zdziwienia fakt, iż przedsiębiorstwa te inwestują także poza terytorium Unii, w przypadku gdy pojawiają się szanse na rynku. Inwestowanie w dodatkowe moce produkcyjne poza terytorium Unii jest przeprowadzane w celu zaspokojenia potrzeb rynków wschodzących oraz z zamiarem osiągnięcia zysku. Tworzenie zakładów w tych regionach wiąże się istotnie również z wolą przybliżenia się do klientów. Jednakże decyzje o stworzeniu zakładów poza Unią są całkowicie niezależne od tego, czy producenci unijni ponieśli szkodę.
- (368) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń rząd ChRL ponownie twierdził że duże inwestycje zagraniczne przyczyniły się do przeniesienia produkcji, miejsc pracy oraz sprzedaży poza Unię i w związku z tym wyrządziły szkodę.
- (369) Argument ten nie został jednak poparty dowodami. Producenci włókien szklanych ciągłych działają zgodnie z modelem bliskości regionalnej, w ramach którego klienci są zaopatrywani przez zakłady produkcyjne w swoich regionach. Wskaźniki dotyczące mocy produkcyjnych i zatrudnienia nie wykazują, że potencjalnych znacznych zagranicznych inwestycji dokonano ze szkodą dla działalności w Unii.
- (370) Rząd ChRL twierdził również, że spadek sprzedaży eksportowej przemysłu unijnego miał poważne negatywne skutki, które nie zostały poddane ocenie przez Komisję.
- (371) W obecnych dochodzeniach wykazano, że odsetek sprzedaży eksportowej przemysłu unijnego (powiązanych i niepowiązanych klientom) wynosił 11-13 % łącznej sprzedaży przemysłu unijnego (powiązanych i niepowiązanych klientom) w okresie od 2010 r. do końca OD. Podobnie w trakcie pierwotnego dochodzenia antydumpingowego odsetek ten wahał się między 10 % i 14 % w okresie od 2006 r. do września 2009 r. Biorąc pod uwagę fakt, że wahania wielkości wywozu nie są znaczące i nie różnią się znacznie od wielkości wywozu ustalonej w ramach poprzedniego dochodzenia antydumpingowego, zmiany wielkości sprzedaży eksportowej nie miały więc poważnych negatywnych skutków, jak stwierdzono powyżej.
- (372) W związku z powyższym sprzedaż eksportowa producentów unijnych i przenoszenie produkcji nie przyczyniły się do powstania szkody, a tym samym nie mogły spowodować zerwania związku przyczynowego między przywozem dumpingowym i subsydiowanym a szkodą poniesioną przez przemysł unijny.

1.2.9. Kurs wymiany EUR/USD

- (373) Rząd ChRL twierdził, że dostawy chińskich produktów były narażone na ryzyko związane z bardziej złożoną logistyką oraz z wahaniami kursów wymiany walut, a klienci niechętnie akceptują niepewności z tym związane. Jeden z użytkowników twierdził, że chińskie ceny produktów z włókien ciągłych szklanych są silnie uzależnione od kursu wymiany pomiędzy EUR i USD. Fakt stopniowego osłabiania dolara w stosunku do euro od 2000 r. mógłby, zdaniem tego producenta, zerwać związek przyczynowy.
- (374) Istotnie, na początku lat 2000 kurs EUR do USD był niższy niż obecnie. Należy jednak zauważyć, że kurs wymiany EUR/USD był dość stabilny w badanym okresie. Rentowność producentów unijnych objętych próbą jednak znacznie spadła w badanym okresie, z 3 % do -4 %. Nawet jeśli kurs wymiany EUR/USD może być uznany za element przyczyniający się do powstania szkody, w żaden sposób nie zmniejsza to szkodliwych skutków taniego przywozu po cenach dumpingowych z ChRL na rynek unijny w okresie od 2011 r do końca OD.
- (375) Dlatego kurs wymiany EUR/USD nie przyczynił się do powstania szkody i nie mógł spowodować zerwania związku przyczynowego między przywozem po cenach dumpingowych a szkodą poniesioną przez przemysł unijny.

1.3. Wnioski w sprawie związku przyczynowego

- (376) Podsumowując, powyższa analiza wykazała, że miał miejsce znaczny wzrost wielkości oraz udziału w rynku dumpingowego i subsydiowanego przywozu z ChRL. Nacisk wywierany przez wzrost przywozu dumpingowego i subsydiowanego na rynek unijny nie pozwolił przemysłowi unijnemu na ustalenie cen sprzedaży stosownie do normalnych warunków rynkowych oraz do odnotowanego wzrostu kosztów. Nawet po obniżeniu cen sprzedaży objętym próbą producentom unijnym nie udało się utrzymać ich udziału w rynku. Wspomniana obniżka cen odbyła się kosztem rentowności, co w efekcie doprowadziło do niemożliwej do utrzymania sytuacji, w której przemysł unijny odnosił straty.
- (377) Powyższa analiza pozwoliła na właściwe odróżnienie i oddzielenie skutków wszystkich znanych czynników mających wpływ na sytuację przemysłu unijnego od szkodliwych skutków przywozu dumpingowego. Na podstawie tej analizy stwierdza się, że dumpingowy i subsydiowany przywóz z ChRL spowodował istotną szkodę dla przemysłu unijnego w rozumieniu art. 3 ust. 6 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i art. 8 ust. 5 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego.
- (378) Zgodnie z art. 3 ust. 7 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i art. 8 ust. 6 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego poddano ocenie znane czynniki, inne niż dumpingowy i subsydiowany przywóz. Ustalono, że wpływ żadnego z tych czynników, badany zarówno indywidualnie, jak i łącznie, nie był wystarczający, aby naruszyć związek przyczynowy stwierdzony między dumpingowym i subsydiowanym przywozem z ChRL a szkodą odniesioną przez przemysł unijny.
- (379) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń rząd ChRL twierdził, że Komisja ograniczyła się jedynie do oddalenia argumentów zainteresowanych stron, zamiast zbadać wszystkie znane czynniki, inne niż przywóz dumpingowy, które powodują szkodę dla przemysłu unijnego.
- (380) Komisja poddała analizie wpływ następujących czynników: przywóz z innych państw, koszty produkcji, zmiany w konsumpcji, moce produkcyjne i zapasy, kryzys gospodarczy, konkurencyjność przywozu z ChRL, szkoda powstała z własnej winy, sprzedaż eksportowa producentów unijnych i przenoszenie produkcji oraz kurs wymiany EUR/USD. W toku dochodzenia nie wykazano żadnych innych czynników, które mogłyby naruszyć związek przyczynowy.

F. INTERES UNII

- (381) Zgodnie z art. 31 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego Komisja sprawdziła, czy pomimo sformułowania wniosku o wyrządającym szkodę subsydiowaniu istnieją istotne powody, aby stwierdzić, że wprowadzenie środków w tym konkretnym przypadku nie leży w interesie Unii. Ustalenie interesu Unii oparto na ocenie interesów wszystkich zaangażowanych stron, w tym interesu przemysłu unijnego, importerów oraz użytkowników.
- (382) Wszystkie zainteresowane strony otrzymały możliwość przedstawienia swoich opinii zgodnie z art. 31 ust. 2 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego. Komisja przesłała kwestionariusze do pięciu niezależnych importerów i 34 użytkowników. Dwóch importerów i 13 użytkowników nadesłało pełną odpowiedź na pytania kwestionariusza w wymaganym terminie. Ponadto w trakcie dochodzenia niektórzy użytkownicy i stowarzyszenia użytkowników zgłosili na piśmie sprzeciw wobec zastosowania jakichkolwiek środków w tej sprawie. Rząd ChRL i CCCLA także wystąpiły ze sprzeciwem wobec wszelkich możliwych środków w tej sprawie.

- (383) W pierwotnym dochodzeniu antydumpingowym wprowadzenie środków nie zostało uznane za działanie wbrew interesom Unii. Ponieważ przegląd tymczasowy jest ograniczony do kwestii szkody, ustalenia dotyczące interesu Unii zachowują ważność. Poniższa analiza dotyczy zatem dochodzenia antysubsydyjnego.

1. Interes przemysłu unijnego

- (384) Istniejące środki antydumpingowe nie doprowadziły do zmniejszenia przywozu z ChRL towarów po cenach dumpingowych i nie przyniosły ulgi przemysłowi unijnemu. Jak wspomniano powyżej, przemysł unijny nadal ponosił istotną szkodę w następstwie spadku cen spowodowanego przez dumpingowy przywóz z ChRL. Niewprowadzenie środków najprawdopodobniej doprowadziłoby do utrzymania negatywnej tendencji w sytuacji finansowej przemysłu unijnego. Na sytuację objętych próbą unijnych producentów wpłynął szczególnie spadek rentowności z +3 % w 2010 r. do -4 % na koniec OD. Jakikolwiek dalszy spadek wyników doprowadziłby ostatecznie do cięć w produkcji i większej liczby zamykanych zakładów produkcyjnych, co stanowiłoby zagrożenie dla zatrudnienia i inwestycji w Unii.
- (385) Wprowadzenie środków przywróciłoby uczciwą konkurencję na rynku. Tendencja spadkowa w rentowności przemysłu unijnego jest spowodowana trudnościami w konkuroowaniu z tanim subsydiowanym przywozem pochodzącym z ChRL. Oczekuje się, że wprowadzenie środków antydumpingowych położyłoby kres spadkowi cen i utracie udziału w rynku oraz że ceny sprzedaży przemysłu unijnego stopniowo będą się podnosić, powodując poprawę jego rentowności do poziomów uznawanych za niezbędne w tym kapitałochłonnym przemyśle.
- (386) Środki zapewniłyby przemysłowi unijnemu możliwość powrotu do sytuacji sprzed szkodliwego dumpingu ustalonego w trakcie dochodzenia.
- (387) W związku z powyższym stwierdza się, iż wprowadzenie środków antysubsydyjnych leżałoby wyraźnie w interesie przemysłu unijnego.
- (388) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń jedno stowarzyszenie producentów twierdziło, że zwiększenie środków nie przyniosłoby ulgi dla przemysłu unijnego, zważywszy na fakt, że pierwotne środki wprowadzone w 2011 r. najwyraźniej nie miały żadnego wpływu.
- (389) Komisja nie zgadza się z tym twierdzeniem i odwołuje się do motywów powyżej, w których stwierdza się, że brak zaostrzenia środków najprawdopodobniej doprowadziłby do utrzymywania się negatywnej tendencji w sytuacji finansowej przemysłu unijnego.

2. Interes importerów

- (390) Jak wskazano powyżej, nie zastosowano kontroli wyrywkowej dla niepowiązanych importerów i dwóch takich importerów w pełni współpracowało w dochodzeniu, przesyłając odpowiedzi na pytania kwestionariusza. Działalność związana z produktem objętym postępowaniem stanowiła tylko niewielką część całkowitego obrotu tych dwóch importerów (poniżej 0,5 %). Obaj importerzy sprzeciwili się ewentualnemu zwiększeniu środków antydumpingowych, gdyż ich zdaniem mogłoby to doprowadzić do zaprzestania przywozu z ChRL produktu objętego postępowaniem.
- (391) Łączny przywóz w OD zgłoszony przez tych dwóch importerów stanowił znaczną część całego przywozu z ChRL w OD, a w związku z tym importerów tych uważa się za reprezentatywnych dla importerów w Unii. W dochodzeniu nie współpracowali żadni inni importerzy, którzy udzieliliby odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu lub przedstawili uzasadnione uwagi. Na tej podstawie stwierdza się, że ze względu na ograniczony udział produktu objętego postępowaniem w całej działalności importerów nałożenie środków nie będzie miało znaczącego negatywnego wpływu na ogólny interes unijnych importerów.

3. Interes użytkowników

- (392) Produkt podobny wykorzystuje się w wielu zastosowaniach, takich jak przemysł motoryzacyjny, turbiny wiatrowe, przemysł morski, transport, lotnictwo i infrastruktura. Współpracy podjęto się wielu różnych użytkowników, których pogrupowano według sektora działalności: producenci mieszanek, producenci materiałów kompozytowych, producenci tkanin i producenci turbin wiatrowych. Pozwoliło to Komisji na przeprowadzenie oceny oddziaływania zaostrzonych środków na różne grupy użytkowników.

- (393) W OD współpracujący użytkownicy zakupili około 13 % produktu objętego postępowaniem z ChRL. W związku z tym znaczna większość podobnego produktu została zakupiona z innych źródeł, takich jak państwa trzecie i przemysł unijny. Tylko nieliczni użytkownicy kupowali produkt objęty postępowaniem wyłącznie z ChRL.
- (394) Istnieje szeroka gama sektorów użytkowników wykorzystujących produkt podobny i użytkownicy ci różnią się również pod względem wielkości (od MŚP do przedsiębiorstw globalnych). Z informacji otrzymanych w trakcie dochodzenia wynika również, że w unijnym przemyśle użytkowników zatrudniona jest duża liczba pracowników, szacowana na 100 000 osób, chociaż nie przedstawiono żadnych kompleksowych i udokumentowanych danych.

3.1. *Możliwe skutki środków dla rentowności użytkowników*

- (395) W oparciu o odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu ustalono, że przemysł użytkowników włókien szklanych ciągłych był, ogólnie rzecz biorąc, w stosunkowo dobrej kondycji. Istotnie, większość współpracujących użytkowników osiągała zyski ze sprzedaży swoich produktów wykorzystujących produkt objęty postępowaniem w okresie badanym. Działalność zaledwie kilku użytkowników była nierentowna w OD, natomiast w przypadku większości pozostałych zysk wyniósł między 2 a 22 %. Wynika z tego, że nawet przy obecnych środkach przemysł użytkowników nadal był w stanie osiągać zyski.
- (396) Na podstawie otrzymanych danych przeprowadzono ocenę skutków dla użytkowników w odniesieniu do każdej z grup użytkowników.
- (397) Dochodzenie wykazało, że możliwości przeniesienia wzrostu cła na klientów różnią się w zależności od cech poszczególnych sektorów przemysłu użytkowników i w związku z tym wpływ wzrostu cła na marżę zysku będzie inny dla poszczególnych użytkowników.
- (398) Podsumowując, wprowadzenie środków łączonych spowodowałoby spadek zysku użytkowników o mniej niż jeden punkt procentowy w przypadku zdecydowanej większości sektorów wykorzystujących produkt, z wyjątkiem sektora produkcji tkanin wieloosiowych (ang. multiaxial fabric). W tym ostatnim przypadku udział produktu objętego postępowaniem w kosztach produkcji jest wyższy niż w przypadku innych sektorów przemysłu wykorzystujących produkt. W związku z tym wpływ środków na ten właśnie sektor będzie większy niż w przypadku pozostałych użytkowników objętych oceną.
- (399) Na podstawie powyższej analizy wysoce prawdopodobne jest, że użytkownicy z sektorów produkujących mieszanki, materiały kompozytowe i turbiny wiatrowe mogliby pokryć część lub całość wzrostu kosztów. Co więcej, mogą oni również być w stanie przenieść część tych wyższych kosztów na swoich klientów. W związku z tym jeden z dużych użytkowników prowadzący działalność w sektorze produkcji turbin wiatrowych stwierdził, że zgadza się z wnioskami z dochodzenia oraz że będzie w stanie wchłonać skutki nałożenia ceł.
- (400) Ten ogólnie ograniczony wpływ na rentowność oznacza także, że poziom zatrudnienia w przemyśle użytkowników nie jest zagrożony przez proponowane podniesienie ceł w takim stopniu, w jakim twierdziło kilku użytkowników.
- (401) W każdym razie jakiegokolwiek ewentualne negatywne skutki mogłyby być złagodzone dzięki dalszemu dostępowi użytkowników do przywozu z państw trzecich. Wprowadzenie środków nie stanowi przeszkody dla użytkowników w zaopatrywaniu się u różnych dostawców.
- (402) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń kilku użytkowników twierdziło, że argumenty użytkowników zostały odrzucone na podstawie samej oceny jakościowej. Twierdzili oni również, że spadek ich marży zysku był znacznie wyższy niż jeden punkt procentowy, jak stwierdzono w motywie 398 powyżej, zwłaszcza przy indywidualnej analizie każdego produktu.
- (403) Argumenty te zostały odrzucone z następujących względów. Na podstawie danych dostarczonych przez użytkowników Komisja przeprowadziła szczegółowe obliczenia w celu dokonania oceny ilościowego wpływu zaostżenia środków na rentowność użytkowników. Sektory przemysłu wykorzystujące produkt objęty postępowaniem są niejednolite, a poszczególne przedsiębiorstwa wykazują znaczne różnice pod względem wielkości (od MŚP do przedsiębiorstw wielonarodowych), ich zależności od produktu objętego postępowaniem, a także wykorzystania produktu końcowego i ich bazy klientów (małe, średnie i duże przedsiębiorstwa, sprzedaż w Unii w porównaniu ze sprzedażą eksportową). Jak już wyjaśniono w motywie 398 powyżej, Komisja przyznaje, że wpływ na niektóre segmenty przemysłu wykorzystującego produkt będzie większy niż na inne. Z danych dostarczonych przez współpracujących użytkowników wynika, że udział produktu objętego postępowaniem pochodzącego z ChRL był dość ograniczony (poniżej 13 % — zob. motyw 393). Ponadto udział produktu objętego postępowaniem z ChRL w całkowitych kosztach produkcji był również raczej ograniczony i wynosił poniżej 4 %. Koszt ten jest znacznie wyższy w przypadku zbadanych producentów tkanin wieloosiowych.

Wpływ podwyższenia ceł został obliczony w oparciu o założenie, że z ChRL przywożona byłaby podobna ilość włókna szklanego jak w OD oraz że chiński przywóz podlegałyby należnościom celnym w wysokości ok. 30 %, nawet jeżeli należności celne w przypadku znacznej większości chińskich producentów będą niższe. Przy tych założeniach z obliczeń wynika, że średnio w odniesieniu do wszystkich współpracujących użytkowników wpływ wzrostu cen produktu objętego postępowaniem pochodzącego z ChRL na rentowność wynosił będzie mniej niż jeden punkt procentowy, jak określono powyżej.

3.2. Brak wymienności

- (404) Niektórzy użytkownicy twierdzili, że wiele rodzajów produktów z włókien ciągłych szklanych niezbędnych w przemyśle użytkowników nie jest bezpośrednio dostępnych na rynku. Dostawcy muszą bowiem przejść długą i skomplikowaną procedurę kwalifikacyjną, trwającą od 6 do 12 miesięcy, przy czym sam udział w niej nie gwarantuje powodzenia. Zmiana dostawcy w celu uniknięcia zapłaty ceł byłaby zatem kosztowna, niemożliwa w krótkim terminie i ryzykowna z punktu widzenia technologii.
- (405) W odniesieniu do tego aspektu uznaje się, że w przypadku niektórych zastosowań charakterystyka produktu objętego postępowaniem może rzeczywiście wymagać długiej procedury kwalifikacyjnej, w tym testowania. Z uwag otrzymanych od wielu użytkowników wynika jednak, iż obecnie w większości przypadków istnieje wiele źródeł dostaw. Ponadto dochodzenie wykazało, że użytkownicy zwykle dysponują różnymi alternatywnymi opcjami dostaw oraz często zakwalifikowali produkty kilku dostawców w celu uniezależnienia się od jednego dostawcy. Należy również przypomnieć, że celem środków nie jest uniemożliwienie niektórym dostawcom dostępu do rynku unijnego — mają one jedynie przywrócić sprawiedliwy handel i skorygować zakłócenia na rynku.
- (406) Dlatego też jest mało prawdopodobne, aby wprowadzenie środków w odniesieniu do przywozu produktu objętego postępowaniem z ChRL spowodowało tymczasowe zaprzestanie dostaw surowców dla przemysłu wykorzystującego produkt objęty postępowaniem.

3.3. Brak możliwości przeniesienia zwiększonych kosztów produkcji oraz zwiększona konkurencja ze strony produktów przetworzonych niepochodzących z UE

- (407) Kilku użytkowników twierdziło, że muszą stawić czoła ostrej konkurencji ze strony producentów spoza Unii i w związku z tym nie byłoby w stanie przenieść wzrostu cen produktu objętego postępowaniem na klientów, gdyż prowadziłoby to do spadku sprzedaży. Ze względu na zróżnicowanie przedsiębiorstw użytkowników możliwość przeniesienia ewentualnego wzrostu kosztów na klientów jest zróżnicowana w przypadku poszczególnych kategorii użytkowników. Niemniej jednak na podstawie danych przedstawionych w odpowiedziach na pytania zawarte w kwestionariuszu, obroty i rentowność użytkowników niebędących w stanie przenieść na klientów większości wzrostu kosztów ich ucierpiałyby tylko w ograniczonym zakresie w większości przypadków.
- (408) Niektórzy użytkownicy wyrazili obawy, że nałożenie ceł antysubsydyjnych stworzyłoby niekorzystne warunki konkurencji z korzyścią dla dostawców spoza UE, którzy mają dostęp do produktu objętego postępowaniem nieobjętego środkami. Użytkownicy twierdzą, iż doświadczają konkurencji ze strony przywozu z ChRL na rynkach niższego szczebla. Nałożenie środków łączonych zaostrzyłoby dodatkowo sytuację pod względem konkurencji. W świetle powyższych okoliczności twierdzono, że nie istnieje możliwość przeniesienia wzrostu cen surowców na klientów. Argumentowano również, że prowadziłoby to do przeniesienia produkcji poza terytorium Unii, co spowodowałoby poważne straty w zatrudnieniu.
- (409) Należy zauważyć, że fakt, iż wprowadzenie środków antysubsydyjnych mogłoby wzmocnić konkurencję, nie może być powodem do niewprowadzenia takich środków, jeśli są one uzasadnione. Niniejsze dochodzenia dotyczą konkretnego produktu. Każdy sektor przemysłu wykorzystujący produkt jest w pełni uprawniony do odwołania się do unijnego prawa handlowego i wnioskowania o wszczęcie dochodzenia antydumpingowego w odniesieniu do swoich produktów. Ponadto decyzje dotyczące lokalizacji przedsiębiorstw zależą od wielu czynników. Mało prawdopodobne jest, by decyzja o przeniesieniu produkcji zależała wyłącznie od poziomu ceł na jeden z surowców.
- (410) Niektóre strony twierdziły, że producenci unijni są globalnymi przedsiębiorstwami będącymi w posiadaniu kapitału zagranicznego, natomiast większość przedsiębiorstw w sektorze materiałów kompozytowych to małe i średnie przedsiębiorstwa będące w posiadaniu lokalnych właścicieli. Te małe i średnie przedsiębiorstwa twierdziły, że podwyższenie ceł spowoduje utratę miejsc pracy. Również CCCLA twierdziła, że podwyższenie ceł będzie skutkowało przeniesieniem produkcji przez użytkowników i utratą miejsc pracy w Unii. Ponadto jeden z użytkowników twierdził również, że jakiegokolwiek przeniesienie produkcji przez użytkowników doprowadził także do zmniejszenia wartości sprzedaży przemysłu unijnego.

- (411) Komisja rozpatruje w ten sam sposób wszystkie miejsca pracy w Unii, niezależnie od wielkości przedsiębiorstwa i jego struktury własności. W tym aspekcie Komisja odsyła również do analiz zawartych w motywach 400 i 403 powyżej. Ponadto Komisja uważa, że argumenty dotyczące potencjalnej utraty miejsc pracy, przeniesienia produkcji oraz niższego poziomu sprzedaży przemysłu unijnego są niepotwierdzone i nieuzasadnione.
- (412) Kilka stron stwierdziło, że produkty są obecnie wytwarzane w Unii i sprzedawane na rynku globalnym w konkurencji z producentami z państw trzecich. Jeden z użytkowników twierdził, że może on dokonywać przywozu produktu objętego postępowaniem w ramach procedury uszlachetniania czynnego, nie płacąc ceł antydumpingowych, jeżeli wytworzony produkt końcowy jest następnie wywożony poza terytorium Unii. W wyniku tego użytkownik ten może zaferować swoim klientom spoza Unii bardziej atrakcyjne ceny niż ceny dla klientów z Unii.
- (413) Istotnie, użytkownicy mogą dokonywać przywozu produktu objętego postępowaniem w ramach procedury uszlachetniania czynnego, nie płacąc ceł antydumpingowych, jeżeli wytworzony przez nich produkt końcowy jest następnie wywożony poza terytorium Unii. Fakt ten nie zmienia jednak wniosków Komisji w ramach niniejszego dochodzenia.

3.4. Niedobór dostaw

- (414) Jeden z użytkowników stwierdził, że przemysł unijny nie jest w stanie w pełni zaspokoić popytu w Unii, w szczególności w odniesieniu do pewnych rodzajów dużych zleceń dotyczących produktów z włókna ciągłego szklanego dostosowanych do indywidualnych potrzeb klienta. Ponadto, zdaniem tego użytkownika, najprawdopodobniej z powodu ograniczonych mocy produkcyjnych w Unii żaden z producentów unijnych nie byłby skłonny do przeniesienia dużej części swoich mocy produkcyjnych na zaopatrywanie jednego klienta. Inny użytkownik twierdził, że nie występuje nadwyżka podaży nici ciętych, a wykluczenie przywozu z ChRL z unijnego rynku doprowadziłoby, szczególnie w kontekście wzrostu popytu, do znacznych problemów z zaopatrzeniem na rynku unijnym. Rząd ChRL przytoczył wypowiedź producenta unijnego 3B Fibreglass, zgodnie z którą w branży nie stworzono żadnych nowych zdolności w zakresie wytopu od 2002 r., a w celu zaspokojenia potrzeb rynkowych, zwłaszcza w Europie, istnieje potrzeba dodatkowych mocy produkcyjnych w wysokości 200 000 ton.
- (415) Należy zauważyć, że celem środków antysubsydyjnych jest zaradzenie nieuczciwym praktykom handlowym, przynoszącym szkodliwe skutki przemysłowi unijnemu, i przywrócenie skutecznej konkurencji na rynku unijnym, a nie wyeliminowanie danego przywozu. Wysokość zaproponowanych środków nie spowodowałyby zamknięcia rynku unijnego dla producentów eksportujących z ChRL; przywóz ten mógłby odbywać się nadal, nawet po cenach niewyrządzających szkody i w związku z tym możliwy byłby dalszy przywóz nici ciętych oraz innych produktów z włókien ciągłych szklanych z ChRL na rynek unijny.
- (416) Jeżeli chodzi o możliwość zaspokajania przez przemysł unijny wszelkich potencjalnych niedoborów nici ciętych, obecny poziom wykorzystania mocy produkcyjnych przemysłu unijnego umożliwia mu pewne zwiększenie produkcji.
- (417) Nici cięte, podobnie jak wszystkie inne rodzaje produktu objętego postępowaniem, mogą być przywożone do Unii także z państw trzecich, takich jak Malezja.
- (418) Ponadto chińscy producenci włókien ciągłych szklanych stworzyli zakłady w bliższej odległości od Unii (w Egipcie i w Bahrajnie) jako bazę do zaopatrywania rynku unijnego.
- (419) W związku z powyższym można wyciągnąć wniosek, że ewentualnemu niedoborowi podaży nici ciętych można by zaradzić poprzez zwiększone wykorzystanie mocy produkcyjnych przemysłu unijnego, przywóz z innych źródeł, jak również poprzez kontynuowanie przywozu z ChRL po cenach niewyrządzających szkody.
- (420) Na podstawie powyższych sekcji stwierdza się, że ogólny wpływ nałożenia środków łączonych na unijny przemysł niższego szczebla jest ograniczony i nie przeważałby on nad pozytywnym wpływem środków na przemysł unijny.
- (421) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń jedno stowarzyszenie branżowe stwierdziło, że trudno jest zrozumieć fakt, iż producenci unijni dysponują niewykorzystanymi mocami produkcyjnymi, zważywszy na niedobór włókna szklanego na rynku oraz podwyżki cen na rynku unijnym. Kilka stron ponownie stwierdziło, że wprowadzenie dodatkowych środków spowoduje niedobór w dostawach producentów unijnych.

- (422) W odniesieniu do okresu badanego dochodzenie nie wykazało żadnych niedoborów w dostawach. Co do potencjalnych przyszłych niedoborów w dostawach, Komisja uważa, że podwyższenie ceł nie powstrzyma przed przywozem do Unii z ChRL i z państw trzecich, jak stwierdzono powyżej.

4. Wnioski dotyczące interesu Unii

- (423) W związku z powyższym oczekuje się, że wprowadzenie łączonych środków umożliwi przemysłowi unijnemu poprawienie swojej sytuacji przez podniesienie cen sprzedaży i udziału w rynku. Mimo że mogą wystąpić pewne negatywne skutki w postaci wzrostu kosztów dla niektórych użytkowników, prawdopodobnie przeważą nad nimi spodziewane korzyści dla przemysłu unijnego i jego dostawców.
- (424) Stwierdza się zatem, że zważywszy na wszystkie elementy nie istnieją istotne powody przemawiające przeciwko wprowadzeniu środków na przywóz produktu objętego postępowaniem pochodzącego z ChRL.
- (425) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń kilka stron twierdziło, że skutki proponowanych środków są niedoszacowane. Twierdzą one, że Komisja nadała większe znaczenie roszczeniom niewielkiej grupy producentów włókna szklanego niż oporowi ze strony znacznie większej, ale rozproszonej grupy głównie małych i średnich poddostawców, którzy nie mieli realnej szansy na przedstawienie odpowiedzi o takiej samej sile oddziaływania.
- (426) Zarzuty te odrzuca się ponieważ użytkownicy dysponowali licznymi możliwościami zgłoszenia swoich argumentów w trakcie dochodzenia. Wielu z nich to uczyniło, a przekazane przez nich dane zostały wnikliwie przeanalizowane i uwzględnione. W trakcie dochodzenia Komisja przywiązywała dużą uwagę do wszystkich zainteresowanych stron.

G. OSTATECZNE ŚRODKI ANTYDUMPINGOWE I ANTYSUBSYDyjne

- (427) Biorąc pod uwagę wnioski Komisji dotyczące subsydiowania, szkody, związku przyczynowego i interesu Unii, należy wprowadzić środki ostateczne, aby zapobiec dalszemu wyrządzeniu szkody przemysłowi unijnemu przez przywóz towarów po cenach dumpingowych i przywóz subsydiowany.

1. Poziom usuwający szkodę

- (428) W celu określenia poziomu środków Komisja najpierw ustaliła kwotę cła niezbędną do usunięcia szkody poniesionej przez przemysł unijny.
- (429) Szkada zostanie usunięta, gdy przemysł unijny będzie w stanie pokryć koszty produkcji oraz osiągnąć zysk przed opodatkowaniem ze sprzedaży produktu podobnego na unijnym rynku, jaki tego rodzaju przemysł może zazwyczaj osiągnąć w tym sektorze w normalnych warunkach konkurencji, tj. przy braku przywozu towarów po cenach dumpingowych. Podobnie jak w pierwotnym dochodzeniu wykorzystano docelowy zysk w wysokości 5 %.
- (430) Stowarzyszenie APFE wnioskowało o docelowy zysk na poziomie 10-12 %. Stowarzyszenie to twierdziło, że docelowy zysk wykorzystywany do analizy powinien uwzględniać fakt, iż ten wysoko kapitałochłonny przemysł potrzebuje osiągać zadowalający zwrot z zaangażowanego kapitału, zgodnie z oczekiwaniami inwestorów. APFE odniosło się również do raportu Business School of New York University, w którym obliczono średni ważony koszt kapitału (WACC), w ramach którego połączono koszt kapitału własnego z kosztem zadłużenia dla różnych sektorów przemysłu ⁽¹⁾. Raport Sterna wyliczył średnią wartość WACC dla przemysłu włókien ciągłych szklanych na 8,3-8,4 %. Ponadto APFE odniosło się do zysku wykorzystanego w przypadku chińskiego szkła solarne, który wynosił 8,3 % ⁽²⁾. Stowarzyszenie to twierdziło ponadto, że, biorąc pod uwagę fakt, iż koszty kapitałowe i dłużne w Unii są nieco wyższe niż w Stanach Zjednoczonych, wskaźnik ten dla Unii powinien być nieco wyższy i wynosić od 10 do 12 %.
- (431) Rzeczywisty zysk osiągnięty w badanym okresie nie może być wykorzystany ze względu na fakt, iż mimo obowiązujących ceł wciąż istniały na rynku znaczne ilości produktów przywożonych po cenach dumpingowych z ChRL.

⁽¹⁾ http://pages.stern.nyu.edu/~adamodar/New_Home_Page/datafile/wacc.htm

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 470/2014, Dz.U. L 142 z 14.5.2014, s. 15, motywy 136.

- (432) W przypadku szkła solarnego z ChRL wykorzystano docelowy zysk na poziomie 8,3 %, ponieważ taki był średni zysk osiągnięty przez producentów unijnych objętych próbą w 2010 r., kiedy przywóz produktu objętego postępowaniem nadal był niewielki, a więc nie mógł jeszcze zakłócić normalnych warunków konkurencji (tzn. zysk, na który dumpingowy przywóz jeszcze nie miał wpływu).
- (433) Choć nie podlega dyskusji fakt, że przemysł unijny jest przemysłem wysoce kapitałochłonnym, APFE nie było w stanie wykazać, że docelowy zysk oparty na wartości WACC zawartej w raporcie Sterna spełnia kryteria stosownego testu. W związku z tym twierdzenie to zostało odrzucone.
- (434) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń APFE twierdziło, że wnioski na temat zysku docelowego powinny ulec zmianie, biorąc pod uwagę fakt, że przemysł unijny jest w stanie osiągać zysk na poziomie powyżej 5 % w odniesieniu do rodzajów produktu, takich jak nici cięte do zastosowań mokrych (WUCS), włókniny i WUCS do gipsu, w przypadku których producenci mogą na uczciwych warunkach konkurować z przywozem z państw trzecich i nie odczuwają skutków agresywnego zaniżania cen przez chiński przywóz produktów z włókna ciągłego szklanego po cenach dumpingowych i subsydiowanych.
- (435) W poprzednim dochodzeniu wykorzystano zysk docelowy wynoszący 5 %. Wobec braku odpowiednio udokumentowanych argumentów dotyczących zmienionych warunków na rynku, które mogłyby uzasadniać wyższy zysk docelowy zysk, wartość ta została zachowana.
- (436) Ponadto mając na uwadze fakt, że WUCS, podobnie jak inne rodzaje produktu objętego postępowaniem, są wykorzystywane jako materiał wzmacniający, WUCS charakteryzują się ograniczonym okresem trwałości oraz wyższymi kosztami transportu związanymi z zawartością wody (zob. motyw 63). WUCS są przywożone do Unii w znacznie mniejszych ilościach niż inne produkty z włókien ciągłych szklanych. Marża zysku dla tego jednego rodzaju produktu nie jest więc reprezentatywna w odniesieniu do produktu objętego postępowaniem.
- (437) Komisja ustaliła następnie poziom usuwający szkodę poprzez porównanie średniej ważonej ceny importowej objętych próbą producentów eksportujących z ChRL ze średnią ważoną niewyrządzającej szkody ceny produktu podobnego sprzedawanego przez objętych próbą producentów unijnych na rynku unijnym w okresie objętym dochodzeniem. Wszelkie różnice wynikające z tego porównania zostały wyrażone w postaci odsetka średniej ważonej wartości importowej CIF.
- (438) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń jeden z producentów eksportujących stwierdził, że wystąpiły błędy w przypadku wartości CIF dla trzech numerów kontrolnych produktu.
- (439) Po weryfikacji Komisja dostosowała odnośne wartości CIF, co doprowadziło do niewielkiej zmiany marginesu podjęcia cenowego i marginesu sprzedaży po zaniżonych cenach w przypadku tego producenta eksportującego.
- (440) W rezultacie ustalono następujące poziomy usuwające szkodę:

Przedsiębiorstwo	Poziom usuwający szkodę
Jushi Group	24,8 %
Jiangsu Changhai Group	4,9 %
Chongqing Polycomp International Corporation	29,6 %
Pozostałe przedsiębiorstwa współpracujące	26,1 %

- (441) Jeden z użytkowników twierdził, że wszystkie okoliczności faktyczne pozostały niezmienione i że w związku z tym jedynym sposobem, w jaki Komisja mogła wyciągnąć wniosek, że szkoda rzekomo spowodowana przez przywóz z ChRL uległa pogorszeniu, było zastosowanie innej metodyki obliczania marginesu szkody w porównaniu z dochodzeniem pierwotnym.
- (442) Okoliczności faktyczne nie pozostały niezmienione. W związku z tym przy zastosowaniu metodyki z pierwotnego dochodzenia obliczenia dotyczące obecnego marginesu szkody prowadzą do odmiennego rezultatu z uwagi na zmiany w danych wyjściowych, takich jak koszty, ceny i straty.

- (443) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń jeden z producentów eksportujących zapytał, jakie zmiany w okolicznościach uzasadniały obliczenie marginesu szkody w oparciu o poszczególne numery kontrolne produktu, a nie w oparciu o zwykłe porównanie cen, które zastosowano w pierwotnym dochodzeniu.
- (444) Komisja uważa, że podstawowa metodyka zastosowana w obecnym dochodzeniu jest taka sama jak w poprzednim dochodzeniu. Zastosowano kontrolę wyrwykową, dlatego każde porównanie zostało przeprowadzone osobno dla podobnych produktów. Ustalenie marginesu szkody w oparciu o numery kontrolne produktu umożliwiło bardziej szczegółowe i dokładne obliczenia, lecz nie można tego uznać za zmianę metodyki.
- (445) Ten sam producent eksportujący stwierdził również, że maty z nici ciętych z włókien szklanych ciągłych (CSM) stanowią część produktu objętego postępowaniem, jednak obliczenie marginesu szkody nie odzwierciedla numeru kontrolnego dla tego produktu. Producent ten zapytał, czy (i) producenci unijni zaprzestali produkcji mat CSM oraz (ii) dlaczego Komisja nie miała w przeszłości trudności ze znalezieniem produktu zastępczego dla głównego rodzaju produktu do celów obliczania marginesu szkody, nawet w przypadku braku dokładnego odpowiednika na podstawie numeru kontrolnego produktu.
- (446) Produkt objęty postępowaniem w istocie obejmuje maty z nici ciętych, a niektórzy producenci unijni (ich podmioty) wytwarzają te maty. Objęci próbą producenci unijni wytwarzali rodzaje mat, które nie były przywożone z ChRL w OD. Jednakże ogólnie rzecz biorąc, poziom dopasowania numerów kontrolnych produktu był wysoki i w związku z tym nie było konieczne odwoływanie się do ewentualnych produktów zastępczych.
- (447) Ponadto wspomniany producent eksportujący zapytał, (i) dlaczego niezbędne było dostosowanie dotyczące poziomu handlu i komu faktycznie producenci unijni sprzedają swoje produkty oraz (ii) dlaczego koszty transportu w UE do magazynu oraz koszty magazynowania nie zostały uwzględnione przy obliczaniu marginesu szkody w przypadku chińskiej sprzedaży.
- (448) Producenci unijni objęci próbą sprzedają większość swoich produktów bezpośrednio użytkownikom końcowym. W przypadku objętych próbą eksporterów chińskich było inaczej. Większość sprzedaży odbywała się za pośrednictwem dystrybutorów lub innych pośrednich kanałów sprzedaży. W związku z tym uznano, że ujęcie całej sprzedaży na poziomie użytkowników końcowych sprawi, że ceny będą bardziej porównywalne. Zgodnie ze standardową metodyką w obliczeniu podjęcia cenowego wzięto pod uwagę koszty ponoszone po przywozie, natomiast margines szkody oparto na wartości CIF chińskiej sprzedaży eksportowej.
- (449) Wspomniany producent eksportujący zapytał się także, dlaczego obowiązujące cło antydumpingowe nie zostało uwzględnione w ramach marginesu szkody, jako że włączenie tego cła do wartości CIF byłoby spójne ze stosowaną metodyką obliczania podjęcia cenowego.
- (450) Jak przedstawiono w niniejszym rozporządzeniu, margines usuwający szkodę stanowi pełny margines niezbędny do usunięcia szkody. Jeżeli istniejący margines cła antydumpingowego zostałyby włączone do marginesu usuwającego szkodę, to uzyskanym wynikiem byłby jedynie częściowy margines usuwający szkodę.
- (451) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń skarżący twierdził, że ze względu na fakt, iż grupa Jiangsu Changhai nie została uznana za w pełni współpracującą w trakcie dochodzenia (zob. sekcja C. 2.1. powyżej), informacje dotyczące ceny eksportowej tej grupy nie są wiarygodne i w związku z tym nie powinny być wykorzystywane przy obliczaniu marginesu szkody. Skarżący twierdził, że cena eksportowa grupy może być błędna, jeżeli jest ustalana na podstawie kosztów produkcji grupy, których nie można było odpowiednio sprawdzić z powodu braku pełnej współpracy tej grupy w dochodzeniu. Cena eksportowa grupy powinna raczej zostać ustalona na podstawie dostępnych faktów, zgodnie z art. 18 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i art. 28 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego.
- (452) Jak wyjaśniono powyżej w motywie 92, w ramach tej grupy produkt objęty postępowaniem nie był wywożony przez przedsiębiorstwo, które dostarczyło informacji wprowadzających w błąd, lecz jedynie przez Jiangsu Changhai Composite Materials Holding (OCH). To ostatnie przedsiębiorstwo w pełni współpracowało w obu dochodzeniach i dostarczyło wiarygodnych informacji na temat ceny eksportowej grupy (np. faktury, które zostały następnie zweryfikowane przez Komisję na miejscu). W związku z tym Komisja nie ma podstaw do kwestionowania ceny eksportowej tej grupy. Obliczenie marginesu szkody zostało przeprowadzone na podstawie faktycznej, zweryfikowanej ceny eksportowej — takiej, która widnieje na fakturach sprzedaży — bez względu na sposób, w jaki została ona ustalona oraz niezależnie od tego, czy została ona oparta na którymkolwiek z kosztów produkcji tej grupy. Wniosek ten został zatem odrzucony.

2. Środki ostateczne

- (453) Niniejsze dochodzenie antysubsydyjne przeprowadzono równoległe z przeglądem środków antidumpingowych, ograniczonym do kwestii szkody. W związku ze stosowaniem zasady niższego cła i faktem, że ostateczne marginesy subsydiowania są niższe od poziomu usuwającego szkodę, Komisja powinna, zgodnie z art. 15 podstawowego rozporządzenia antysubsydijnego, nałożyć ostateczne cło wyrównawcze na poziomie ustalonych ostatecznych marginesów subsydiowania, a następnie nałożyć ostateczne cło antidumpingowe o odpowiednim poziomie usuwającym szkodę.
- (454) Na podstawie tej metodyki i okoliczności niniejszego przypadku, a w szczególności faktu, iż wysokość środków jest ograniczona przez margines szkody, Komisja uważa, że w niniejszej sprawie nie występuje problem „podwójnego naliczania”.
- (455) Biorąc pod uwagę wysoki poziom współpracy chińskich producentów eksportujących, cło dla „wszystkich pozostałych przedsiębiorstw” ustalono na poziomie najwyższego cła, jakie ma być nałożone na przedsiębiorstwa objęte próbą lub współpracujące w ramach dochodzeń. Cło dla „wszystkich pozostałych przedsiębiorstw” będzie miało zastosowanie w odniesieniu do tych przedsiębiorstw, które nie współpracowały w ramach dochodzeń.
- (456) Dla pozostałych współpracujących chińskich producentów eksportujących nieobjętych próbą, wymienionych w załączniku I, ustala się ostateczną stawkę cła na poziomie średniej ważonej stawek ustalonych dla współpracujących producentów eksportujących objętych próbą, z wyłączeniem grupy, do której należy producent eksportujący, wobec którego zastosowano przepisy art. 28 ust. 1.
- (457) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń jeden producent eksportujący zwrócił się z wnioskiem o przyznanie indywidualnego traktowania na podstawie art. 9 ust. 5 podstawowego rozporządzenia antidumpingowego oraz ustalenie indywidualnego marginesu dumpingu.
- (458) Jednakże mając na uwadze fakt, iż zakres częściowego przeglądu okresowego jest ograniczony do kwestii szkody, marginesy dumpingu ustalone w poprzednim dochodzeniu antidumpingowym pozostają bez zmian. Wniosek o przyznanie indywidualnego marginesu dumpingu został zatem odrzucony.
- (459) Na podstawie powyższego stawki, zgodnie z którymi tego rodzaju cła zostaną nałożone, ustala się na następującym poziomie:

Chiński eksporter	Margines dumpingu (ustalony w dochodzeniu pierwotnym)	Margines subsydiowania	Poziom usuwający szkodę	Cło wyrównawcze	Cło antidumpingowe
Jushi Group	29,7 %	10,3 %	24,8 %	10,3 %	14,5 %
Jiangsu Changhai Group	9,6 %	5,8 %	4,9 %	4,9 %	0 %
Chongqing Polycomp International Corporation	29,7 %	9,7 %	29,6 %	9,7 %	19,9 %
Pozostałe przedsiębiorstwa współpracujące	29,7 %	10,2 %	26,1 %	10,2 %	15,9 %
Stawki cel dla wszystkich pozostałych przedsiębiorstw				10,3 %	19,9 %

- (460) Indywidualna stawka cła antidumpingowego i cła antysubsydijnego określona w niniejszym rozporządzeniu została ustanowiona na podstawie ustaleń obecnych dochodzeń. Odzwierciedla ona zatem określoną podczas dochodzeń sytuację dotyczącą tego przedsiębiorstwa. Wspomniana stawka celna (w odróżnieniu od ogólnokrajowego cła stosowanego wobec „wszystkich pozostałych przedsiębiorstw”) ma wyłączne zastosowanie do przywozu produktów pochodzących z państwa, którego dotyczy postępowanie i wyprodukowanych przez wymienione przedsiębiorstwo. Przywożone produkty wytworzone przez inne przedsiębiorstwa, które nie zostały konkretnie wymienione w części normatywnej niniejszego rozporządzenia, łącznie z podmiotami powiązanymi z przedsiębiorstwami konkretnie wymienionymi, nie mogą korzystać z tych stawek, a w odniesieniu do ich produktów stosowane są stawki dla „wszystkich pozostałych przedsiębiorstw”.

- (461) Przedsiębiorstwo może złożyć wniosek o zastosowanie indywidualnej stawki cła, jeżeli jego nazwa ulega zmianie. Wniosek w tej sprawie należy kierować do Komisji ⁽¹⁾. Musi on zawierać wszystkie właściwe informacje umożliwiające wykazanie, że taka zmiana nie ma wpływu na prawo tego przedsiębiorstwa do skorzystania ze stawki celnej, która ma do niego zastosowanie. Jeżeli zmiana nazwy przedsiębiorstwa nie ma wpływu na jego prawo do skorzystania ze stawki celnej, która ma do niego zastosowanie, zawiadomienie informujące o zmianie nazwy zostanie opublikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.
- (462) Aby zapewnić prawidłowe stosowanie cła antydumpingowego, poziom cła dla wszystkich pozostałych przedsiębiorstw powinien mieć zastosowanie nie tylko do niewspółpracujących producentów eksportujących, ale również do tych producentów, którzy nie dokonywali wywozu do Unii podczas OD.

3. Zobowiązanie

- (463) Jeden chiński producent eksportujący złożył zobowiązanie cenowe zgodnie z art. 8 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i art. 13 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego. Propozycja zobowiązania zawierała minimalne ceny importowe w odniesieniu do kilku głównych rodzajów i podrodzajów produktu objętego postępowaniem.
- (464) Komisja stwierdza, że produkt objęty postępowaniem występuje w wielu podrodzajach i klasach, przy czym różnice w cenie osiągają nawet 700 %. W związku z tym istnieje duże ryzyko wzajemnej kompensacji. W ramach jednego rodzaju produktu różnice w cenie mogą również wynosić do 550 % w zależności od podrodzaju produktu. Ponadto poszczególne minimalne ceny importowe zaoferowane przez chińskiego producenta eksportującego były znacznie poniżej ceny niepowodującej szkody, w związku z czym nie usuwają szkody, jaką poniósł przemysł unijny.
- (465) W związku z powyższym służby celne nie byłyby w stanie rozróżnić specyfikacji poszczególnych produktów bez przeprowadzenia odrębnej analizy każdej transakcji przywozu, w celu ustalenia, do której minimalnej ceny importowej należy przypisać dany produkt, a w związku z tym monitorowanie stałoby się bardzo uciążliwe lub wręcz niewykonalne.
- (466) Ponadto przedsiębiorstwo to dokonuje wywozu do Unii także innych produktów, które nie są objęte środkami. Istnieje zatem ryzyko kompensacji w przypadkach, gdy produkty te są sprzedawane tym samym klientom. Niektórzy klienci tego przedsiębiorstwa w Unii są powiązanymi przedsiębiorstwami, które prowadzą również wymianę handlową z innymi powiązanymi przedsiębiorstwami spoza Unii. Te złożone związki handlowe i biznesowe stwarzają dodatkowe potencjalne ryzyko wzajemnej kompensacji.
- (467) W związku z powyższym oferta zobowiązania złożona przez przedsiębiorstwo została odrzucona.
- (468) Komitetu powołany w art. 15 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego nie wydał opinii.

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1) Niniejszym nakłada się ostateczne cło wyrównawcze na przywóz nici ciętych z włókien szklanych, o długości nieprzekraczającej 50 mm; niedoprędy z włókien szklanych, z wyłączeniem niedoprzędów z włókien szklanych, które są impregnowane i powlekane i których straty podczas prażenia wynoszą więcej niż 3 % (zgodnie z normą ISO 1887); oraz mat z włókien ciągłych szklanych z wyłączeniem mat z waty szklanej, obecnie objętych kodami CN 7019 11 00, ex 7019 12 00 (kody TARIC 7019 12 00 21, 7019 12 00 22, 7019 12 00 23, 7019 12 00 25, 7019 12 00 39) i 7019 31 00 i pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej.

2) Stawka ostatecznego cła wyrównawczego mająca zastosowanie do ceny netto na granicy Unii, przed ocleniem, jest następująca dla produktu opisanego w ust. 1 i wytworzonego przez poniższe przedsiębiorstwa:

Przedsiębiorstwo	Ostateczne cło wyrównawcze (%)	Dodatkowy kod TARIC
Jushi Group Co., Ltd; Jushi Group Chengdu Co., Ltd; Jushi Group Jiujiang Co., Ltd	10,3	B990

⁽¹⁾ European Commission, Directorate-General for Trade, Directorate H, Office CHAR 04/039, 1049 Bruxelles/Brussel, Belgia

Przedsiębiorstwo	Ostateczne cło wyrównawcze (%)	Dodatkowy kod TARIC
Changzhou New Changhai Fiberglass Co., Ltd; oraz Jiangsu Changhai Composite Materials Holding Co., Ltd; Changzhou Tianma Group Co., Ltd	4,9	A983
Chongqing Polycomp International Corporation	9,7	B991
Pozostałe przedsiębiorstwa współpracujące wymienione w załączniku I	10,2	
Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	10,3	A999

3) Stosowanie indywidualnych stawek cła wyrównawczego ustalonych dla przedsiębiorstw wymienionych w ust. 2 uwarunkowane jest przedstawieniem organom celnym państw członkowskich ważnej faktury handlowej, która musi być zgodna z wymogami określonymi w załączniku II. W przypadku nieprzedstawienia takiej faktury obowiązuje stawka cła mająca zastosowanie do „wszystkich pozostałych przedsiębiorstw”.

4) O ile nie określono inaczej, zastosowanie mają obowiązujące przepisy dotyczące należności celnych.

Artykuł 2

Artykuł 1 rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 248/2011 otrzymuje poniższe brzmienie.

- Niniejszym nakłada się ostateczne cło antydumpingowe na przywóz nici ciętych z włókien szklanych, o długości nieprzekraczającej 50 mm; niedoprzędę z włókien szklanych, z wyłączeniem niedoprzędów z włókien szklanych, które są impregnowane i powlekane i których straty podczas prażenia wynoszą więcej niż 3 % (zgodnie z normą ISO 1887); oraz mat z włókien ciągłych szklanych z wyłączeniem mat z waty szklanej, obecnie objętych kodami CN 7019 11 00, ex 7019 12 00 (kody TARIC 7019 12 00 21, 7019 12 00 22, 7019 12 00 23, 7019 12 00 25, 7019 12 00 39) i 7019 31 00 i pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej.
- Stawka ostatecznego cła antydumpingowego mająca zastosowanie do ceny netto na granicy Unii, przed ocenieniem, jest następująca dla produktu opisanego w ust. 1 i wytworzonego przez poniższe przedsiębiorstwa:

Przedsiębiorstwo	Ostateczne cło antydumpingowe (%)	Dodatkowy kod TARIC
Jushi Group Co., Ltd; Jushi Group Chengdu Co., Ltd; Jushi Group Jiujiang Co., Ltd	14,5	B990
Changzhou New Changhai Fiberglass Co., Ltd; Jiangsu Changhai Composite Materials Holding Co., Ltd; Changzhou Tianma Group Co., Ltd	0	A983
Chongqing Polycomp International Corporation	19,9	B991
Pozostałe przedsiębiorstwa współpracujące wymienione w załączniku I	15,9	
Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	19,9	A999

- Stosowanie indywidualnych stawek cła antydumpingowego ustalonych dla przedsiębiorstw wymienionych w ust. 2 uwarunkowane jest przedstawieniem organom celnym państw członkowskich ważnej faktury handlowej, która musi być zgodna z wymogami określonymi w załączniku II. W przypadku nieprzedstawienia takiej faktury obowiązuje stawka cła mająca zastosowanie do „wszystkich pozostałych przedsiębiorstw”.
- O ile nie określono inaczej, zastosowanie mają obowiązujące przepisy dotyczące należności celnych.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w Brukseli dnia 16 grudnia 2014 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Współpracujący producenci eksportujący nieobjęci próbą:

Nazwa	Dodatkowy kod TARIC
Taishan Fiberglass Inc.; PPG Sinoma Jinjing Fiber Glass Company Ltd	B992
Xingtai Jinniu Fiberglass Co., Ltd	B993
Weiyuan Huayuan Composite Material Co., Ltd	B994
Changshu Dongyu Insulated Compound Materials Co., Ltd	B995
Glasstex Fiberglass Materials Corp.	B996

ZAŁĄCZNIK II

Ważna faktura handlowa, o której mowa w art. 1 ust. 3 i art. 2 ust. 3, musi zawierać oświadczenie w następującej formie, podpisane przez pracownika podmiotu wystawiającego fakturę handlową:

1. nazwisko i funkcja oficjalnego przedstawiciela podmiotu, który wystawił fakturę handlową;
2. następujące oświadczenie: „Ja, niżej podpisany, poświadczam, że (ilość) produktów z włókien ciągłych szklanych, sprzedanych na wywóz do Unii Europejskiej i objętych niniejszą fakturą, zostało wytworzonych przez (nazwa przedsiębiorstwa i adres) (dodatkowy kod TARIC) w ChRL. Oświadczam, że informacje zawarte w niniejszej fakturze są pełne i zgodne z prawdą.”;
3. data i podpis.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 1380/2014**z dnia 17 grudnia 2014 r.****zmieniające rozporządzenie Komisji (WE) nr 595/2004 ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1788/2003 ustanawiającego opłatę wyrównawczą w sektorze mleka i przetworów mlecznych**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 81 ust. 1 i art. 83 ust. 4 w związku z jego art. 4,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 ⁽²⁾ uchylono i zastąpiono rozporządzenie (WE) nr 1234/2007 z dniem 1 stycznia 2014 r. Artykuł 230 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 stanowi jednakże, że w odniesieniu do systemu ograniczania produkcji mleka, część II tytułu I rozdział III sekcja III rozporządzenia (WE) nr 1234/2007, jak również jego art. 55, art. 85 oraz załączniki IX i X, są nadal stosowane do dnia 31 marca 2015 r.
- (2) Aby uniknąć wątpliwości co do obowiązków podmiotów nabywających i producentów w odniesieniu do ostatniej kwoty mlecznej na rok 2014/2015, jak również obowiązku pobierania opłaty z tytułu nadwyżek po dniu 31 marca 2015 r., należy sprecyzować art. 15 ust. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 595/2004 ⁽³⁾ poprzez dokonanie odniesienia do mających zastosowanie przepisów rozporządzenia (WE) nr 1234/2007.
- (3) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Wspólnej Organizacji Rynków Rolnych,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Artykuł 15 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 595/2004 otrzymuje brzmienie:

„1. Przed dniem 1 października każdego roku podmioty nabywające i, w przypadku sprzedaży bezpośredniej, producenci odpowiedzialni za opłaty wyrównawcze wpłacają do właściwego organu należną kwotę zgodnie z zasadami ustanowionymi przez państwo członkowskie; podmioty nabywające są odpowiedzialne za pobieranie opłat z tytułu nadwyżek w dostawach dokonywanych przez producentów na podstawie art. 79 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007, zgodnie z art. 81 ust. 1 tego rozporządzenia.”

*Artykuł 2*Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 17 grudnia 2014 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 671);

⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 595/2004 z dnia 30 marca 2004 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1788/2003 ustanawiającego opłatę wyrównawczą w sektorze mleka i przetworów mlecznych (Dz.U. L 94 z 31.3.2004, s. 22).

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 1381/2014**z dnia 22 grudnia 2014 r.****ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 543/2011 z dnia 7 czerwca 2011 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do sektorów owoców i warzyw oraz przetworzonych owoców i warzyw ⁽²⁾, w szczególności jego art. 136 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 543/2011 przewiduje — zgodnie z wynikami wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej — kryteria, na których podstawie Komisja ustala standardowe wartości dla przywozu z państw trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w części A załącznika XVI do wspomnianego rozporządzenia.
- (2) Standardowa wartość w przywozie jest obliczana każdego dnia roboczego, zgodnie z art. 136 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, przy uwzględnieniu podlegających zmianom danych dziennych. Niniejsze rozporządzenie powinno zatem wejść w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości celne w przywozie, o których mowa w art. 136 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, są ustalone w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

*Artykuł 2*Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 22 grudnia 2014 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,
Jerzy PLEWA

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju Obszarów
Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 671.

⁽²⁾ Dz.U. L 157 z 15.6.2011, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)		
Kod CN	Kod państw trzecich (1)	Standardowa wartość w przywozie
0702 00 00	AL	76,1
	EG	176,9
	IL	69,8
	MA	90,5
	TN	241,9
	TR	107,1
	ZZ	127,1
0707 00 05	IL	241,9
	TR	147,2
	ZZ	194,6
0709 93 10	MA	80,1
	TR	142,0
	ZZ	111,1
0805 10 20	AR	35,3
	MA	68,6
	TR	57,7
	UY	32,5
	ZA	50,8
	ZW	33,9
	ZZ	46,5
	ZZ	46,5
0805 20 10	MA	69,1
	ZZ	69,1
0805 20 30, 0805 20 50, 0805 20 70, 0805 20 90	IL	94,1
	JM	161,9
	MA	75,3
	TR	76,6
	ZZ	102,0
	ZZ	102,0
	ZZ	102,0
0805 50 10	TR	71,9
	US	236,5
	ZZ	154,2
0808 10 80	BR	59,0
	CA	135,6
	CL	80,3
	NZ	90,6
	US	99,6
	ZA	54,1
	ZZ	86,5

(EUR/100 kg)

Kod CN	Kod państw trzecich ⁽¹⁾	Standardowa wartość w przywozie
0808 30 90	CN	98,8
	US	141,4
	ZZ	120,1

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (UE) nr 1106/2012 z dnia 27 listopada 2012 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 471/2009 w sprawie statystyk Wspólnoty dotyczących handlu zagranicznego z państwami trzecimi, w odniesieniu do aktualizacji nazewnictwa państw i terytoriów (Dz.U. L 328 z 28.11.2012, s. 7). Kod „ZZ” odpowiada „innym pochodzeniom”.

DYREKTYWY

DYREKTYWA RADY 2014/112/UE

z dnia 19 grudnia 2014 r.

wykonująca Umowę europejską dotyczącą niektórych aspektów organizacji czasu pracy w transporcie śródlądowym, zawartą przez Europejskie Stowarzyszenie Żeglugi Śródlądowej (EBU), Europejską Organizację Kapitanów (ESO) i Europejską Federację Pracowników Transportu (ETF)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 155 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 155 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) partnerzy społeczni mogą wspólnie zażądać wykonania umów zwartych przez nich na poziomie Unii w kwestiach objętych art. 153 TFUE w drodze decyzji Rady na wniosek Komisji.
- (2) Pismem z dnia 10 grudnia 2007 r. Europejskie Stowarzyszenie Żeglugi Śródlądowej (EBU), Europejska Organizacja Kapitanów (ESO) i Europejska Federacja Pracowników Transportu (ETF) poinformowały Komisję o chęci przystąpienia do negocjacji zgodnie z art. 155 ust. 1 TFUE w celu zawarcia umowy na poziomie Unii.
- (3) Dnia 15 lutego 2012 r. EBU, ESO i ETF zawarły Umowę europejską dotyczącą niektórych aspektów organizacji czasu pracy w transporcie śródlądowym („umowa”).
- (4) W umowie strony wspólnie żądają, aby umowa została wykonana w drodze decyzji Rady na wniosek Komisji zgodnie z art. 155 ust. 2 TFUE.
- (5) Właściwym instrumentem do wykonania umowy jest dyrektywa.
- (6) Komisja poinformowała Parlament Europejski o swoim wniosku.
- (7) Komisja sporządziła wniosek dotyczący dyrektywy zgodnie ze swoim komunikatem z dnia 20 maja 1998 r. w sprawie dostosowania i wspierania dialogu społecznego na poziomie Wspólnoty, uwzględniając reprezentatywność stron-sygnatariuszy oraz zgodność wszystkich klauzul umowy z prawem.
- (8) Aby przyczynić się do utworzenia spójnych ram prawnych w odniesieniu do organizacji czasu pracy, wdrażanie niniejszej dyrektywy powinno uwzględniać istniejące prawodawstwo unijne oraz — zważywszy na treść umowy — w szczególności dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/88/WE⁽¹⁾. Dyrektywa ta ustanawia minimalne wymagania w zakresie bezpieczeństwa i ochrony zdrowia w odniesieniu do organizacji czasu pracy, uwzględniając również pracowników transportu śródlądowego.
- (9) Na wspólne żądanie partnerów społecznych państwa członkowskie powinny móc powierzyć im wdrożenie niniejszej dyrektywy, pod warunkiem że państwa członkowskie podejmą wszystkie działania niezbędne do zapewnienia realizacji celów niniejszej dyrektywy.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz.U. L 299 z 18.11.2003, s. 9).

- (10) Do celów art. 14 dyrektywy 2003/88/WE, niniejsza dyrektywa oraz załączona do niej umowa określają bardziej szczegółowe wymagania dotyczące organizacji czasu pracy pracowników transportu śródlądowego wykonujących pracę w trasie.
- (11) Niniejszą dyrektywę stosuje się bez uszczerbku dla jakichkolwiek przepisów unijnych, które są bardziej szczegółowe lub które zapewniają wyższy poziom ochrony pracownikom transportu śródlądowego wykonującym pracę w trasie.
- (12) Niniejsza dyrektywa nie powinna być wykorzystywana do uzasadnienia zmniejszenia ogólnego poziomu ochrony pracowników w dziedzinach objętych umową.
- (13) Niniejsza dyrektywa oraz załączona do niej umowa ustanawiają normy minimalne. Państwa członkowskie i partnerzy społeczni powinni móc utrzymać lub wprowadzić bardziej korzystne przepisy.
- (14) Niniejsza dyrektywa nie narusza praw podstawowych i jest zgodna z zasadami uznanymi w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności w jej art. 31.
- (15) Ponieważ cele niniejszej dyrektywy, która ma zapewnić ochronę zdrowia i bezpieczeństwo pracowników sektora funkcjonującego przede wszystkim w wymiarze transgranicznym, nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast możliwe jest ich lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może podejmować działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (16) Wykonanie umowy przyczynia się do realizacji celów określonych w art. 151 TFUE.
- (17) Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej⁽¹⁾ fakt, że działalność, o której mowa w dyrektywie, nie występuje jeszcze w danym państwie członkowskim, nie zwalnia tego państwa członkowskiego z obowiązku przyjęcia przepisów ustawowych lub wykonawczych w celu zapewnienia, aby wszystkie przepisy dyrektywy zostały prawidłowo przetransponowane. Zarówno zasada pewności prawa, jak i potrzeba zapewnienia pełnego wdrażania dyrektyw *de iure*, nie tylko *de facto*, nakładają na państwa członkowskie obowiązek odtwarzania przepisów odnośnych dyrektyw w jasnych, precyzyjnych i przejrzystych ramach zawierających obowiązkowe przepisy prawne. Obowiązek taki ma zastosowanie do państw członkowskich, aby umożliwić przewidywanie zmiany w dowolnym momencie sytuacji w nich panującej i w celu zapewnienia, aby wszystkie osoby we Wspólnocie, w tym w państwach członkowskich, w których nie występuje konkretna działalność, o której mowa w dyrektywie, mogły wiedzieć wyraźnie i dokładnie, jakie są — we wszelkich okolicznościach — ich prawa i obowiązki. Zgodnie z orzecznictwem transpozycja dyrektywy nie jest obowiązkowa jedynie w przypadkach, gdy jest ona bezprzedmiotowa ze względów geograficznych. W takich przypadkach państwa członkowskie powinny o tym poinformować Komisję.
- (18) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną z dnia 28 września 2011 r. państw członkowskich i Komisji dotyczącą dokumentów wyjaśniających⁽²⁾ państwa członkowskie zobowiązały się do dołączania, w uzasadnionych przypadkach, do powiadomienia o środkach transpozycji jednego lub większej liczby dokumentów wyjaśniających związku między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycji. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy prawodawca uznaje, że złożenie tych dokumentów jest uzasadnione,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Niniejsza dyrektywa wykonuje Umowę europejską dotyczącą niektórych aspektów organizacji czasu pracy w transporcie śródlądowym, zawartą w dniu 15 lutego 2012 r. przez Europejskie Stowarzyszenie Żeglugi Śródlądowej (EBU), Europejską Organizację Kapitanów (ESO) i Europejską Federację Pracowników Transportu (ETF), zawartą w załączniku do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 2

1. Państwa członkowskie mogą utrzymać lub wprowadzić przepisy bardziej korzystne od tych ustanowionych w niniejszej dyrektywie.

⁽¹⁾ Zob. m.in. wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 14 stycznia 2010 r. w sprawie C-343/08, Komisja przeciwko Republice Czeskiej (Zb.Orz. 2010, s. I-275).

⁽²⁾ Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14.

2. Wdrożenie niniejszej dyrektywy w żadnym wypadku nie stanowi wystarczającej podstawy do uzasadnienia zmniejszenia ogólnego poziomu ochrony pracowników w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą. Pozostaje to bez uszczerbku dla praw państw członkowskich i partnerów społecznych do ustanowienia, w związku ze zmianą sytuacji, przepisów ustawowych lub wykonawczych bądź ustaleń umownych innych niż te obowiązujące w momencie przyjęcia niniejszej dyrektywy, pod warunkiem że będą one zgodne z minimalnymi wymogami ustanowionymi w niniejszej dyrektywie.

3. Stosowanie i wykładnia niniejszej dyrektywy pozostają bez uszczerbku dla wszelkich unijnych lub krajowych przepisów, zwyczajów lub praktyk zapewniających pracownikom, których to dotyczy, korzystniejsze warunki.

Artykuł 3

Państwa członkowskie określają sankcje mające zastosowanie w przypadku naruszenia krajowych przepisów przyjętych na podstawie niniejszej dyrektywy. Sankcje te muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające.

Artykuł 4

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia 31 grudnia 2016 r. Niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia są określane przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 5

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 6

Niniejsza dyrektywa jest skierowana do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 19 grudnia 2014 r.

W imieniu Rady
S. GOZI
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Umowa europejska dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy w transporcie śródlądowym

Mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywa 2003/88/WE dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy ustanawia ogólne minimalne standardy, które z wyjątkiem obszarów, o których mowa w artykule 20 ust. 1 (odpoczynek dobowy, przerwy, odpoczynek tygodniowy, wymiar czasu pracy w porze nocnej) odnoszą się również do organizacji czasu pracy w wodnym transporcie śródlądowym. Z uwagi na fakt, że przepisy nie uwzględniają w wystarczającym stopniu sytuacji zawodowej i osobistej osób zatrudnionych w sektorze transportu śródlądowego, istnieje potrzeba ustanowienia bardziej szczegółowych przepisów zgodnie z art. 14 dyrektywy 2003/88/WE.
- (2) Tego rodzaju bardziej szczegółowe przepisy powinny zapewnić wysoki poziom ochrony zdrowia i bezpieczeństwa pracowników zatrudnionych w tym sektorze.
- (3) Wodny transport śródlądowy to forma transportu o wymiarze międzynarodowym, która charakteryzuje się przede wszystkim aktywnością transgraniczną w europejskiej sieci wodnego transportu śródlądowego. W związku z tym należy podjąć działania mające na celu stworzenie jednolitych warunków na rynku pracy w tym sektorze, a także zapobieganie nieuczciwej konkurencji, wynikającej z różnic w przepisach dotyczących organizacji czasu pracy.
- (4) Ze względu na duże znaczenie sektora transportu dla konkurencyjności gospodarczej UE postawiła sobie za cel zwrócenie większej uwagi na te mniej energochłonne, przyjazniejsze dla środowiska oraz bezpieczniejsze formy transportu ⁽¹⁾. Transport wodny śródlądowy, jako forma transportu przyjazna dla środowiska, charakteryzująca się niewykorzystanym potencjałem zdolności przewozowych, może w zrównoważony sposób przyczynić się do zmniejszenia natężenia transportu drogowego i kolejowego towarów w Europie.
- (5) Organizacja pracy w sektorze jest różna. Liczba pracowników oraz wymiar czasu pracy na pokładzie różnią się w zależności od organizacji pracy, przedsiębiorstwa, obszaru, na którym eksploatowany jest statek, długości trasy oraz wielkości statku. Z jednej strony statki są eksploatowane w ramach żeglugi ciągłej, czyli w 24-godzinym systemie zmianowym. Z drugiej strony przede wszystkim średnie przedsiębiorstwa eksploatują swoje statki zwykle przez okres 14 godzin przez pięć lub sześć dni w tygodniu. W transporcie śródlądowym czas pracy danego pracownika na pokładzie nie jest równoznaczny z okresem eksploatacji statku.
- (6) Specyfika tego transportu polega na tym, że pokład może być dla pracowników nie tylko miejscem pracy, ale również miejscem zakwaterowania lub zamieszkania. W związku z tym powszechnie przyjęte jest spędzanie okresów odpoczynku na pokładzie. Wielu pracowników zatrudnionych w transporcie śródlądowym, w szczególności wykonujących pracę w większej odległości od miejsca zamieszkania, pracuje przez szereg kolejnych dni na pokładzie, co ma na celu zaoszczędzenie czasu podróży. Pracownicy ci mogą następnie spędzić szereg dni w domu lub też w innym dowolnie wybranym miejscu. Na przykład pracownik wykonujący pracę zgodnie z harmonogramem 1:1 ma jednakową liczbę dni pracy i odpoczynku. W związku z tym liczba kolejnych dni pracy na pokładzie, a także liczba dni odpoczynku, może być odpowiednio wyższa niż w przypadku pracy na lądzie.
- (7) Na przeciętny czas pracy w transporcie śródlądowym składa się zasadniczo znaczny okres gotowości (na przykład w związku z nieplanowanymi pracami konserwacyjnymi przy śluzach, bądź też załadunkiem lub rozładunkiem jednostki), który może również przypadać w porze nocnej. W związku z powyższym istnieje możliwość określenia większego maksymalnego dobowego i tygodniowego wymiaru czasu pracy, niż przewiduje to dyrektywa 2003/88/WE.
- (8) Jednocześnie należy wziąć pod uwagę fakt, że na obciążenie pracą w transporcie śródlądowym wpływa szereg czynników, takich jak np. hałas, drgania, czy też organizacja czasu pracy. Niezależnie od przepisów dyrektywy Rady 89/391/EWG z dnia 12 czerwca 1989 r. w sprawie wprowadzenia środków w celu poprawy bezpieczeństwa i zdrowia pracowników w miejscu pracy ⁽²⁾ dla ochrony pracowników przeprowadza się coroczne kontrole zdrowia, uwzględniające szczególne warunki pracy w transporcie śródlądowym.
- (9) Dodatkowe wymogi obowiązujące w czasie pracy w nocy powinny zostać uwzględnione poprzez ograniczenie maksymalnego okresu pracy w porze nocnej oraz odpowiednią organizację pracy.

⁽¹⁾ Zob. komunikat Komisji w sprawie promocji żeglugi śródlądowej „NAIADES” — COM(2006) 6 final z 17.1.2006.

⁽²⁾ Dz.U. L 183 z 29.6.1989, s. 1.

- (10) Oprócz pracowników w transporcie śródlądowym zatrudnione są również osoby prowadzące działalność na własny rachunek ⁽¹⁾. Status osoby prowadzącej działalność na własny rachunek określa się na podstawie obowiązującego w danym przypadku prawa krajowego.
- (11) Warunki pracy i zakwaterowania osób pracujących na statkach pasażerskich różnią się od warunków pozostałych osób zatrudnionych w transporcie wodnym śródlądowym, w związku z czym uzasadnione jest ustanowienie w tym przypadku szczególnych przepisów. Różnice dotyczące środowiska społecznego i prowadzonej działalności oraz sezonowy charakter usług świadczonych w tym podsektorze europejskiego transportu śródlądowego znajdują odzwierciedlenie w odmiennej organizacji pracy.

Uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 154 i art. 155 ust. 2, strony sygnatariusze niniejszym wspólnie wnoszą o wykonanie w drodze decyzji Rady na wniosek Komisji umowy zawartej przez nich na szczeblu unijnym. Strony sygnatariusze uzgodniły, co następuje:

Klauzula 1

Zakres stosowania

1. Niniejsza umowa ma zastosowanie do pracowników wykonujących pracę w trasie, którzy jako członkowie personelu (załoga) lub osoby pełniące inną funkcję (personel pokładowy) są zatrudnieni na pokładzie statku eksploatowanego w ramach działalności handlowej w sektorze transportu śródlądowego prowadzonej na terytorium państwa członkowskiego.
2. Do celów niniejszej umowy operatorzy wodnego transportu śródlądowego nie są uznawani za pracowników również wówczas, gdy we własnym przedsiębiorstwie posiadają status pracownika.
3. Niniejsza umowa nie jest sprzeczna z przepisami krajowymi ani międzynarodowymi w zakresie bezpieczeństwa statków, które dotyczą pracowników wykonujących pracę w trasie i osób określonych w klauzuli 1.2.
4. Jeżeli postanowienia niniejszej umowy i przepisy krajowe lub międzynarodowe w zakresie ruchu statków różnią się pod względem okresów odpoczynku w odniesieniu do pracowników wykonujących pracę w trasie, zastosowanie mają postanowienia, które gwarantują większy stopień ochrony zdrowia i bezpieczeństwa pracowników.
5. Pracownicy wykonujący pracę w trasie zatrudnieni na pokładzie statku eksploatowanego na terytorium państwa członkowskiego poza sektorem komercyjnej żeglugi śródlądowej, których warunki pracy są określone przez organizacje pracodawców i organizacje reprezentujące pracowników w formie zbiorowych układów pracy, mogą — w porozumieniu i za zgodą tych organizacji pracodawców i organizacji reprezentujących pracowników — zostać objęci zakresem stosowania niniejszej umowy, jeżeli jej postanowienia są dla pracowników bardziej korzystne.

Klauzula 2

Definicje

W niniejszej umowie zastosowanie mają następujące definicje:

- a) „jednostka” oznacza statek lub urządzenie pływające;
- b) „statek pasażerski” oznacza statek wycieczkowy lub kabinowy zbudowany lub przystosowany do przewozu więcej niż 12 pasażerów;
- c) „czas pracy” oznacza okres, w którym pracownik na polecenie pracodawcy lub jego przedstawiciela wykonuje pracę na lub w jednostce lub na rzecz jednostki, jest przydzielony do pracy lub też musi pozostać w gotowości do wykonywania pracy (okres gotowości);
- d) „okres odpoczynku” oznacza okres poza czasem pracy; pojęcie to obejmuje okresy odpoczynku na jednostce podczas rejsu, podczas postoju w porcie oraz na lądzie. Nie obejmuje ono natomiast krótkich (maksymalnie 15-minutowych) przerw;
- e) „dzień odpoczynku” oznacza nieprzerwany okres odpoczynku, trwający 24 godziny, który pracownik spędza w dowolnie wybranym miejscu;
- f) „operator transportu śródlądowego” oznacza każdą osobę, która w sposób niezależny i na własny rachunek eksploatuje w celach handlowych jednostki w żegludze śródlądowej;
- g) „harmonogram” zawiera plan dni roboczych oraz dni odpoczynku, przekazany uprzednio pracownikowi przez pracodawcę;

⁽¹⁾ Zob. komunikat Komisji COM(2010) 373 z 13.7.2010: Potwierdzenie zasady swobodnego przepływu pracowników: prawa oraz główne zmiany, pkt 1.1.

- h) za „porę nocną” uznaje się czas pomiędzy godziną 23.00 a godziną 6.00;
- i) „pracownik wykonujący pracę w porze nocnej” oznacza:
 - aa) z jednej strony: każdego pracownika, który w zwykłym toku pracy pracuje w porze nocnej przez przynajmniej trzy godziny swojego dobowego wymiaru czasu pracy;
 - bb) z drugiej strony: każdego pracownika, który przepracowuje w porze nocnej pewną część swojego rocznego wymiaru czasu pracy, ustaloną zgodnie z wyborem danego państwa członkowskiego:
 - aaa) zgodnie z przepisami krajowymi, po konsultacjach z partnerami społecznymi;
 - lub
 - bbb) w drodze układów zbiorowych pracy lub porozumień zawartych między partnerami społecznymi na szczeblu krajowym lub regionalnym;
- j) „pracownik wykonujący pracę w systemie zmianowym” oznacza pracownika, którego plan pracy jest częścią pracy w systemie zmianowym;
- k) termin „personel pokładowy” jest zgodny z definicją 103 w art. 1.01 załącznika II do dyrektywy 2006/87/WE ⁽¹⁾;
- l) „pracownik wykonujący pracę w trasie” oznacza każdego pracownika, zatrudnionego jako członek personelu przemierzającego się przez przedsiębiorstwo, które świadczy pasażerskie lub towarowe usługi transportu na wodach śródlądowych; oraz odniesienia do „pracowników” w niniejszym porozumieniu interpretuje się odpowiednio;
- m) „sezon” oznacza okres maksymalnie 9 kolejnych miesięcy w trakcie 12 miesięcy, w którym ze względu na okoliczności zewnętrzne, takie jak np. warunki pogodowe lub popyt w sektorze turystyki, działalność jest wykonywana w określonych okresach w roku.

Klauzula 3

Czas pracy i okres odniesienia

1. Bez uszczerbku dla przepisów określonych w klauzuli 4 przy określaniu czasu pracy za podstawę przyjmuje się ośmiogodzinny dzień pracy.
2. Czas pracy może zostać wydłużony zgodnie z klauzulą 4, jeżeli w okresie 12 miesięcy (okres bazowy) przeciętny tygodniowy czas pracy nie przekracza 48 godzin.
3. Maksymalny czas pracy w okresie referencyjnym wynosi 2 304 godziny (podstawa obliczania: 52 tygodnie minus 4 tygodnie minimalnego okresu urlopu, pomnożone przez 48 godzin). Przyznanych okresów płatnego urlopu wypoczynkowego oraz okresów zwolnień lekarskich nie włącza się do obliczania średniej lub nie wpływają one na wynik obliczenia średniej. Okresy odpoczynku, wynikające z dni ustawowo wolnych od pracy, są dodatkowo odliczane.
4. Jeżeli stosunek pracy obowiązuje przez okres krótszy niż okres bazowy, to przy obliczaniu maksymalnego dopuszczalnego czasu pracy stosuje się metodę *pro rata*.

Klauzula 4

Dobowy i tygodniowy czas pracy

1. Czas pracy nie może przekraczać:
 - a) 14 godzin w każdym okresie 24-godzinnym; oraz
 - b) 84 godzin w każdym okresie siedmiodniowym.
2. Jeżeli harmonogram przewiduje większą liczbę dni pracy niż dni odpoczynku, wówczas przeciętny tygodniowy czas pracy w okresie czterech miesięcy nie może przekraczać 72 godzin.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2006/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. ustanawiająca wymagania techniczne dla statków żegluga śródlądowej i uchylająca dyrektywę Rady 82/714/EWG (Dz.U. L 389 z 30.12.2006, s. 1).

Klauzula 5

Dni pracy i odpoczynku

1. Praca może być wykonywana maksymalnie przez okres 31 następujących po sobie dni.
2. Jeżeli harmonogram przewiduje maksymalnie jednakową liczbę dni pracy w stosunku do liczby dni odpoczynku, wówczas natychmiast po kolejnych dniach pracy należy przyznać jednakową liczbę kolejnych dni odpoczynku. Wyjątki od liczby kolejnych dni odpoczynku, które mają być przyznane bezpośrednio, będą dozwolone, pod warunkiem że:
 - a) maksymalna liczba 31 kolejnych dni pracy nie została przekroczona; oraz
 - b) natychmiast po kolejnych dniach pracy przyznaje się minimalną liczbę kolejnych dni odpoczynku, określoną w pkt 3 lit. a), b), c); oraz
 - c) przedłużony lub zamieniony okres dni pracy jest wyrównywany w trakcie okresu bazowego.
3. Jeżeli harmonogram przewiduje, że liczba dni pracy jest wyższa niż liczba dni odpoczynku, wówczas minimalną liczbę dni odpoczynku przyznawanych natychmiast po kolejnych dniach pracy określa się w następujący sposób:
 - a) od 1. do 10. kolejnego dnia pracy: 0,2 dnia odpoczynku za każdy kolejny dzień pracy (np. 10 kolejnych dni pracy = 2 dni odpoczynku);
 - b) od 11. do 20. kolejnego dnia pracy: 0,3 dnia odpoczynku za każdy kolejny dzień pracy (np. 20 kolejnych dni pracy = 5 dni odpoczynku);
 - c) od 21. do 31. kolejnego dnia pracy: 0,4 dnia odpoczynku za każdy kolejny dzień pracy (np. 31 kolejnych dni pracy = 9,4 dnia odpoczynku).

Niepełne dni odpoczynku są dodawane przy obliczaniu minimalnej liczby kolejnych dni odpoczynku i uwzględnianie wyłącznie jako całe dni.

Klauzula 6

Praca sezonowa na statkach pasażerskich

W drodze odstępstwa od przepisów określonych w klauzulach 4 i 5 niniejszej umowy, w odniesieniu do wszystkich pracowników zatrudnionych w sezonie na pokładzie statku pasażerskiego mogą być stosowane następujące przepisy:

1. Czas pracy nie może przekraczać:
 - a) 12 godzin w każdym okresie 24-godzinnym; oraz
 - b) 72 godzin w każdym okresie siedmiodniowym.
2. Za każdy dzień pracy pracownikowi przysługuje 0,2 dni odpoczynku. W każdym okresie obejmującym 31 dni należy faktycznie przyznać pracownikowi co najmniej dwa dni odpoczynku. Pozostałe dni odpoczynku są przyznawane zgodnie z zawartym porozumieniem.
3. Z uwzględnieniem postanowień określonych w poprzednim ustępie oraz w klauzuli 3 ust. 4, kwestie dotyczące rozliczenia dni odpoczynku i przestrzegania przeciętnego wymiaru czasu pracy, wynoszącego 48 godzin zgodnie z klauzulą 3, ustala się w układach zbiorowych pracy lub porozumieniach zawartych między partnerami społecznymi, lub, wobec braku takich porozumień, w przepisach krajowych.

Klauzula 7

Okresy odpoczynku

Pracownicy muszą mieć regularne okresy odpoczynku, których wymiar wyrażany jest w jednostkach czasu oraz które są wystarczająco długie i nieprzerwane, aby można było uniknąć spowodowania przez pracowników — w wyniku zmęczenia lub nieregularnego harmonogramu pracy — wypadków, których ofiarami są sami pracownicy, ich współpracownicy lub inne osoby oraz które przynoszą krótko- lub długoterminowy uszczerbek na zdrowiu.

Okres odpoczynku nie może być krótszy niż:

- a) 10 godzin w każdym okresie 24-godzinnym, z czego co najmniej 6 godzin bez przerwy; oraz
- b) 84 godzin w każdym okresie siedmiodniowym.

Klauzula 8

Przerwy

W przypadku gdy dzień roboczy jest dłuższy niż sześć godzin, każdy pracownik jest uprawniony do przerwy na odpoczynek; szczegóły, w tym długość i warunki przyznania przerwy na odpoczynek, ustala się w układach zbiorowych pracy lub porozumieniach zawartych między partnerami społecznymi, zaś w przypadku braku takich porozumień, w przepisach krajowych.

Klauzula 9

Maksymalny czas pracy w porze nocnej

Oparty na siedmiu godzinach nocnych, maksymalny tygodniowy czas pracy w porze nocnej wynosi 42 godzin w ciągu siedmiu dni.

Klauzula 10

Coroczny urlop wypoczynkowy

Każdy pracownik jest uprawniony do corocznego płatnego urlopu w wymiarze co najmniej czterech tygodni lub do odpowiedniej części tego urlopu w przypadku zatrudnienia trwającego krócej niż rok, zgodnie z warunkami uprawnienia do urlopu i przyznawania go, przewidzianymi w ustawodawstwie krajowym lub w praktyce krajowej.

Minimalny okres corocznego płatnego urlopu nie może być zastąpiony wypłatą ekwiwalentu pieniężnego, z wyjątkiem przypadku gdy stosunek pracy ulega rozwiązaniu.

Klauzula 11

Ochrona nieletnich

1. W odniesieniu do pracowników poniżej 18 roku życia stosuje się przepisy dyrektywy 94/33/WE w sprawie ochrony pracy osób młodych ⁽¹⁾.
2. W wyjątkowych sytuacjach państwa członkowskie mogą — w drodze przepisów krajowych — zezwolić na zatrudnienie młodzieży powyżej 16. roku życia, która zgodnie z prawem krajowym nie podlega już obowiązkowi szkolnemu w pełnym wymiarze godzin, w okresie, w którym przepisy dyrektywy 94/33/WE zabraniają pracy w porze nocnej, jeżeli jest to niezbędne do osiągnięcia celu kształcenia w ramach uznanego szkolenia oraz jeżeli przyznane zostaną odpowiednie okresy wyrównawczego odpoczynku, a osiągnięcie celów art. 1 dyrektywy 94/33/WE nie jest zagrożone.

Klauzula 12

Kontrola

1. Prowadzi się rejestry codziennych godzin pracy lub odpoczynku każdego pracownika, co ma na celu umożliwienie monitorowania przestrzegania przepisów określonych w klauzulach 3, 4, 5, 6, 7, 9, 10, 11 oraz 13.
2. Rejestry muszą być przechowywane na pokładzie co najmniej do końca okresu bazowego.
3. Rejestry są w odpowiednich odstępach czasu (najpóźniej do końca następnego miesiąca) poddawane wspólnej kontroli i zatwierdzane przez pracodawcę lub jego zastępcę oraz przez pracownika.

⁽¹⁾ Dz.U. L 216 z 20.8.1994, s. 12.

4. Rejestry muszą zawierać przynajmniej następujące dane:
 - a) nazwa statku;
 - b) nazwisko pracownika;
 - c) nazwisko odpowiedzialnego kapitana statku;
 - d) data;
 - e) dni pracy i odpoczynku;
 - f) moment rozpoczęcia i zakończenia codziennych godzin pracy lub odpoczynku.
5. Pracownik musi otrzymać zatwierdzoną kopię rejestrów, które go dotyczą. Pracownik zobowiązany jest zachować tę kopię przez okres jednego roku.

Klauzula 13

Sytuacje nadzwyczajne

1. Kapitan statku lub jego zastępca mają prawo wymagać od pracownika przedłużenia czasu pracy w sytuacjach bezpośredniego zagrożenia bezpieczeństwa jednostki, osób znajdujących się na pokładzie lub ładunku lub w przypadkach konieczności niesienia pomocy innym statkom albo osobom, które znalazły się w niebezpieczeństwie.
2. Zgodnie z pkt 1 kapitan statku lub jego zastępca mają prawo wymagać od pracownika świadczenia pracy każdorazowo w niezbędnym wymiarze aż do czasu przywrócenia normalnej sytuacji.
3. W najszybszym możliwym terminie po przywróceniu normalnej sytuacji kapitan lub jego zastępca zapewnia odpowiedni okres odpoczynku wszystkim pracownikom, którzy świadczyli pracę w planowanym okresie odpoczynku.

Klauzula 14

Badanie stanu zdrowia

1. Wszyscy pracownicy są uprawnieni do corocznych bezpłatnych badań lekarskich. W przypadku badań lekarskich należy zwrócić szczególną uwagę na symptomy lub kwestie, które mogą być konsekwencją pracy na pokładzie przy minimalnych okresach odpoczynku dobowego lub minimalnej liczbie dni odpoczynku zgodnie z klauzulami 5 oraz 6.
2. Pracowników wykonujących pracę w porze nocnej i mających problemy zdrowotne uznane za związane z wykonywaniem pracy w porze nocnej przenosi się, jeśli jest to w danym przypadku możliwe, do wykonywania w porze dziennej pracy, do której posiadają odpowiednie kwalifikacje.
3. Bezpłatne badanie lekarskie spełnia wymogi tajemnicy lekarskiej.
4. Bezpłatne badanie lekarskie może być przeprowadzane w ramach krajowego systemu opieki zdrowotnej.

Klauzula 15

Ochrona bezpieczeństwa i zdrowia

1. Pracownicy wykonujący pracę w porze nocnej i pracownicy wykonujący pracę w systemie zmianowym mają zapewnioną ochronę bezpieczeństwa i zdrowia właściwą ze względu na charakter ich pracy.
2. Właściwa ochrona i środki zapobiegawcze lub udogodnienia służące bezpieczeństwu i ochronie zdrowia pracowników wykonujących pracę w porze nocnej i pracowników wykonujących pracę w systemie zmianowym są równoważne z tymi, które dotyczą innych pracowników i są w każdej chwili dostępne.

*Klauzula 16**Harmonogram pracy*

Pracodawca, który zamierza zorganizować pracę zgodnie z określonym harmonogramem, uwzględni ogólną zasadę dostosowania organizacji pracy do pracownika, w szczególności w celu złagodzenia uciążliwości pracy monotonnej i powtarzalnej, w zależności od rodzaju wykonywanej pracy i wymagań bezpieczeństwa oraz zdrowia, zwłaszcza w odniesieniu do przerw w trakcie czasu pracy.

*Klauzula 17**Przepisy końcowe*

1. Korzystniejsze przepisy

Niniejsza umowa nie wpływa na prawo państwa członkowskiego

- a) do stosowania lub wprowadzenia przepisów ustawowych lub wykonawczych; lub
- b) do ułatwiania stosowania układów zbiorowych lub porozumień zawartych między partnerami społecznymi, lub zezwalania na ich stosowanie;

które są bardziej korzystne dla ochrony zdrowia i bezpieczeństwa pracowników.

2. Nieobniżanie poziomu ochrony

Wykonanie niniejszej umowy nie może w żadnych okolicznościach być powodem obniżenia ogólnego poziomu ochrony pracowników objętych niniejszą umową.

3. Działania następcze związane z umową

Partnerzy społeczni obserwują wdrożenie i stosowanie niniejszej umowy w ramach Komitetu Dialogu Sektorowego ds. Żeglugi Śródlądowej, w szczególności w kontekście doświadczeń w zakresie medycyny pracy.

4. Przegląd

Partnerzy społeczni dokonują przeglądu powyższych postanowień po dwóch latach od zakończenia okresu wdrożenia określonego decyzją Rady wprowadzającą w życie niniejszą umowę.

Sporządzono w Brukseli dnia 15 lutego 2012 r.

Europejskie Stowarzyszenie Żeglugi Śródlądowej (EBU)

Europejska Organizacja Kapitanów (ESO)

Europejskie Stowarzyszenie Pracowników Transportu (ETF)

DECYZJE

DECYZJA RADY

z dnia 17 grudnia 2014 r.

w sprawie mianowania do Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego członka z Niemiec

(2014/942/UE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 302,

uwzględniając wniosek rządu Niemiec,

uwzględniając opinię Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 13 września 2010 r. Rada przyjęła decyzję 2010/570/UE, Euratom w sprawie mianowania członków Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego na okres od dnia 21 września 2010 r. do dnia 20 września 2015 r. ⁽¹⁾.
- (2) Stanowisko członka Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego zwolniło się w związku z wygaśnięciem mandatu Göke FRERICHTSA,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Na stanowisko członka Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego na pozostały okres kadencji, czyli do dnia 20 września 2015 r., zostaje mianowany: Gerhard HANDKE, *Generaldirektor des Bundesverbandes Großhandel, Außenhandel, Dienstleistungen* — BGA.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia 17 grudnia 2014 r.

W imieniu Rady

G. L. GALLETTI

Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 251 z 25.9.2010, s. 8.

DECYZJA WYKONAWCZA RADY**z dnia 19 grudnia 2014 r.****w sprawie mianowania przewodniczącego, wiceprzewodniczącego i dodatkowych zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu członków Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji**

(2014/943/UE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

Uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010⁽¹⁾, w szczególności jego art. 56 ust. 6,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 weszło w życie w dniu 19 sierpnia 2014 r.
- (2) W celu zapewnienia szybkiego i skutecznego procesu decyzyjnego w przypadkach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji utworzona na mocy art. 42 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 806/2014 (zwana dalej „Jednolitą Radą”) powinna być odrębną agencją unijną o określonej strukturze odpowiadającej jej zadaniom.
- (3) Skład Jednolitej Rady powinien zapewnić właściwe uwzględnienie wszystkich istotnych interesów w prowadzonych procedurach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Uwzględniając zadania Jednolitej Rady, należy mianować przewodniczącego, wiceprzewodniczącego i czterech dodatkowych zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu członków Jednolitej Rady.
- (4) Zgodnie z art. 56 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 806/2014 kadencja pierwszego przewodniczącego Jednolitej Rady mianowanego po wejściu w życie tego rozporządzenia trwa trzy lata i jest odnawialna jednokrotnie na okres pięciu lat. Zgodnie z art. 56 ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 806/2014, kadencja wiceprzewodniczącego i czterech członków Jednolitej Rady zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu trwa pięć lat.
- (5) W dniu 19 listopada 2014 r. Komisja przedstawiła Parlamentowi Europejskiemu listę najlepszych kandydatów na stanowisko przewodniczącego, wiceprzewodniczącego i czterech dodatkowych zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu członków Jednolitej Rady zgodnie z art. 56 ust. 6 rozporządzenia (UE) nr 806/2014. W dniu 5 grudnia 2014 r. Komisja przedstawiła Parlamentowi Europejskiemu wniosek dotyczący mianowania przewodniczącego, wiceprzewodniczącego i czterech dodatkowych zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu członków Jednolitej Rady. Parlament Europejski zatwierdził ten wniosek dnia 16 grudnia 2014 r.,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

1. Następująca osoba zostaje niniejszym mianowana członkiem Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji w pełnym wymiarze czasu na okres trzech lat od daty wejścia w życie niniejszej decyzji:

Elke KÖNIG, przewodnicząca.

2. Następujące osoby zostają niniejszym mianowane członkami Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji w pełnym wymiarze czasu na okres pięciu lat od daty wejścia w życie niniejszej decyzji:

— Timo LÖYTTYNIEMI, wiceprzewodniczący

— Mauro GRANDE, dyrektor ds. strategii i koordynacji

— Antonio CARRASCOSA, dyrektor ds. planowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

— Joanne KELLERMANN, dyrektor ds. planowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

— Dominique LABOUREIX, dyrektor ds. planowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 225 z 30.7.2014, s. 1.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli dnia 19 grudnia 2014 r.

W imieniu Rady
S. GOZI
Przewodniczący

DECYZJA KOMISJI**z dnia 11 czerwca 2014 r.****w sprawie pomocy państwa SA.26818 (C 20/10) (ex N 536/08 & NN 32/10) przyznanej przez
Włochy spółce SO.G.A.S. zarządzającej portem lotniczym Stretto***(notyfikowana jako dokument nr C(2014) 3571)***(Jedynie tekst w języku włoskim jest autentyczny)****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

(2014/944/UE)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), w szczególności jego art. 108 ust. 2 akapit pierwszy,

uwzględniając Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym, w szczególności jego art. 62 ust. 1 lit. a),

po wezwaniu zainteresowanych stron do przedstawienia uwag zgodnie z przywołanymi powyżej przepisami⁽¹⁾ i uwzględniając otrzymane uwagi,

a także mając na uwadze, co następuje:

1. PROCEDURA

- (1) W dniu 27 października 2008 r. władze włoskie powiadomiły Komisję, że region Kalabrii zamierza przyznać pomoc państwa w formie zastrzyków kapitałowych w celu pokrycia strat operacyjnych poniesionych przez SO.G.A.S. SpA Società per la Gestione dell'Aeroporto dello Stretto w 2004 i w 2005 r. („SO.G.A.S.” lub „beneficjent”): SO.G.A.S. jest spółką zarządzającą portem lotniczym Stretto lub „Strait”, który jest portem lotniczym regionu Kalabrii.
- (2) W trakcie wstępnego badania Komisja dowiedziała się o innych środkach, z których korzysta ten sam beneficjent i które, jak się wydaje, stanowią pomoc państwa niezgodną z prawem. Komisja włączyła zatem te środki do swojego postępowania wyjaśniającego.
- (3) Komisja posiadała informacje wskazujące, że pomoc państwa faktycznie przyznano zanim Komisja mogła ocenić jej zgodność z rynkiem wewnętrznym, w związku z czym Komisja zarejestrowała sprawę jako pomoc niezgłoszoną, pod numerem NN 32/10.
- (4) W dniach 27 listopada 2008 r., 23 lutego 2009 r. i 19 maja 2009 r. Komisja zwróciła się o przedstawienie dodatkowych informacji na temat zgłoszonego środka. Włochy odpowiedziały w dniach 14 stycznia 2009 r., 26 marca 2009 r. oraz 9 października 2009 r.
- (5) Pismem z dnia 20 lipca 2010 r. Komisja poinformowała Włochy o swojej decyzji w sprawie wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego przewidzianego w art. 108 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) w odniesieniu do pomocy na rzecz SO.G.A.S. („decyzja o wszczęciu postępowania”).
- (6) Decyzja Komisji o wszczęciu postępowania wyjaśniającego została opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*⁽²⁾. Komisja zwróciła się w niej do zainteresowanych stron o przedstawienie uwag.
- (7) Pismem z dnia 19 listopada 2010 r. beneficjent przedstawił swoje uwagi na temat decyzji o wszczęciu postępowania. W dniu 20 grudnia 2010 r. Komisja przekazała władzom włoskim uwagi beneficjenta z prośbą o ustosunkowanie się do nich. W dniu 8 marca 2011 r. Komisja wysłała przypomnienie i w dniu 29 kwietnia 2011 r. otrzymała uwagi Włoch. Komisja nie otrzymała żadnych uwag od innych zainteresowanych stron.
- (8) Władze włoskie przedstawiły uwagi na temat decyzji o wszczęciu postępowania w pismach wystosowanych w dniach 23 września 2010 r. i 15 grudnia 2010 r.

⁽¹⁾ Dz.U. C 292 z 28.10.2010, s. 30.⁽²⁾ Zob. przypis 1.

- (9) W piśmie z dnia 30 marca 2012 r. Komisja wystąpiła o przedstawienie dodatkowych informacji na temat środków objętych postępowaniem wyjaśniającym. Władze włoskie przedstawiły wymagane informacje w piśmie z dnia 30 kwietnia 2012 r.

2. SZCZEGÓŁOWY OPIS ŚRODKÓW POMOCY

2.1. Beneficjent

- (10) Beneficjentem środków pomocy jest podmiot zarządzający portem lotniczym regionu Kalabрії — spółka SO.G.A.S.
- (11) SO.G.A.S. jest spółką akcyjną zarejestrowaną zgodnie z prawem włoskim w marcu 1981 r. i należąca w całości do podmiotów prawa publicznego.
- (12) Natężenie ruchu w porcie lotniczym zwiększyło się z 272 859 pasażerów w 2004 r. do 571 694 pasażerów w roku 2012 ⁽³⁾.

2.2. Kwestionowane środki pomocy

- (13) Środkiem zgłoszonym przez Włochy jest zastrzyk kapitałowy regionu Kalabрії w kwocie 1 824 964 EUR w celu pokrycia strat, które SO.G.A.S. poniosła w latach 2004 i 2005.
- (14) W czerwcu 2005 r. i w czerwcu 2006 r. akcjonariusze publiczni SO.G.A.S. postanowili pokryć straty poniesione przez SO.G.A.S. w dwóch poprzednich latach (1 392 900 EUR w 2004 r. oraz 2 257 028 EUR w 2005 r.) przy pomocy zastrzyków kapitałowych w proporcjonalnych kwotach. W tym czasie region Kalabрії był właścicielem 50 % kapitału, natomiast właścicielami pozostałych akcji były: gmina Reggio Calabria, prowincja Reggio Calabria, prowincja Mesyna, gmina Mesyna, Izba Handlowa w Reggio Calabria oraz Izba Handlowa w Mesynie.
- (15) Według informacji, którymi Komisja dysponowała w chwili podjęcia decyzji o wszczęciu postępowania, prowincja Reggio Calabria, gmina Mesyna, gmina Reggio Calabria oraz Izba Handlowa Mesyny dokonały już zastrzyków kapitałowych w proporcjonalnych kwotach.
- (16) W 2006 r. SO.G.A.S. odnotowała dalsze straty w kwocie 6 018 982 EUR. W grudniu 2007 r. akcjonariusze SO.G.A.S. podjęli decyzję o przekształceniu rezerw spółki w kapitał własny oraz zmniejszeniu kapitału zakładowego w celu pokrycia pozostałych strat. Skutkowało to jednak zmniejszeniem kapitału do kwoty poniżej minimalnego poziomu wymaganego dla spółek zarządzających portami lotniczymi na podstawie włoskiego prawa. Aby dostosować wysokość kapitału do wymogów prawa, akcjonariusze SO.G.A.S. uzgodnili podwyższenie kapitału zakładowego do kwoty 2 742 919 EUR w drodze wymiany obligacji subskrybowanych wcześniej przez niektórych akcjonariuszy na łączną kwotę 2 274 919 EUR. Region Kalabрії nie zaliczał się do grupy akcjonariuszy będących w posiadaniu obligacji zamiennych i jego udział w kapitale spółki zmniejszył się z 50 % do 6,74 %.

2.3. Organ udzielający pomocy

- (17) Organem udzielającym pomocy w przypadku przedmiotowych środków jest region Kalabрії.
- (18) Zgodnie z powyższymi informacjami SO.G.A.S. skorzystała również z finansowania publicznego udzielonego jej przez prowincję Reggio Calabria, gminę Reggio Calabria, prowincję Mesyna, gminę Mesyna, Izbę Handlową Reggio Calabria oraz Izbę Handlową Mesyny w postaci zastrzyków kapitałowych w proporcjonalnych kwotach, mających na celu pokrycie strat poniesionych w latach 2004, 2005 i 2006 oraz ponowne dostosowanie wysokości kapitału do wymogów prawa.

2.4. Budżet

- (19) Władze włoskie zgłosiły zastrzyki kapitałowe w kwocie 1 824 964 EUR, proporcjonalnej do udziału regionu Kalabрії w SO.G.A.S., zatwierdzone w czerwcu 2005 r. i czerwcu 2006 r. Ponadto, jak wspomniano powyżej, pozostali akcjonariusze publiczni również pokryli straty w kwocie 1 824 964 EUR. Kolejny zastrzyk kapitałowy w wysokości 2 742 919 EUR zastosowano w grudniu 2007 r.
- (20) Całkowity budżet środków objętych oceną wynosi zatem 6 392 847 EUR.

⁽³⁾ Według publicznie dostępnych informacji.

2.5. Postępowanie przed sądem krajowym

- (21) Region Kalabrii postanowił nie wprowadzać w życie zastrzyków kapitałowych, o których zdecydowali akcjonariusze w czerwcu 2005 r. i czerwcu 2006 r., do czasu wydania przez Komisję decyzji zatwierdzającej te zastrzyki, wskutek czego SO.G.A.S. wszczęła przeciwko regionowi postępowanie przed Sądem Powszechnym (*Tribunale*) Reggio Calabria. Sąd wydał wyrok na korzyść SO.G.A.S. a w maju 2009 r. oddalono odwołanie wniesione przez region.
- (22) Sąd potwierdził wprawdzie kompetencje Komisji w sprawie decydowania o zgodności pomocy państwa z rynkiem wewnętrznym, uznał jednak, że do orzekania, czy środek stanowi pomoc państwa, właściwe są sądy krajowe. Sąd orzekł, że finansowanie publiczne w tym przypadku nie stanowi pomocy państwa, ponieważ nie może zakłócić konkurencji ani nie wpływa na wymianę handlową między państwami członkowskimi. Sąd zwrócił również uwagę na fakt, że zachowano zgodność z zasadą inwestora rynkowego, ponieważ w czasie przyznawania pomocy istniały racjonalne perspektywy długoterminowej rentowności, pomimo strat poniesionych w latach 2004 i 2005.
- (23) Region zakwestionował orzeczenie sądu, utrzymując, że środek stanowił pomoc państwa i w konsekwencji nie powinien zostać wdrożony do czasu przyjęcia przez Komisję decyzji zatwierdzającej. W grudniu 2009 r. władze włoskie poinformowały Komisję o odrzuceniu tej skargi oraz o tym, że nie można już podjąć żadnych proceduralnych kroków, by sprzeciwić się przyznaniu wkładu ze środków publicznych na rzecz SO.G.A.S.

3. PODSTAWY DO WSZCZĘCIA FORMALNEGO POSTĘPOWANIA WYJAŚNIAJĄCEGO

- (24) W decyzji o wszczęciu postępowania Komisja wstępnie założyła, że proporcjonalne zastrzyki kapitałowe dokonane przez region i pozostałych akcjonariuszy publicznych w celu pokrycia strat poniesionych w latach 2004 i 2005, jak również zastrzyk kapitałowy, o którym akcjonariusze SO.G.A.S. zdecydowali w grudniu 2007 r., stanowiły pomoc państwa, ponieważ:
- a) polegały na przekazaniu SO.G.A.S. funduszy przez szereg władz regionalnych i lokalnych, mianowicie przez region Kalabrii, prowincję Reggio Calabria, gminę Mesyna oraz gminę Reggio Calabria lub przez autonomiczne podmioty lokalne utworzone na podstawie prawa publicznego, czyli Izbę Handlową Reggio Calabria i Izbę Handlową Mesyny; składały się na nie zatem zasoby państwowe i można je przypisać państwu;
 - b) były niezgodne z zasadą inwestora rynkowego i tym samym skutkowały selektywną korzyścią dla SO.G.A.S.;
 - c) mogły zakłócać konkurencję i wpływać na wymianę handlową między państwami członkowskimi.
- (25) Komisja wstępnie założyła, że kwestionowane środki były niezgodne z rynkiem wewnętrznym. Po pierwsze, Włochy jednoznacznie stwierdziły, że SO.G.A.S. nie powierzono żadnej usługi świadczonej w ogólnym interesie gospodarczym („UOIG”). Po drugie, władze włoskie potwierdziły, że środki nie miały związku z żadną konkretną inwestycją w port lotniczy; Komisja wstępnie uznała, że zgodności środków pomocy nie można oceniać według kryteriów ustanowionych w wytycznych dotyczących finansowania portów lotniczych i pomocy państwa na rozpoczęcie działalności dla przedsiębiorstw lotniczych oferujących przeloty z regionalnych portów lotniczych („wytyczne dotyczące sektora lotnictwa z 2005 r.”) ⁽⁴⁾. Po trzecie, niezależnie od przedstawionego przez władze włoskie argumentu, że SO.G.A.S. była przedsiębiorstwem znajdującym się w trudnej sytuacji w rozumieniu wytycznych dotyczących pomocy państwa w celu ratowania i restrukturyzacji zagrożonych przedsiębiorstw („wytyczne restrukturyzacji”) ⁽⁵⁾, władze włoskie wskazały również, że przedmiotowe środki nie wchodziły w zakres planu restrukturyzacji i plan taki nie istniał. I wreszcie, Komisja uznała środki za niezgodne z wytycznymi w sprawie krajowej pomocy regionalnej na lata 2007–2013 (dalej zwanymi „wytycznymi regionalnymi”) ⁽⁶⁾, zawierającymi zasady ramowe dotyczące oceny pomocy przyznanej na podstawie art. 107 ust. 3 lit. a) i c) TFUE.
- (26) W kwestii wszczęcia w sądach włoskich postępowania prawnego przeciwko odmowie przez region wpłaty proporcjonalnego wkładu do czasu jego zatwierdzenia przez Komisję zgodnie z zasadami pomocy państwa, Komisja uznała, że mając na uwadze nadrzędność prawa UE nad prawem krajowym, jeżeli zgłoszenie nie zostało formalnie wycofane, klauzula zawieszająca ustanowiona w art. 108 ust. 3 TFUE była dla Włoch wiążąca. Komisja stwierdziła zatem, że w związku z nadrzędnością obowiązku stosowania okresu zawieszenia ustanowionego w art. 108 ust. 3 TFUE stanowisko sądów krajowych nie powinno zostać uwzględnione, a władze włoskie nie powinny wprowadzać danego środka w życie do czasu zakończenia postępowania w sprawie pomocy państwa.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 312 z 9.12.2005, s. 1, pkt 53–63.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 244 z 1.10.2004, s. 2.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 54 z 4.3.2006, s. 13.

4. UWAGI ZAINTERESOWANYCH STRON

- (27) Jedyną zainteresowaną stroną, od której Komisja otrzymała uwagi, był beneficjent — spółka SO.G.A.S., która poparła i uzupełniła argumenty przedstawione przez władze włoskie w trakcie formalnego postępowania wyjaśniającego.

4.1. Istnienie pomocy

- (28) Spółka SO.G.A.S. utrzymywała, że poddane ocenie środki nie stanowią pomocy państwa, ponieważ nie były spełnione wszystkie kryteria ustanowione w art. 107 ust. 1 TFUE. Co więcej, SO.G.A.S. twierdziła, że środek: (i) nie wpływa na wymianę handlową między państwami członkowskimi lub, alternatywnie, (ii) nie przyznaje selektywnej korzyści gospodarczej spółce SO.G.A.S. oraz (iii) nie zakłóca konkurencji ani nie grozi jej zakłóceniem.
- (29) SO.G.A.S. utrzymywała, że kwestionowane środki przyznano w normalnych warunkach rynkowych, wobec czego były zgodne z zasadą inwestora rynkowego. Były zgodne z art. 2446 i 2447 włoskiego kodeksu postępowania cywilnego, zobowiązującymi akcjonariuszy spółki akcyjnej, która straciła ponad jedną trzecią swojego kapitału, do zrekompensowania strat w celu uniknięcia jej likwidacji. Niepokrycie przez akcjonariuszy strat SO.G.A.S., spółki zarządzającej portem lotniczym, skutkowałoby wycofaniem [w rozumieniu art. 13 rozporządzenia ministerialnego (DM) nr 521 z dnia 12 listopada 1997 r.] z częściowego zarządzania portem lotniczym Stretto, powierzonego SO.G.A.S. na podstawie art. 17 dekretu z mocą ustawy nr 67 z 1997 r., jak również uniemożliwiłoby w przyszłości zapewnienie pełnej koncesji na zarządzanie portem lotniczym, o którą wnioskowano do Ministra Transportu. Można było zatem słusznie przypuszczać, że mając podobny wybór, prywatny inwestor postąpiłby tak samo, aby zwiększyć wartość pakietu akcyjnego.
- (30) Beneficjent zaznaczył, że w czerwcu 2008 r. Sąd Powszechny Reggio Calabria zlecił niezależną wycenę spółki, w której wartość spółki oszacowano na poziomie 12–17 mln EUR.
- (31) Aby udowodnić, że istnieją perspektywy rentowności spółki, beneficjent przedstawił Komisji biznesplan sporządzony dla SO.G.A.S. w październiku 2008 r. przez zewnętrznego konsultanta, zawierający prognozę zakładającą przywrócenie rentowności spółki w 2013 r.
- (32) W lipcu 2007 r. opublikowano zaproszenie do składania ofert na częściową prywatyzację SO.G.A.S. Ofertę nabycia 35 % akcji SO.G.A.S. złożyło konsorcjum włosko-argentyńskie (*associazione temporanea di imprese* lub „ATT”). Akcjonariusze SO.G.A.S. uznali ofertę za ekonomicznie niekorzystną. W marcu 2010 r. opublikowano nowe zaproszenie do składania ofert na zakup 35 % akcji SO.G.A.S. Według SO.G.A.S. dwie odpowiedzi wyrażające zainteresowanie oraz początkowa oferta konsorcjum dowiodły spełnienia zasady inwestora rynkowego.
- (33) SO.G.A.S. utrzymywała również, że Komisja niesłusznie uznała, iż pasażerowie korzystający z portu lotniczego Stretto mogą też korzystać z lotnisk w Katanii, Lamezia Terme lub Crotone, zależnie od miejsca zamieszkania, w związku z czym kwestionowane środki mogą zakłócić konkurencję między podmiotami zarządzającymi portami lotniczymi.
- (34) Po pierwsze, port lotniczy Stretto oraz lotniska w Katanii, Lamezia Terme i Crotone to regionalne porty lotnicze obsługujące loty bezpośrednie, a ich obszary ciężenia nie pokrywają się. Port lotniczy Stretto nie stanowi też konkurencji dla żadnego innego portu lotniczego we Włoszech czy Unii Europejskiej. Szczególne warunki geograficzne i infrastruktura Kalabrii wykluczają możliwość pokrywania się obszaru ciężenia portu lotniczego Stretto z obszarami sąsiednich włoskich portów lotniczych. Port lotniczy Lamezia Terme znajduje się ponad 130 km dalej, około godziny jazdy samochodem od Stretto. Nie ma bezpośredniego szybkiego połączenia między portem lotniczym Stretto a lotniskiem w Crotone, do którego przejazd trwa ponad trzy godziny. Port lotniczy w Katanii znajduje się w innym regionie geograficznym, w odległości ponad 130 km, w przypadku którego czas przejazdu samochodem wynosi od półtorej godziny do godziny i czterdziestu minut.
- (35) SO.G.A.S. przedstawiła tabelę ze współczynnikiem korelacji między przepływem pasażerów w porcie lotniczym Stretto a przepływem w portach lotniczych w Lamezia Terme, Crotone i Katanii. Według tabeli pasażerowie podróżujący przez port lotniczy Stretto stanowili nowy element w ruchu regionalnym. Zamknięcie tego lotniska skutkowałoby zatem stratą części popytu na usługi przewozu lotniczego, a nie jego przekierowaniem na inne lotniska. SO.G.A.S. przedstawiła też tabelę mającą wykazać, że rozpatrywane środki stworzyły w rzeczywistości nowy popyt na usługi przewozu lotniczego na tym obszarze, skutkujący korzyściami zarówno dla przewoźników lotniczych uruchamiających nowe trasy między Stretto a innymi krajowymi i unijnymi portami lotniczymi, jak i dla innych portów lotniczych obserwujących wzrost popytu.

- (36) SO.G.A.S. odrzuciła wstępne ustalenie Komisji, że środki mogły zakłócać konkurencję między liniami lotniczymi. Środków publicznych nie przekazano żadnemu przewoźnikowi lotniczemu w formie niższych opłat lotniskowych bądź innych korzystnych warunków. Opłaty lotniskowe oraz inne warunki operacyjne dla tego portu lotniczego zostały ustalone przez właściwy organ i nie pozostawiały żadnej swobody podmiotowi zarządzającemu portem lotniczym. I wreszcie, SO.G.A.S. utrzymywała, że port lotniczy Stretto obsługiwały głównie linie lotnicze Alitalia (będące operatorem sześciu spośród ośmiu lotów dziennie) i nic nie wskazywało, aby uruchomieniem nowych tras z tego portu były zainteresowane linie czarterowe czy tanie linie lotnicze.
- (37) SO.G.A.S. stwierdziła w konkluzji, że podczas oceny wpływu przedmiotowego środka na konkurencję i wymianę handlową między państwami członkowskimi Komisja powinna w większym stopniu uwzględnić szczególne okoliczności i uznać, że środek nie stanowił pomocy państwa.

4.2. Zgodność pomocy

- (38) W odniesieniu do kwestii, czy środki można uznać za zgodne na podstawie art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE, SO.G.A.S. utrzymywała, że poddane ocenie finansowanie ze środków publicznych miało na celu zapewnienie ciągłości działania podmiotu zarządzającego portem lotniczym oraz rozwój niektórych form działalności gospodarczej. Cel ten uzasadniony był faktem, że małe porty lotnicze zazwyczaj nie generują dochodów, które wystarczyłyby do pokrycia kosztów w celu spełnienia wymogów w zakresie bezpieczeństwa i ochrony. Mając ponadto na uwadze charakterystykę infrastruktury tego lotniska oraz wynikające z niej ograniczenia, nałożone przez krajowy organ lotnictwa cywilnego ENAC⁽⁷⁾, port lotniczy Stretto miałby poważne trudności z obsługą linii czarterowych i tanich linii lotniczych.
- (39) W szczególności, według parametrów ENAC port lotniczy Stretto sklasyfikowano jako port lotniczy poziomu II. Za podstawę tej klasyfikacji przyjęto rozmiary infrastruktury, a nie przepływ pasażerów; zgodnie z jej wymogami porty lotnicze o małym przepływie pasażerów, aby spełnić normy w zakresie bezpieczeństwa, muszą ponosić takie same koszty jak porty lotnicze obsługujące ponad milion pasażerów.
- (40) Bez finansowania publicznego będącego przedmiotem postępowania port lotniczy zmuszony byłby wycofać się z rynku, co spowodowałoby ujemne skutki na poziomie regionu, jeśli chodzi o mobilność jego mieszkańców. Uniemożliwiłoby to również akcjonariuszom zwrot z inwestycji, które poczynili.
- (41) I w końcu, lub alternatywnie, SO.G.A.S. utrzymywała, że w tym przypadku ma zastosowanie decyzja Komisji 2005/842/WE⁽⁸⁾ w sprawie usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym i na tej podstawie dane środki pomocy powinny zostać w każdym wypadku uznane za zgodne z rynkiem wewnętrznym oraz zwolnione z wymogu ich zgłaszania.
- (42) SO.G.A.S. twierdziła, że ponieważ natężenie ruchu w porcie lotniczym w okresie odniesienia nie przekraczało miliona pasażerów rocznie, w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. d) decyzji 2005/842/WE zarządzanie portem lotniczym było usługą świadczoną w ogólnym interesie gospodarczym („UOIG”). SO.G.A.S. zaznaczyła, że zgodnie z dekretem z mocą ustawy nr 250 z dnia 25 lipca 1997 r. władze lokalne mogły posiadać akcje wyłącznie w spółkach, którym powierzono świadczenie usług w ogólnym interesie gospodarczym. SO.G.A.S. zawsze była własnością władz lokalnych Kalabrii i Mesyny, w związku z czym można domniemywać, że zarządzanie przedmiotowym portem lotniczym kwalifikowało się jako UOIG. Aby wykazać, że zarządzanie przedmiotowym portem lotniczym w istocie stanowiło UOIG, SO.G.A.S. przedstawiła decyzje gminy Reggio Calabria z dnia 27 lipca 2010 r. i 19 czerwca 2010 r., które nawiązywały do znaczenia usług portu lotniczego na poziomie regionu.
- (43) Rekompensatę z tytułu świadczenia usług publicznych ograniczono do strat poniesionych przez podmiot zarządzający portem lotniczym w związku ze świadczeniem UOIG, wobec czego była ona zgodna z zasadami konieczności i proporcjonalności ustanowionymi w art. 5 ust. 1 decyzji 2005/842/WE. W kwestii braku jakiegokolwiek aktu, który powierzałby świadczenie UOIG podmiotowi zarządzającemu portem lotniczym, SO.G.A.S. zaproponowała sporządzenie umowy eliminującej wszelkie wątpliwości co do spełniania czterech kryteriów z orzecznictwa w sprawie Altmark⁽⁹⁾ w przypadku portu lotniczego Stretto.

⁽⁷⁾ Ente Nazionale per l'Aviazione Civile.

⁽⁸⁾ Decyzja Komisji 2005/842/WE z dnia 28 listopada 2005 r. w sprawie stosowania art. 86 ust. 2 Traktatu WE do pomocy państwa w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych, przyznawanej przedsiębiorstwom zobowiązanym do zarządzania usługami świadczonymi w ogólnym interesie gospodarczym (Dz.U. L 312 z 29.11.2005, s. 67).

⁽⁹⁾ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości w sprawie C-280/00 *Altmark*, Rec. 2003, s. I-7747.

5. UWAGI PRZEDSTAWIONE PRZEZ WŁADZE WŁOSKIE

- (44) W decyzji o wszczęciu postępowania Komisja zwróciła uwagę, że Włochy potwierdziły, iż SO.G.A.S. formalnie nie powierzono świadczenia UOIG, wobec czego zgodności kwestionowanych środków nie można oceniać na podstawie przepisów odnoszących się do UOIG.

5.1. Pytanie, czy działalność portu lotniczego jest usługą świadczoną w ogólnym interesie gospodarczym (UOIG)

- (45) W trakcie postępowania Włochy utrzymywały, że objęte oceną środki stanowią rekompensatę z tytułu świadczenia przez SO.G.A.S. usług w ogólnym interesie gospodarczym. Władze włoskie twierdziły, że w sytuacji braku dowodów podważających to twierdzenie ocena *ex post* mogłaby rozstrzygnąć, że w przypadku SO.G.A.S. spełniono wymogi UE dotyczące UOIG.
- (46) Włochy utrzymywały, że kierunek obrany przez Komisję nadawał nadmierne znaczenie formalnym, a nie merytorycznym wymogom dotyczącym UOIG. Na poparcie tego argumentu Włochy przedstawiły pobieżną ocenę czterech kryteriów z orzecznictwa w sprawie Altmark. Włochy twierdziły, że w rzeczywistości SO.G.A.S. powierzono misję świadczenia usług publicznych. Misję tę bezpośrednio i pośrednio potwierdzało kilka aktów administracyjnych wydanych przez władze lokalne. Włochy przedstawiły protokół posiedzenia zarządu gminy Reggio Calabria w dniu 17 października 2007 r., na którym zarząd podjął decyzję o subsydiowaniu strat podmiotu zarządzającego portem lotniczym, jak również protokoły posiedzeń tego samego organu w dniach 16 czerwca 2009 r. i 31 grudnia 2009 r., które zdaniem Włoch dowodziły, iż działalność portu lotniczego stanowi UOIG. Protokół z posiedzenia, które odbyło się 17 października 2007 r., zawiera następujący zapis: „Region Kalabrii stoi na stanowisku, że niektóre działania portu lotniczego Reggio Calabria są konieczne w celu świadczenia usług w ogólnym interesie gospodarczym, oraz zobowiązał SO.G.A.S. do wykonywania szeregu zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych, aby zapewnić prawidłowe działanie w interesie publicznym. W takich sytuacjach władze mogą subsydiować podmiot zarządzający portem lotniczym w celu pokrycia dodatkowych kosztów związanych z wypełnianiem tych obowiązków, których charakter nie wyklucza możliwości stwierdzenia, iż ogólne zarządzanie portem lotniczym można uznać za usługę świadczoną w ogólnym interesie gospodarczym”.
- (47) Ujmując ogólniej, region Kalabrii był stroną Protokołu w sprawie rozwoju portów lotniczych w Lamezia Terme, Crotone i Reggio Calabria, w którym wyraźnie stwierdzono, że usługi portu lotniczego są usługami publicznymi o zasadniczym znaczeniu dla gospodarczego i społecznego rozwoju regionu, w związku z czym mogą być finansowane z funduszy UE, krajowych lub regionalnych.
- (48) Włochy podkreśliły też, że w dniu 28 grudnia 2008 r. podmiot zarządzający portem lotniczym wystąpił do akcjonariuszy o pokrycie strat, które poniósł w szczególności w związku z wykonywaniem zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych, i utrzymywały, że żaden prywatny podmiot nie świadczyłby usług zarządzania portem lotniczym na zasadach czysto komercyjnych. Tym samym spełniono pierwsze kryterium z orzecznictwa w sprawie Altmark.
- (49) Wskaźniki przyjęte za podstawę obliczenia rekompensaty można łatwo wywnioskować z bilansu SO.G.A.S., w którym wyraźnie wykazano koszty operacyjne. Finansowanie publiczne ograniczono do kwoty strat, bez dodatkowych środków dla beneficjenta.
- (50) W kwestii trzeciego kryterium z orzecznictwa w sprawie Altmark Włochy utrzymywały, że w przypadku usług publicznych działań akcjonariusza publicznego nie da się porównać z działaniami prywatnego inwestora. Postępowanie organu publicznego można uzasadnić celami interesu publicznego, które uniemożliwiły zastosowanie zasady inwestora rynkowego. W tym przypadku postępowanie akcjonariuszy publicznych nie było podyktowane względami komercyjnymi, wobec czego nie można go porównać do postępowania inwestora rynkowego. Włochy stwierdziły, że w rozpatrywanej sprawie trzecie kryterium z orzecznictwa w sprawie Altmark, które wydaje się wymagać zastosowania zasady inwestora rynkowego, jest bez znaczenia.
- (51) Włochy wyraziły opinię, że skoro działalność SO.G.A.S. stanowi usługę świadczoną w interesie ogólnym, zastrzyki kapitałowe można uznać za rekompensatę z tytułu świadczenia takich usług na podstawie oceny *ex post*, w związku z czym nie stanowią pomocy państwa.

5.2. Zgodność pomocy

- (52) Włochy stwierdziły, że gdyby środki zostały uznane za pomoc państwa, powinny jednak zostać zakwalifikowane jako zgodne z art. 2 ust. 1 decyzji 2005/842/WE.

5.3. Brak zakłócenia konkurencji

- (53) Włochy powołały się na pkt 39 wytycznych dotyczących sektora lotnictwa z 2005 r., według którego „finansowanie przyznane na rzecz małych regionalnych portów lotniczych (kategoria D) niesie ze sobą mniejsze ryzyko zakłócenia konkurencji lub wywarcia na wymianę wpływu sprzecznego ze wspólnym interesem”.
- (54) Ponadto władze włoskie twierdziły, że działalność portu lotniczego była nierentowna. Dowodził tego fakt, że chociaż początkowy zamiar częściowej prywatyzacji portu lotniczego szeroko upowszechniono, procedura zakończyła się niepowodzeniem. Mając na uwadze, że potencjalni inwestorzy musieliby pokryć przewidywane straty w następnych latach, jak stwierdzono w biznesplanie opublikowanym w ramach przetargu, jak również uwzględniając fakt, że jedyną otrzymaną ofertę uznano za ekonomicznie niekorzystną, oczywiste było, że działalność była z natury nierentowna. Ponadto fakt, że oferenci nie byli gotowi do pokrycia potencjalnych przyszłych strat w nieograniczonym zakresie, lecz jedynie we wstępnie ustalonych granicach, dowodzi, iż nie był to rynek atrakcyjny dla inwestorów, co z kolei oznacza brak możliwości wywarcia wpływu przez przedmiotowe środki na wymianę handlową między państwami członkowskimi.

6. SPOSTRZEŻENIA WŁOCH DOTYCZĄCE UWAG PRZEDSTAWIONYCH PRZEZ ZAINTERESOWANE STRONY

- (55) W piśmie z dnia 27 kwietnia 2012 r. władze włoskie, w imieniu regionu Kalabrii, przesłały Komisji spozstrzeżenia dotyczące uwag SO.G.A.S.
- (56) Włochy poparły argumenty SO.G.A.S., w tym stanowisko SO.G.A.S., że środki objęte oceną dotyczyły UOIG, co w opinii Włoch oznaczało, że nie można ich uznać za pomoc państwa.
- (57) Włochy twierdziły też, iż środki nie zakłóciły konkurencji ani nie wpłynęły na wymianę handlową między państwami członkowskimi.

7. OCENA POMOCY

7.1. Istnienie pomocy

- (58) Artykuł 107 ust. 1 TFUE stanowi, że z zastrzeżeniem innych postanowień Traktatu, „wszelka pomoc przyznawana przez państwo członkowskie lub przy użyciu zasobów państwowych w jakiegokolwiek formie, która zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji poprzez sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów, jest niezgodna z rynkiem wewnętrznym w zakresie, w jakim wpływa na wymianę handlową między państwami członkowskimi”.
- (59) Kryteria ustanowione w art. 107 ust. 1 mają charakter łączny: rozpatrywane środki będą stanowiły pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE jedynie wówczas, gdy spełnione zostaną wszystkie powyższe warunki. Wsparcie finansowe musi zatem
- zostać przyznane przez państwo lub przy użyciu zasobów państwowych;
 - sprzyjać niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów;
 - zakłócać lub grozić zakłóceniem konkurencji; oraz
 - wpływać na wymianę handlową między państwami członkowskimi.
- (60) W wyroku w sprawie portu lotniczego Leipzig-Halle⁽¹⁰⁾ Sąd orzekł, że budowa i prowadzenie cywilnego portu lotniczego stanowią działalność gospodarczą. Jedyny wyjątek dotyczy niektórych rodzajów działalności, które z zasady realizuje się w ramach wykonywania uprawnień publicznych i tym samym nie można ich uznać za działalność gospodarczą. Finansowanie takich rodzajów działalności przez państwo nie podlega zasadom pomocy państwa. Nie ma zatem wątpliwości, że SO.G.A.S. jest przedsiębiorstwem podlegającym prawu w sprawie pomocy państwa, ponieważ zarządza portem lotniczym Stretto i oferuje usługi portu lotniczego za wynagrodzeniem podmiotom gospodarczym (głównie liniom lotniczym) działającym w porcie lotniczym.

7.1.1. Zasoby państwowe

- (61) Pojęcie pomocy państwa ma zastosowanie do każdej korzyści przyznanej bezpośrednio lub pośrednio, finansowanej ze środków publicznych i przyznanej przez samo państwo lub przez organ pośredniczący działający na podstawie uprawnień przyznanych mu przez państwo. Dotyczy ono zatem wszystkich korzyści przyznanych przez regionalne lub lokalne organy państw członkowskich, niezależnie od ich statusu i rodzaju⁽¹¹⁾.

⁽¹⁰⁾ Wyrok Sądu z dnia 24 marca 2011 r., sprawy połączone T-455/08 Flughafen Leipzig-Halle GmbH i Mitteldeutsche Flughafen AG/Commissione oraz T-443/08 Freistaat Sachsen i Land Sachsen-Anhalt/Commissione, Zb.Orz. 2011, s. II-1311.

⁽¹¹⁾ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości w sprawie 248/84 Niemcy przeciwko Komisji, Rec. 1987, s. 4013; wyrok Sądu w sprawach połączonych T-267/08 i T-279/08 Région Nord-Pas-de-Calais i Communauté d'agglomération du Douaisis przeciwko Komisji, Zb.Orz. 2011, s. II-0000, pkt 108.

- (62) W pkt 27 i 28 decyzji o wszczęciu postępowania Komisja zwróciła uwagę, że objęte oceną środki polegały na przekazaniu SO.G.A.S. funduszy przez kilka organów władzy regionalnej i lokalnej, a mianowicie przez region Kalabrii, prowincję Reggio Calabria, gminę Mesyna oraz gminę Reggio Calabria. Komisja w związku z tym przyjęła, że kwestionowane środki obejmowały zasoby państwowe i można je przypisać państwu. Komisja uznała również zasoby włoskich izb handlowych za zasoby państwowe. Izby handlowe są organami publicznymi podlegającymi prawu publicznemu, zgodnie z którym stanowią część administracji publicznej i powierzono im publiczne funkcje, w związku z czym Komisja uznała, że ich decyzje można przypisać Włochom. Na tej podstawie zasoby Izby Handlowej Mesyny stanowiły zasoby państwowe i ich przekazanie można przypisać państwu. Włochy ani żadna z zainteresowanych stron nie kwestionowały tego wstępnego ustalenia w trakcie postępowania.
- (63) Komisja potwierdza zatem, że wszystkie środki objęte oceną zostały przyznane z zasobów państwowych i można je przypisać państwu.

7.1.2. *Selektywna korzyść gospodarcza*

- (64) Finansowanie publiczne jest selektywne, ponieważ korzysta z niego jedno przedsiębiorstwo — SO.G.A.S. Pokrywa straty poniesione przez SO.G.A.S. w związku z prowadzeniem przez nią zwykłej działalności gospodarczej.
- (65) W kwestii uznania budowy i obsługi infrastruktury portu lotniczego za działalność gospodarczą Komisja stoi na stanowisku, że finansowanie publiczne przyznane SO.G.A.S., podmiotowi zarządzającemu taką infrastrukturą, obejmujące koszty, które podmiot zarządzający portem lotniczym musiałby w normalnych warunkach pokryć samodzielnie, skutkuje korzyścią gospodarczą dla SO.G.A.S., ponieważ umacnia pozycję spółki na rynku i umożliwia mechanizmowi rynkowemu wywołanie ich normalnych skutków⁽¹²⁾.
- (66) Chociaż na początkowym etapie Włochy stwierdziły, że portowi lotniczemu nie powierzono formalnie świadczenia UOIG, Komisja zauważa, że Włochy zmieniły stanowisko po przyjęciu decyzji o wszczęciu postępowania i uznały, że kwestionowane finansowanie publiczne stanowiło w rzeczywistości rekompensatę za wykonanie zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych⁽¹³⁾.
- (67) W wyroku w sprawie *Altmark* Trybunał Sprawiedliwości określił poniższe kryteria służące ustaleniu, czy rekompensata za świadczenie UOIG stanowi korzyść w myśl art. 107 TFUE⁽¹⁴⁾:
- 1) przedsiębiorstwo będące beneficjentem musi być rzeczywiście zobowiązane do wykonywania świadczeń związanych z usługą publiczną i świadczenia te muszą być jasno zdefiniowane („pierwsze kryterium z orzecznictwa w sprawie *Altmark*”);
 - 2) wskaźniki, na podstawie których obliczana jest rekompensata, muszą być wcześniej ustalone w obiektywny i przejrzysty sposób („drugie kryterium z orzecznictwa w sprawie *Altmark*”);
 - 3) rekompensata z tytułu wykonywania świadczeń związanych z usługą publiczną nie może przekraczać kwoty niezbędnej do pokrycia całości lub części poniesionych kosztów, przy uwzględnieniu odpowiednich przychodów oraz rozsądnego zysku z tytułu wykonania tych świadczeń („trzecie kryterium z orzecznictwa w sprawie *Altmark*”);
 - 4) jeżeli wybór przedsiębiorstwa, które ma wykonywać świadczenia związane z usługą publiczną, nie został w danym przypadku dokonany w ramach procedury udzielania zamówień publicznych, pozwalającej na wyłonienie kandydata zdolnego do wykonywania tych świadczeń przy najniższym koszcie dla społeczności, poziom koniecznej rekompensaty powinien zostać ustalony na podstawie analizy kosztów, jakie przeciętne przedsiębiorstwo, prawidłowo zarządzane i wyposażone w środki transportu odpowiednio do tego, by móc uczynić zadość wymogom stawianym usłudze publicznej, poniosłoby na wykonanie takich świadczeń, przy uwzględnieniu związanych z nimi przychodów oraz rozsądnego zysku osiąganego przy wykonywaniu tych świadczeń („czwarte kryterium z orzecznictwa w sprawie *Altmark*”).

7.1.2.1. Pierwsze kryterium z orzecznictwa w sprawie *Altmark*

- (68) Pierwsze kryterium z orzecznictwa w sprawie *Altmark* pokrywa się z wymogiem ustanowionym w art. 106 ust. 2 TFUE, według którego usługa musi być jednoznacznie zdefiniowana i powierzona⁽¹⁵⁾.

⁽¹²⁾ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości w sprawie C-301/87 *Francia* przeciwko Komisji, Rec. 1990, s. I-307, pkt 41.

⁽¹³⁾ Uwagi na temat rozpatrywanych środków, przedstawione przez władze włoskie w trakcie formalnego postępowania wyjaśniającego, różnią od argumentów przedstawionych przed podjęciem przez Komisję decyzji o wszczęciu tego postępowania. Przede wszystkim w decyzji o wszczęciu postępowania Komisja zwróciła uwagę, że Włochy potwierdziły, iż SO.G.A.S. formalnie nie powierzono świadczenia UOIG, wobec czego zgodności kwestionowanych środków nie można oceniać na podstawie przepisów odnoszących się do UOIG. W trakcie postępowania Włochy stwierdziły, że SO.G.A.S. faktycznie powierzono świadczenie UOIG, jak również utrzymywały, iż analizowane przez Komisję środki stanowią prawnie dozwoloną rekompensatę z tytułu świadczenia usług publicznych.

⁽¹⁴⁾ Wyrok Trybunału z dnia 24 lipca 2003 r. w sprawie C280/00 *Altmark* Trans i *Regierungspräsidium Magdeburg*, Rec. 2003, s. I-7747.

⁽¹⁵⁾ Komunikat Komisji: Zasady ramowe Unii Europejskiej dotyczące pomocy państwa w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych, pkt 47 (Dz.U. C 8 z 11.1.2012, s. 15).

- (69) Przede wszystkim art. 106 ust. 2 TFUE ma zastosowanie wyłącznie do przedsiębiorstw „zobowiązanych do zarządzania” UOIG. Trybunał Sprawiedliwości konsekwentnie uwydatniał konieczność istnienia aktu powierzającego świadczenie usług⁽¹⁶⁾. Akt powierzenia takiego zadania jest konieczny w celu określenia obowiązków przedsiębiorstwa i państwa. Wobec braku takiego urzędowego aktu nieznanne jest konkretne zadanie danego przedsiębiorstwa i nie można określić uczciwej rekompensaty⁽¹⁷⁾. Konieczność jasnego określenia UOIG stanowi zatem naturalny i nieodłączny element koncepcji powierzenia obowiązku i wynika bezpośrednio z art. 106 ust. 2 TFUE. Logika nakazuje zdefiniować również usługę powierzaną przedsiębiorstwu.
- (70) Już w komunikacie z 2001 r. w sprawie usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym Komisja zwróciła uwagę na powiązanie definicji powierzenia obowiązku z koniecznością zapewnienia i proporcjonalnością rekompensaty z tytułu świadczenia UOIG na podstawie art. 106 ust. 2 TFUE⁽¹⁸⁾. W pkt 22 komunikatu stwierdza się, że „w każdym jednak przypadku, aby zastosowanie miał wyjątek przewidziany w art. 106 ust. 2 TFUE, misja usługi publicznej musi być jasno zdefiniowana i wyraźnie powierzona na mocy aktu władzy publicznej [...] Obowiązek ten jest konieczny dla zapewnienia obywatelom pewności prawnej i przejrzystości, oraz jest niezbędny Komisji do wykonywania oceny proporcjonalności”. Powierzenie i zdefiniowanie obowiązku jest zatem logicznym warunkiem wstępnym każdej istotnej oceny proporcjonalnego poziomu rekompensaty. Sądy unijne konsekwentnie uwydatniały potrzebę jasnego określenia świadczeń związanych z usługą publiczną w celu zastosowania wyjątku z orzecznictwa w sprawie *Altmark* i art. 106 ust. 2 TFUE⁽¹⁹⁾.
- (71) Stanowisko to potwierdzają Wspólnotowe ramy dotyczące pomocy państwa w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych z 2005 r.⁽²⁰⁾. Zgodnie z pkt 8 Wspólnotowych ram rekompensatę z tytułu świadczenia usług publicznych stanowiącą pomoc w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE można uznać za zgodną z rynkiem wewnętrznym, jeżeli spełnione są warunki tych ram. Do warunków takich zalicza się przede wszystkim powierzenie świadczenia UOIG w drodze jednego lub więcej aktów urzędowych, w których określa się między innymi dokładny charakter i czas trwania zobowiązania z tytułu świadczenia usług publicznych, wskaźniki służące do obliczania, kontroli i przeglądu rekompensaty oraz ustalenia dotyczące unikania i zwrotów nadwyżek rekompensat.
- (72) W komunikacie Komisji w sprawie stosowania reguł Unii Europejskiej w dziedzinie pomocy państwa w odniesieniu do rekompensaty z tytułu usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym z 2011 r.⁽²¹⁾ również stwierdzono, że UOIG oraz zobowiązania z tytułu świadczenia usług publicznych muszą być wcześniej jasno zdefiniowane. Zgodnie z pkt 51 tego komunikatu „wykonanie UOIG musi być powierzone jednemu przedsiębiorstwu lub kilku przedsiębiorstwom, aby art. 106 ust. 2 Traktatu miał zastosowanie”. Zatem danym przedsiębiorstwom musi zostać powierzone przez państwo szczególne zadanie. Także pierwsze kryterium z orzecznictwa w sprawie *Altmark* zawiera wymóg, by na przedsiębiorstwie spoczywało zobowiązanie do świadczenia usługi publicznej. A zatem, aby zapewnić zgodność z orzecznictwem w sprawie *Altmark*, konieczne jest powierzenie usługi publicznej, w ramach którego zdefiniowano zobowiązania odnośnych przedsiębiorstw i odnośnego organu. Punkt 52 stanowi, że zadanie z zakresu usług publicznych musi być powierzone w formie aktu lub szeregu aktów, które muszą co najmniej określać treść i czas trwania zobowiązania z tytułu świadczenia usług publicznych; przedsiębiorstwo i w stosownych przypadkach odnośne terytorium; charakter wszelkich praw wyłącznych lub specjalnych przyznanych przedsiębiorstwu przez odnośny organ; wskaźniki służące do obliczania, kontrolowania i przeglądu kwot rekompensaty; oraz ustalenia dotyczące unikania nadwyżki rekompensaty i jej zwrotu.

⁽¹⁶⁾ Sprawa 127/73 *Belgische Radio en Televisie* przeciwko *SABAM i Fonior*, Rec. 1974, s. 313, pkt 19 i 20; sprawa 66/86 *Ahmed Saeed Flugreisen i Silver Line Reisebüro* przeciwko *Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs*, Rec. 1989, s. 803, pkt 55–57; sprawa 7/82 *GVL* przeciwko *Komisji*, Rec. 1983, s. 483; sprawa 172/80 *Züchner* przeciwko *Bayerische Vereinsbank*, Rec. 1981, s. 2021.

⁽¹⁷⁾ Punkt 5.1 dokumentu roboczego służb Komisji z dnia 20 listopada 2007 r. „Najczęściej zadawane pytania w związku z decyzją Komisji z dnia 28 listopada 2005 r. w sprawie stosowania art. 86 ust. 2 Traktatu WE do pomocy państwa w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych, przyznawanej przedsiębiorstwom zobowiązanym do zarządzania usługami świadczonymi w ogólnym interesie gospodarczym oraz wspólnotowych ram pomocy państwa w formie rekompensaty za usługi świadczone w interesie ogólnym — dokument towarzyszący komunikatowi »Usługi świadczone w interesie ogólnym, w tym usługi socjalne świadczone w interesie ogólnym: nowe zobowiązanie europejskie«, dostępnego na stronie: <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CELEX:52007SC1516:EN:HTML>.

⁽¹⁸⁾ Komunikat Komisji w sprawie usług użyteczności publicznej w Europie („komunikat w sprawie UOIG z 2001 r.”), Dz.U. C 17 z 19.1.2001, s. 4.

⁽¹⁹⁾ Sprawa C-280/00 *Altmark*, Rec. 2003, s. I-7747, pkt 87; sprawa T-137/10 *CBI* przeciwko *Komisji*, 7 listopada 2012 r., dotychczas nieopublikowana, pkt 97 i 98.

⁽²⁰⁾ Dz.U. C 297 z 29.11.2005, s. 4.

⁽²¹⁾ Dz.U. C 8 z 11.1.2012, s. 4.

- (73) Władze włoskie utrzymują jednak, że Komisja przyjęła podejście nadmiernie formalistyczne, i że w rzeczywistości SO.G.A.S. powierzono zadanie świadczenia UOIG; w tej kwestii powołują się w większości na dokumenty sporządzone po zatwierdzeniu kwestionowanych środków.
- (74) Zdaniem Włoch fakt, iż zarządzanie portem lotniczym Stretto jest UOIG, można wywnioskować z kilku decyzji podjętych na poziomie regionalnym, zawierających odniesienie do interesu publicznego związanego z usługami portu lotniczego oraz instrumentalnej roli, jaką te usługi odgrywają w rozwoju regionu. Wspomniane decyzje regionalne nie określają jednak wyraźnie domniemanych UOIG, powierzonych podmiotowi zarządzającemu portem lotniczym, ani nie zawierają żadnych zasad dotyczących rekompensaty z tytułu świadczenia tych usług. Ponadto akty te przyjęto w 2007 r. i później, zatem pojawiły się one po domniemanym przystąpieniu do świadczenia usług w ogólnym interesie gospodarczym, tj. po działalności portu lotniczego w okresie 2004–2006. Włochy nie udostępniły też Komisji żadnego innego dokumentu, który przedstawiałby zakres domniemanych, nałożonych na beneficjenta zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych i który byłby sporządzony przed 2004 r.
- (75) Komisja uważa zatem, że w przedmiotowej sprawie domniemanej UOIG nie powierzono beneficjentowi w prawidłowy sposób.
- (76) Komisja nie może zgodzić się z argumentem władz włoskich, jakoby rekompensatę za UOIG można było w uzasadniony prawnie sposób wypłacać nawet wówczas, gdy usług nie zdefiniowano *ex ante* jako UOIG i nie powierzono beneficjentowi na tej podstawie obowiązku ich świadczenia. Jeżeli tak by było, państwom członkowskim pozostawiono by swobodę w kwestii ponownego rozpatrywania potrzeby nałożenia zobowiązań z tytułu usług publicznych według ich własnego uznania *ex post*. W przypadku odnotowania przez przedsiębiorstwo strat operacyjnych państwo członkowskie mogłoby powierzyć mu wykonywanie zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych i przyznać rekompensatę, zapewniając tym samym danemu przedsiębiorstwu wsparcie niezależnie od oceny *ex ante* faktycznej potrzeby świadczenia usługi w interesie ogólnym. Podejścia takiego nie można pogodzić z wymogiem, aby UOIG była powierzona konkretnemu przedsiębiorstwu na podstawie jednego lub więcej niż jednego aktu, określającego między innymi charakter i czas trwania zobowiązania z tytułu świadczenia usług publicznych, wskaźniki służące do obliczania, kontroli i przeglądu rekompensaty oraz ustalenia dotyczące unikania i zwrotów nadwyżek rekompensat. Argument władz włoskich dotyczący zasadniczego znaczenia usług portu lotniczego dla rozwoju gospodarczego regionu jest niewystarczający, by wykazać prawidłowe powierzenie beneficjentowi obowiązku świadczenia UOIG, ponieważ wcześniej nie zdefiniowano w przejrzysty sposób zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych ani zasad dotyczących rekompensaty.
- (77) Ponadto postępowanie zgodne z sugestią władz włoskich oraz uznanie prawa państw członkowskich do powierzenia *ex post* UOIG skutkowałoby uprzywilejowanym traktowaniem państw członkowskich, które nie wywiązały się z obowiązku zgłaszania pomocy i stosowania okresu zawieszenia. Takie państwa członkowskie mogłyby utrzymywać, że pomoc przyznana przedsiębiorstwu wbrew prawu była w rzeczywistości konieczna do pokrycia kosztów usług publicznych, które beneficjent świadczył, mimo że nie zostały one wcześniej zdefiniowane ani powierzone danemu przedsiębiorstwu. Państwa członkowskie, które wywiązały się z obowiązku zgłaszania środków musiałyby jednak wyraźnie powierzyć i zdefiniować UOIG *ex ante*, aby zachować zgodność z przepisami w sprawie UOIG oraz orzecznictwem *Altmark*.
- (78) To zachęciłoby państwa członkowskie do niezgłaszania nowej pomocy państwa, wbrew ugruntowanej zasadzie, według której państw członkowskich niezgłaszających pomocy państwa nie można traktować korzystniej od państw członkowskich, które taką pomoc zgłaszają⁽²²⁾.
- (79) Podsumowując, Komisja stwierdza, że pierwsze kryterium z orzecznictwa w sprawie *Altmark* nie zostało spełnione; Komisja uważa też, iż nie spełniono również pozostałych kryteriów z orzecznictwa w sprawie *Altmark*, z przyczyn, które określono poniżej.

7.1.2.2. Drugie kryterium z orzecznictwa w sprawie *Altmark*

- (80) Nie ustalono wcześniej wskaźników na potrzeby obliczenia rekompensaty. W aktach, w których władze włoskie powierają świadczenie usług nie wyszczególniono usług, jakie beneficjent ma świadczyć, jak również nie ustanowiono żadnego mechanizmu przyznawania rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych rzekomo powierzonych beneficjentowi.

7.1.2.3. Trzecie kryterium z orzecznictwa w sprawie *Altmark*

- (81) Według trzeciego kryterium z orzecznictwa w sprawie *Altmark* rekompensata z tytułu wykonania świadczeń związanych z usługą publiczną nie może przekraczać kwoty niezbędnej do pokrycia całości lub części poniesionych kosztów, przy uwzględnieniu odpowiednich przychodów oraz rozsądnego zysku z tytułu wykonania tych świadczeń.

⁽²²⁾ Sprawa 301/87 *Francia przeciwko Komisji*, Rec. 1990, s. 307, pkt 11; sprawy połączone T-298/97, T-312/97, T-313/97, T-315/97, T-600/97–607/97, T-1/98, T-3/98–6/98 i T-23/98 *Alzetta Mauro i inni przeciwko Komisji*, Rec. 2000, s. II-2319, pkt 79, z dalszymi odniesieniami; sprawy połączone T-394/08, T-408/08, T-453/08 i T-454/08 *Regione autonoma della Sardegna i inni przeciwko Komisji*, 20 września 2011 r., dotychczas nieopublikowana, pkt 91.

- (82) Komisja nie może zgodzić się z argumentem Włoch, jakoby za sprawą ograniczenia finansowania do wyrównania strat operacyjnych port lotniczy otrzymał jedynie publiczne środki finansowe wymagane do wykonania zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych. Podstawowa zasada oceny proporcjonalności rekompensaty jest taka, że rekompensata może być podyktowana wyłącznie kosztami netto poniesionymi przez operatora publicznego za wykonanie zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych. Wobec nieokreślenia w jasny sposób zobowiązań nałożonych na beneficjenta Komisja nie może jednoznacznie ustalić, jakie koszty wzięto pod uwagę przy obliczaniu kwoty rekompensaty.
- (83) Nawet jeżeli ogólne zarządzanie portem lotniczym można by uznać za UOIG, niektóre działania, niezwiązane bezpośrednio z podstawową działalnością, w tym budowa, finansowanie, używanie i wynajmowanie gruntów oraz budynków na potrzeby biur, magazynów, hoteli i przedsiębiorstw przemysłowych zlokalizowanych w porcie lotniczym, jak również sklepów, restauracji i parkingów samochodowych, nie wchodzi w zakres UOIG, w związku z czym nie można ich subsydiować na zasadach UOIG. Władze włoskie nie przedstawiły żadnych dowodów, aby wykazać, że nie subsydiowano działalności niezwiązanej bezpośrednio z podstawową działalnością portu lotniczego, zgodnie z wymogami pkt 34 i 53 ppkt (iv) wytycznych dotyczących sektora lotnictwa z 2005 r.

7.1.2.4. Czwarte kryterium z orzecznictwa w sprawie Altmark

- (84) Zgodnie z czwartym kryterium z orzecznictwa w sprawie Altmark, jeżeli rekompensata ma nie stanowić pomocy, musi zostać ograniczona do koniecznego minimum. Kryterium to uważa się za spełnione w przypadku gdy odbiorcą rekompensaty wybrano w ramach procedury udzielania zamówień publicznych lub, jeżeli sytuacja taka nie miała miejsca, w przypadku gdy kwotę rekompensaty obliczono przez odniesienie do kosztów sprawnie funkcjonującego przedsiębiorstwa.
- (85) W przedmiotowym przypadku beneficjenta nie wybrano w ramach procedury udzielania zamówień publicznych. Włochy nie przedstawiły też Komisji żadnego dowodu, który wskazywałby na ustalenie poziomu rekompensaty na podstawie analizy kosztów, jakie typowe przedsiębiorstwo, prawidłowo zarządzane i wyposażone w środki odpowiednio do tego, by móc uczynić zadość wymogom stawianym usługom publicznym, poniosłoby na wykonanie takich zobowiązań, przy uwzględnieniu odpowiednich przychodów oraz rozsądnego zysku z tytułu wypełniania tych zobowiązań. Zdaniem Komisji nie można zatem stwierdzić, że wysokość przedmiotowego finansowania publicznego ustalono na podstawie kosztów sprawnie funkcjonującego przedsiębiorstwa.
- (86) W konsekwencji Komisja nie może uznać, że beneficjent świadczył usługi po najniższych kosztach dla społeczeństwa.
- (87) W celu uzupełnienia Komisja zwraca uwagę na fakt, iż w trakcie postępowania beneficjent twierdził, że środki są zgodne z zasadą inwestora rynkowego. Chociaż podmiot zarządzający portem lotniczym odnotował straty, założenie, że działalność przyniosłaby zwrot, byłoby sprawiedliwe.
- (88) Podważając argument beneficjenta, Komisja przede wszystkim zaznacza, że w trakcie postępowania Włochy nie twierdziły, jakoby państwo zainwestowało w podmiot zarządzający portem lotniczym z myślą o zyskach, lecz w rzeczywistości utrzymywały, że zasada inwestora rynkowego w danym przypadku nie ma zastosowania (zob. motyw 49).
- (89) Po drugie, w przypadku oceny na podstawie zasady inwestora rynkowego należy ustalić, czy prywatny inwestor postąpiłby podobnie w zbliżonych okolicznościach. Trybunał Sprawiedliwości orzekł, że o ile zachowanie inwestora prywatnego, z którym należy porównywać interwencję inwestora publicznego realizującego cele polityki gospodarczej, nie musi być tożsame z zachowaniem zwykłego inwestora lokującego kapitał w celu uzyskania zysku w stosunkowo krótkim czasie, jednak musi to być przynajmniej zachowanie prywatnego holdingu lub prywatnej grupy przedsiębiorstw realizujących ogólną lub sektorową politykę strukturalną i kierujących się kryteriami rentowności w dłuższej perspektywie⁽²³⁾. Aby zbadać, czy państwo przyjęło zachowanie ostrożnego inwestora działającego w warunkach gospodarki rynkowej, należy jego działania osadzić w kontekście czasu, w którym stosowano środki wsparcia finansowego, tak aby ocenić, czy decyzje państwa były uzasadnione pod względem gospodarczym, unikając przy tym wszelkich ocen bazujących na sytuacji późniejszej⁽²⁴⁾. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, jeżeli państwo członkowskie powołuje się w trakcie postępowania administracyjnego na zasadę inwestora rynkowego, w razie wątpliwości musi ono jednoznacznie wykazać na podstawie obiektywnych i weryfikowalnych dowodów, że dany środek został wdrożony w ramach działalności państwa jako akcjonariusza. Dowód taki musi jasno wskazywać, że dane państwo członkowskie przed lub równocześnie z przyznaniem korzyści gospodarczej wydało decyzję o dokonaniu inwestycji w przedsiębiorstwo publiczne za pomocą środka, który został faktycznie wdrożony⁽²⁵⁾.

⁽²³⁾ Zob. w szczególności sprawy połączone C-278/92, C-279/92 i C-280/92 *Hiszpania przeciwko Komisji*, Rec. 1994, s. I-4103, pkt 20–22.

⁽²⁴⁾ Wyrok w sprawie *Stardust Marine*, pkt 71.

⁽²⁵⁾ Zob. sprawa C-124/10 P *Komisja przeciwko EDF*, pkt 82 i 83, oraz sprawy połączone T-268/08 i T-281/08 *Land Burgenland (Austria) i Austria przeciwko Komisji*, pkt 155.

- (90) Komisja nie może zgodzić się z argumentem beneficjenta, który utrzymuje, że objęte oceną środki były podyktowane perspektywą rentowności przedsiębiorstwa, przedstawioną w biznesplanie sporządzonym w celu przywrócenia rentowności przedsiębiorstwa w 2008 r., czyli po podjęciu decyzji w sprawie omawianych środków. Komisja uważa, że prywatny inwestor zdecydowałby się na zastrzyk kapitałowy w przedsiębiorstwo, którego kapitał zmniejszył się do poziomu poniżej prawnie dopuszczalnego limitu, jak miało to miejsce w przypadku SO.G.A.S., wyłącznie wówczas, gdy w czasie dokonywania takiego zastrzyku mógłby spodziewać się przywrócenia rentowności przedsiębiorstwa w rozsądnym czasie. Ponieważ władze włoskie ani SO.G.A.S. nie przedstawiły żadnych konkretnych dowodów z okresu poprzedzającego podjęcie decyzji w sprawie przedmiotowych środków na potwierdzenie, że władze publiczne chciały dokonać inwestycji i słusznie mogły oczekiwać zwrotu z poczynionej inwestycji, który byłby akceptowalny dla prywatnego inwestora, jak również mając na uwadze jednoznaczne potwierdzenie przez Włochy braku zastosowania zasady inwestora rynkowego w tym przypadku, Komisja uznaje dane środki za niezgodne z zasadą inwestora rynkowego.

7.1.2.5. Wnioski

- (91) Komisja stwierdza, że w przedmiotowym przypadku nie spełniono żadnego z czterech kryteriów z orzecznictwa w sprawie *Altmark*, a środki są niezgodne z zasadą inwestora rynkowego. W związku z tym Komisja uważa, że za sprawą kwestionowanych środków, czyli zastrzyków kapitałowych na pokrycie strat poniesionych przez SO.G.A.S. w latach 2004, 2005 i 2006, przyznano korzyść gospodarczą SO.G.A.S.

7.1.3. Zakłócenie konkurencji oraz wpływ na wymianę handlową między państwami członkowskimi

- (92) W kwestii zakłócenia konkurencji Włochy zaznaczają, że zgodnie z wytycznymi dotyczącymi sektora lotnictwa z 2005 r. „finansowanie przyznane na rzecz małych regionalnych portów lotniczych (kategoria D) niesie ze sobą mniejsze ryzyko zakłócenia konkurencji lub wywarcia na wymianę handlową wpływu sprzecznego ze wspólnym interesem”. Zapis ten jednak odnosi się do oceny zgodności pomocy państwa na podstawie art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE i nie jest próbą stwierdzenia, że publiczne finansowanie małych portów lotniczych nie stanowi pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1.
- (93) Ponadto pkt 40 wytycznych dotyczących sektora lotnictwa z 2005 r. stanowi też, że „poza tymi bardzo ogólnymi uwagami, niemożliwe jest ustalenie metodologii dostosowanej do wszystkich możliwych sytuacji, zwłaszcza jeśli chodzi o porty lotnicze kategorii C i D. Dlatego wszelkie środki, które mogłyby stanowić pomoc państwa na rzecz portu lotniczego, powinny być zgłaszane, aby można było zbadać ich wpływ na konkurencję i wymianę między państwami członkowskimi lub stwierdzić ich zgodność”.
- (94) Port lotniczy Stretto znajduje się na południowym krańcu włoskiego półwyspu i jest jednym z trzech portów lotniczych w regionie Kalabrii. Natężenie ruchu w porcie lotniczym stale utrzymywało się na poziomie poniżej miliona pasażerów ⁽²⁶⁾. W myśl wytycznych dotyczących sektora lotnictwa z 2005 r. port lotniczy w czasie wprowadzenia rozpatrywanych środków w życie zaliczał się zatem do kategorii D — „małe regionalne porty lotnicze”. W okresie 2004–2012 przepływ pasażerów obsługiwanych w danym porcie lotniczym wzrósł jednak dwukrotnie.
- (95) Rynek zarządzania i obsługi portów lotniczych, w tym małych regionalnych portów lotniczych, jest rynkiem otwartym na konkurencję, na którym działalność prowadzi wiele prywatnych i publicznych przedsiębiorstw w całej Unii Europejskiej. Potwierdza to fakt, że Włochy postanowiły częściowo sprywatyzować port lotniczy Stretto i w tym celu opublikowały w 2007 r. zaproszenie do składania ofert, skierowane do przedsiębiorstw ze wszystkich państw członkowskich UE (zob. motyw 32). Finansowanie ze środków publicznych podmiotu zarządzającego portem lotniczym może zatem zakłócać konkurencję na rynku zarządzania i obsługi infrastruktury portów lotniczych. Ponadto porty lotnicze mogą ze sobą konkurować, by przyciągnąć ruch lotniczy i pasażerów nawet z innych obszarów ciężenia. W pewnym stopniu i dla niektórych pasażerów różne kierunki mają charakter substytucyjny. Publiczne finansowanie portów lotniczych może zatem zakłócać konkurencję oraz wpływać na wymianę handlową na rynku przewozów lotniczych w całej Unii.
- (96) W okresie istotnym dla niniejszej sprawy port lotniczy Stretto obsługiwał przede wszystkim kierunki krajowe oraz dwa kierunki międzynarodowe — Paryż i Maltę, a otrzymane fundusze pozwoliły mu pozostać na rynku i znacznie rozszerzyć działalność; Komisja uważa zatem, że przedmiotowe środki mogą zakłócać konkurencję i wpływać na wymianę handlową między państwami członkowskimi.

7.1.4. Stwierdzenie istnienia pomocy

- (97) Komisja stwierdza, że zastrzyki kapitałowe przyznane SO.G.A.S. przez publicznych akcjonariuszy spółki w celu pokrycia strat poniesionych przez nią w latach 2004, 2005 i 2006 stanowią pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.

⁽²⁶⁾ Dane powszechnie dostępne.

7.2. Legalność pomocy

- (98) Środki objęte postępowaniem wprowadzono w życie przed ich formalnym zatwierdzeniem przez Komisję; zatem Włochy nie wywiązały się z obowiązku stosowania okresu zawieszenia ustanowionego w art. 108 ust. 3 TFUE.

7.3. Zgodność pomocy

7.3.1. Zgodność pomocy na podstawie reguł dotyczących UOIG

- (99) SO.G.A.S. utrzymuje, że pomoc jest zgodna z rynkiem wewnętrznym na podstawie art. 106 ust. 2 TFUE.
- (100) Artykuł 106 ust. 2 stanowi, że „przedsiębiorstwa zobowiązane do zarządzania usługami świadczonymi w ogólnym interesie gospodarczym lub mające charakter monopolu skarbowego podlegają normom Traktatów, zwłaszcza regułom konkurencji, w granicach, w jakich ich stosowanie nie stanowi prawnej lub faktycznej przeszkody w wykonywaniu poszczególnych zadań im powierzonych. Rozwój handlu nie może być naruszony w sposób pozostający w sprzeczności z interesem Unii”.
- (101) Artykuł ten zezwala na wyjątek od zakazu przyznawania pomocy państwa określonego w art. 107 TFUE w zakresie, w jakim pomoc jest konieczna i proporcjonalna w celu świadczenia UOIG w akceptowalnych warunkach gospodarczych. Zgodnie z art. 106 ust. 3 Komisja czuwa nad stosowaniem postanowień tego artykułu, między innymi określając warunki, w jakich jej zdaniem spełnione są kryteria dotyczące konieczności i proporcjonalności.
- (102) Do dnia 31 stycznia 2012 r. strategię Komisji w zakresie stosowania wyjątku przewidzianego w art. 106 ust. 2 TFUE określały Wspólnotowe ramy dotyczące pomocy państwa w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych („ramy UOIG 2005”) ⁽²⁷⁾ oraz decyzja 2005/842/WE.
- (103) W dniu 31 stycznia 2012 r. wszedł w życie nowy pakiet UOIG, na który składały się Zasady ramowe Unii Europejskiej dotyczące pomocy państwa w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych (2011) („zasady ramowe UOIG 2011”) ⁽²⁸⁾ oraz decyzja Komisji 2012/21/UE ⁽²⁹⁾.

7.3.1.1. Zgodność pomocy na podstawie decyzji 2005/842/WE

- (104) Środki wdrożono w czerwcu 2004 r., czerwcu 2005 r. oraz w grudniu 2007 r. Beneficjent twierdzi, że środki były zwolnione z obowiązku zgłoszenia na podstawie decyzji 2005/842/WE.
- (105) Decyzja 2005/842/WE przewiduje, że pomoc państwa przyznawana w formie rekompensat z tytułu świadczenia usług publicznych przedsiębiorstwom w związku z usługami świadczonymi w ogólnym interesie gospodarczym jest zgodna, jeżeli spełnia warunki określone w tej decyzji. W szczególności w decyzji 2005/842/WE uznano za zgodną pomoc państwa w formie rekompensat z tytułu świadczenia usług publicznych dla portów lotniczych (i) w których roczne natężenie ruchu nie przekracza 1 mln pasażerów, lub (ii) portów lotniczych o średnim rocznym obrocie przed opodatkowaniem nieprzekraczającym 100 mln EUR w okresie dwóch lat obrotowych poprzedzających rok, w którym powierzono im wykonywanie zadań z tytułu usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym, jeżeli port lotniczy otrzymuje rekompensatę roczną z tytułu usług, o których mowa, nieprzekraczającą 30 mln EUR ⁽³⁰⁾.
- (106) Decyzja 2005/842/WE miała zastosowanie wyłącznie do pomocy w formie rekompensaty z tytułu usług publicznych w związku z usługami o faktycznym ogólnym interesie gospodarczym. Aby rekompensata z tytułu świadczenia usług publicznych na wykonywanie UOIG mogła podlegać zwolnieniu, musi też spełniać szczegółowe warunki określone w art. 4, 5 i 6 tej decyzji ⁽³¹⁾.
- (107) Zgodnie z art. 4 decyzji 2005/842/WE UOIG trzeba powierzyć konkretnemu przedsiębiorstwu w drodze jednego lub więcej niż jednego aktu urzędowego, w którym określa się między innymi dokładny charakter i czas trwania zobowiązania do świadczenia usług publicznych, wskaźniki służące do obliczania, kontrolowania i przeglądów rekompensaty oraz ustalenia dotyczące unikania i zwrotów nadwyżek rekompensat. Artykuł 5 decyzji 2005/842/WE stanowi, że wysokość rekompensaty nie przekracza kwoty niezbędnej do pokrycia kosztów poniesionych w trakcie wykonywania się ze zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych, przy uwzględnieniu odpowiednich wpływów i rozsądnego zysku. I wreszcie, art. 6 decyzji zobowiązuje państwa członkowskie do przeprowadzania regularnych kontroli w celu zapewnienia, aby przedsiębiorstwa nie otrzymywały rekompensat przekraczających kwotę określoną zgodnie z art. 5.

⁽²⁷⁾ Dz.U. C 297 z 29.11.2005.

⁽²⁸⁾ Dz.U. C 8 z 11.1.2012.

⁽²⁹⁾ Decyzja Komisji 2012/21/UE z dnia 20 grudnia 2011 r. w sprawie stosowania art. 106 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy państwa w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych, przyznawanej przedsiębiorstwom zobowiązanym do wykonywania usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym (Dz.U. L 7 z 11.1.2012, s. 3).

⁽³⁰⁾ Art. 2 ust. 1 lit. a).

⁽³¹⁾ Zob. art. 10 decyzji dotyczący dat wejścia w życie, w szczególności daty, od której mają zastosowanie art. 4 lit. c), d) i e) oraz art. 6.

- (108) Mając na uwadze przyczyny określone w sekcji 7.1.2.1, Komisja stwierdza, że ani beneficjent, ani władze włoskie nie wykazały, że SO.G.A.S. powierzono jasno zdefiniowane zobowiązania z tytułu świadczenia usług publicznych. Nie wykazały też, że w aktach rzekomo powierzających świadczenie usług, na które się powoływały, określono jakiegokolwiek wskaźniki służące do obliczania, kontrolowania i przeglądów rekompensat lub ustalenia dotyczące unikania i zwrotów nadwyżek rekompensat. Nie spełniono zatem wymogów art. 4, 5 i 6 decyzji 2005/842/WE dotyczących treści aktów powierzenia zobowiązań.
- (109) Komisja konsekwentnie stoi na stanowisku, że zapewnione pokrycie strat poniesionych przez podmiot zarządzający portem lotniczym Stretto było niezgodne z rynkiem wewnętrznym i nie było zwolnione z wymogu zgłoszenia na podstawie decyzji 2005/842/WE.
- (110) Tak samo, wobec nieokreślenia w jasny sposób zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych nałożonych na SO.G.A.S., środka, o którym mowa, nie można uznać za zgodny z rynkiem wewnętrznym ani zwolniony z wymogu uprzedniego zgłoszenia na podstawie art. 10 lit. b) decyzji 2012/21/UE. Komisja rozważała zatem, czy dany środek można uznać za zgodny z rynkiem wewnętrznym na podstawie pkt 69 zasad ramowych UOIG 2011, który przewiduje, że „Komisja będzie stosować zasady określone w niniejszym komunikacie do pomocy niezgodnej z prawem, w sprawie której podejmie decyzję po dniu 31 stycznia 2012 r., nawet jeśli odnośna pomoc została przyznana przed tą datą”.

7.3.1.2. Zgodność pomocy na podstawie zasad ramowych UOIG 2011

- (111) W pkt 16 zasad ramowych UOIG 2011 określono wymogi, które muszą być spełnione, aby UOIG można było uznać za skutecznie powierzone. Zgodnie z pkt 16 lit. a) akt powierzenia usług musi określać treść i czas trwania zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych. W związku z tym, z tych samych przyczyn co przyczyny określone w sekcji 7.1.2.1, przedmiotowych środków pomocy nie można uznać za zgodne na podstawie zasad ramowych UOIG 2011. Przede wszystkim beneficjentowi nie powierzono jednoznacznie UOIG polegającej na ogólnym zarządzaniu portem lotniczym. Komisji nie przedstawiono żadnego prawnego dokumentu, który jasno określałby z wyprzedzeniem UOIG powierzoną beneficjentowi lub jego prawo do otrzymania rekompensaty. Nie przedstawiono Komisji nic, co dowodziłoby spełnienia wymogów określonych w pkt 17 i 18 zasad ramowych UOIG 2011.
- (112) Komisja zatem stoi na stanowisku, że analizowanego środka pomocy nie można uznać za zgodny z rynkiem wewnętrznym na podstawie art. 106 ust. 2 TFUE.
- (113) Uzupełniając, Komisja chciałaby zaznaczyć, że zgodnie z pkt 9 zasad ramowych UOIG 2011 pomoc dla przedsiębiorstw znajdujących się w trudnej sytuacji musi zostać poddana ocenie na podstawie Wytycznych wspólnotowych dotyczących pomocy państwa w celu ratowania i restrukturyzacji zagrożonych przedsiębiorstw („wytyczne dotyczące restrukturyzacji”).
- (114) Na wcześniejszych etapach postępowania w przedmiotowej sprawie Włochy utrzymywały, że SO.G.A.S. była przedsiębiorstwem znajdującym się w trudnej sytuacji w rozumieniu wytycznych dotyczących restrukturyzacji. Włochy jednak twierdziły też, że poddane ocenie środki nie wchodziły w zakres planu restrukturyzacji i plan taki nie istniał. W decyzji o wszczęciu postępowania Komisja stwierdziła zatem, że środków tych nie można uznać za zgodne z wytycznymi dotyczącymi restrukturyzacji.
- (115) W trakcie formalnego postępowania wyjaśniającego Włochy nie utrzymywały już, że podmiot zarządzający portem lotniczym znajdował się w trudnej sytuacji w czasie wdrożenia środków ani że pomoc można w związku z tym uznać za zgodną na podstawie wytycznych dotyczących restrukturyzacji.
- (116) Nie ma zatem dowodów, które umożliwiłyby Komisji ocenę zgodności środków na podstawie wytycznych dotyczących restrukturyzacji, w związku z czym Komisja nie może ich uznać za zgodne z rynkiem wewnętrznym na podstawie wytycznych dotyczących restrukturyzacji.

7.3.2. Zgodność na podstawie nowych wytycznych dotyczących sektora lotnictwa

- (117) W dniu 31 marca 2014 r. Komisja przyjęła komunikat określający wytyczne dotyczące pomocy państwa na rzecz portów lotniczych i przedsiębiorstw lotniczych („nowe wytyczne dotyczące sektora lotnictwa”) ⁽³²⁾. Nowe wytyczne dotyczące sektora lotnictwa mają zastosowanie do pomocy operacyjnej przyznanej portom lotniczym przed dniem 31 marca 2014 r.

⁽³²⁾ Dz.U. C 99 z 4.4.2014, s. 3.

- (118) Pomoc operacyjną przyznaną przed wejściem w życie nowych wytycznych dotyczących sektora lotnictwa można uznać za zgodną w pełnym zakresie niepokrytych kosztów operacyjnych z zastrzeżeniem spełnienia następujących warunków:
- *wkład w osiągnięcie jasno określonego celu będącego przedmiotem wspólnego zainteresowania*: ten warunek jest spełniony między innymi wówczas, gdy pomoc zwiększa mobilność obywateli UE i poprawia łączność między regionami lub ułatwia rozwój regionalny ⁽³³⁾,
 - *potrzeba interwencji państwa*: pomoc państwa powinna być ukierunkowana na sytuacje, w których może przynieść istotną poprawę, której nie można zapewnić samoistnie działaniem rynku ⁽³⁴⁾;
 - *istnienie efektu zachęty*: ten warunek jest spełniony, jeżeli istnieje prawdopodobieństwo, że brak pomocy operacyjnej, przy uwzględnieniu ewentualnej pomocy inwestycyjnej oraz poziomu ruchu, spowoduje znaczne zmniejszenie poziomu działalności gospodarczej danego portu lotniczego ⁽³⁵⁾,
 - *proporcjonalność kwoty pomocy (pomoc ograniczona do koniecznego minimum)*: aby pomoc operacyjna była proporcjonalna, musi być ograniczona do minimum niezbędnego do prowadzenia działalności objętej pomocą ⁽³⁶⁾,
 - *unikanie nadmiernego negatywnego wpływu na konkurencję i handel* ⁽³⁷⁾.
- (119) Według władz włoskich region Kalabrii boryka się z poważnymi problemami wskutek odległego położenia geograficznego i słabo rozwiniętej mobilności towarów, wynikającej w dużym stopniu z braku odpowiedniej infrastruktury. Włochy stwierdziły, że rozpatrywane środki wchodzą w zakres szerszego projektu rozbudowy sieci transportowej w Kalabrii. Środki te umożliwiłyby SO.G.A.S. udoskonalenie infrastruktury oraz oferty usług portu lotniczego w świetle nowej strategii regionalnej, której celem jest poprawa sieci transportowej i zapewnienie lepszego dostępu do regionu.
- (120) Komisja uważa zatem, że pomoc operacyjna przyznana SO.G.A.S. przyczyniła się do realizacji celu będącego przedmiotem wspólnego zainteresowania za sprawą zwiększenia dostępności, połączeń oraz rozwoju regionalnego przez zapewnienie bezpiecznej i niezawodnej infrastruktury transportu lotniczego.
- (121) Według nowych wytycznych dotyczących sektora lotnictwa mniejsze porty lotnicze mogą mieć trudności z finansowaniem swojej działalności bez finansowania publicznego. Punkt 118 nowych wytycznych dotyczących sektora lotnictwa określa, że porty lotnicze, w których roczne natężenie ruchu nie przekracza 700 000 pasażerów, mogą nie mieć możliwości pokrycia ponoszonych przez siebie kosztów operacyjnych w znacznym stopniu. Natężenie ruchu w porcie lotniczym Stretto utrzymywało się stale na poziomie nieprzekraczającym 700 000 pasażerów. Komisja uważa zatem, że pomoc była konieczna, ponieważ umożliwiła lepszą łączność z regionem Kalabrii, której sam rynek nie byłby w stanie zapewnić.
- (122) Przy braku pomocy beneficjent musiałby znacznie ograniczyć swoją działalność, lub wręcz całkowicie ją zakończyć. Jednocześnie pomoc nie przekroczyła kwoty wymaganej do pokrycia strat z działalności operacyjnej i tym samym nie przekroczyła minimum koniecznego do prowadzenia działalności objętej pomocą.
- (123) W tym obszarze ciężenia nie ma innego portu lotniczego ⁽³⁸⁾: jak już wcześniej wspomniano, najbliższy port lotniczy znajduje się w odległości ponad 130 km. Ponadto Włochy potwierdziły, że infrastruktura portu lotniczego została udostępniona wszystkim liniom lotniczym na niedyskryminujących warunkach. Informacje, którymi dysponowała Komisja oraz uwagi przedstawione przez zainteresowane strony w trakcie postępowania nie wskazywały na jakąkolwiek dyskryminację w dostępie do infrastruktury.
- (124) Komisja stwierdza, że spełniono warunki zgodności ustanowione w nowych wytycznych dotyczących sektora lotnictwa.

7.3.3. Wniosek dotyczący zgodności pomocy z rynkiem wewnętrznym

- (125) Komisja stwierdza, że zgłoszony środek pomocy jest zgodny z rynkiem wewnętrznym na podstawie art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE.

⁽³³⁾ Pkt 137 i 113 nowych wytycznych dotyczących sektora lotnictwa.

⁽³⁴⁾ Pkt 137 i 116 nowych wytycznych dotyczących sektora lotnictwa.

⁽³⁵⁾ Pkt 137 i 124 nowych wytycznych dotyczących sektora lotnictwa.

⁽³⁶⁾ Pkt 137 i 125 nowych wytycznych dotyczących sektora lotnictwa.

⁽³⁷⁾ Pkt 137 i 131 nowych wytycznych dotyczących sektora lotnictwa.

⁽³⁸⁾ Według definicji zawartej w nowych wytycznych dotyczących sektora lotnictwa „obszar ciężenia portu lotniczego” to geograficzna granica rynku, która zazwyczaj obejmuje obszar o promieniu około 100 km lub wymagający około 60-minutowej podróży samochodem, autobusem, pociągiem lub pociągiem dużych prędkości.

- (126) Wniosek ten sformułowano na podstawie zasad pomocy państwa i nie wpływa on na stosowanie innych przepisów prawa UE, takich jak prawodawstwo UE w dziedzinie środowiska.

8. WNIOSKI

- (127) Komisja stwierdza, że Włochy wdrożyły daną pomoc bezprawnie, naruszając postanowienia art. 108 ust. 3 TFUE. W świetle powyższej oceny Komisja postanowiła jednak nie wnosić zastrzeżeń do danej pomocy, ponieważ jest ona zgodna z rynkiem wewnętrznym na podstawie art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE oraz z nowymi wytycznymi dotyczącymi sektora lotnictwa,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Pomoc państwa przyznana przez Włochy spółce SO.G.A.S. SpA zarządzającej portem lotniczym Stretto w kwocie 6 392 847 EUR jest zgodna z rynkiem wewnętrznym w rozumieniu art. 107 ust. 3 lit. c) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Republiki Włoskiej.

Sporządzono w Brukseli dnia 11 czerwca 2014 r.

W imieniu Komisji
Joaquín ALMUNIA
Wiceprzewodniczący

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI**z dnia 19 grudnia 2014 r.****dotycząca niektórych środków ochronnych w odniesieniu do wysoce zjadliwej grypy ptaków podtypu H5N8 w Niemczech***(notyfikowana jako dokument nr C(2014) 10261)***(Jedynie tekst w języku niemieckim jest autentyczny)****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

(2014/945/UE)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę Rady 89/662/EWG z dnia 11 grudnia 1989 r. dotyczącą kontroli weterynaryjnych w handlu wewnątrzwspólnotowym w perspektywie wprowadzenia rynku wewnętrznego ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 9 ust. 4,uwzględniając dyrektywę Rady 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. dotyczącą kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych mających zastosowanie w handlu wewnątrzwspólnotowym niektórymi żywymi zwierzętami i produktami w perspektywie wprowadzenia rynku wewnętrznego ⁽²⁾, w szczególności jej art. 10 ust. 4,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Grypa ptaków jest wirusową chorobą zakaźną ptaków, w tym drobiu. Zakażenie drobiu wirusem grypy ptaków powoduje rozwój jednej z dwóch postaci tej choroby, o różnej zjadliwości. Postać o niskiej zjadliwości wywołuje zwykle jedynie łagodne objawy, natomiast postać o wysokiej zjadliwości jest przyczyną bardzo wysokiej śmiertelności u większości gatunków drobiu. Choroba ta może mieć bardzo poważny wpływ na rentowność hodowli drobiu.
- (2) Grypa ptaków jest najczęściej spotykana u ptactwa, jednak w niektórych warunkach zakażenie może także wystąpić u ludzi, chociaż ryzyko takiego zakażenia jest zwykle bardzo niskie.
- (3) W przypadku wystąpienia grypy ptaków istnieje ryzyko, że czynnik chorobotwórczy rozprzestrzeni się na inne gospodarstwa, w których hoduje się drób lub inne ptaki żyjące w niewoli. W rezultacie w wyniku handlu żywym ptactwem lub jego produktami może on rozprzestrznić się z jednego państwa członkowskiego na inne państwa członkowskie i na państwa trzecie.
- (4) W dyrektywie Rady 2005/94/WE ⁽³⁾ określono niektóre środki zapobiegawcze odnoszące się do nadzorowania i wczesnego wykrywania grypy ptaków oraz minimalne środki zwalczania do stosowania w przypadku wystąpienia ogniska grypy ptaków u drobiu lub innych ptaków żyjących w niewoli. We wspomnianej dyrektywie przewiduje się ustanowienie obszarów zapowietrzonych i obszarów zagrożonych w przypadku wystąpienia ogniska wysoce zjadliwej grypy ptaków.
- (5) Niemcy powiadomiły Komisję o wystąpieniu ogniska wysoce zjadliwej grypy ptaków podtypu H5N8 w położonym na terytorium tego państwa gospodarstwie, w którym hodowany jest drób, oraz niezwłocznie wprowadziły stosowne środki wymagane w ramach dyrektywy 2005/94/WE, w tym ustanowiły obszary zapowietrzone i zagrożone, które powinny zostać określone w części A i B załącznika do niniejszej decyzji.
- (6) Komisja we współpracy z Niemcami zbadała te środki i stwierdziła, że granice obszarów zapowietrzonych i zagrożonych wyznaczonych przez właściwy organ w tym państwie członkowskim znajdują się w wystarczającej odległości od gospodarstwa, w którym wystąpiło potwierdzone ognisko choroby.
- (7) W celu zapobieżenia niepotrzebnym zakłóceniom w handlu wewnątrz Unii, a także w celu uniknięcia przyjęcia przez państwa trzecie nieuzasadnionych barier w handlu, konieczne jest niezwłoczne opisanie ustanowionych w Niemczech obszarów zapowietrzonych i zagrożonych na poziomie Unii w związku z wysoce zjadliwą gripą ptaków.

⁽¹⁾ Dz.U. L 395 z 30.12.1989, s. 13.⁽²⁾ Dz.U. L 224 z 18.8.1990, s. 29.⁽³⁾ Dyrektywa Rady 2005/94/WE z dnia 20 grudnia 2005 r. w sprawie wspólnotowych środków zwalczania grypy ptaków i uchylająca dyrektywę 92/40/EWG (Dz.U. L 10 z 14.1.2006, s. 16).

- (8) Zgodnie z powyższym w niniejszej decyzji należy określić obszary zapowietrzone i zagrożone w Niemczech, na których zastosowanie mają środki ochronne w zakresie zdrowia zwierząt ustanowione w dyrektywie 2005/94/WE, a także ustalić czas trwania przedmiotowego podziału na obszary.
- (9) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Roślin, Zwierząt, Żywności i Pasz,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Niemcy zapewniają, aby obszary zapowietrzone i zagrożone ustanowione zgodnie z art. 16 ust. 1 dyrektywy 2005/94/WE obejmowały co najmniej obszary wymienione w częściach A i B załącznika do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Republiki Federalnej Niemiec.

Sporządzono w Brukseli dnia 19 grudnia 2014 r.

W imieniu Komisji
Vytenis ANDRIUKAITIS
Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

CZĘŚĆ A

Obszar zapowietrzony, o którym mowa w art. 1:

Kod ISO kraju	Państwo członkowskie	Kod (jeżeli jest znany)	Nazwa	Data, do której środki mają zastosowanie zgodnie z art. 29 dyrektywy 2005/94/WE
DE	Niemcy	Kod pocztowy	Obszar obejmujący:	9 stycznia 2015 r.
		26676 Barßel	W gminie Barßel, w powiecie Cloppenburg, w Dolnej Saksonii: Od miejsca przecięcia się linii kolejowej ze wschodnią granicą gminy Barßel, dalej wzdłuż granicy gminy w kierunku południowym, a następnie zachodnim i północnym, aż do linii kolejowej w Elisabethfehn i stamtąd wzdłuż linii kolejowej w kierunku wschodnim, aż do punktu wyjścia w miejscu przecięcia się linii kolejowej ze wschodnią granicą gminy.	
		26689 Apen 26188 Edewecht	W gminach Apen i Edewecht, w powiecie Ammerland, w Dolnej Saksonii: Od miejsca przecięcia się granicy powiatu z Kortemoorstraße, wzdłuż Kortemoorstraße Hübscher Berg, Lohorster Straße, Wittenbergser Straße, Edewechter Straße, Rothenmethen, Kanalstraße, Am Voßbarg, droga rolnicza między „Am Voßbarg” i „Am Jagen”, Am Jagen, Edewechter Straße, Ocholter Straße, Nordloher Straße, linii kolejowej w kierunku Barßel aż do granicy powiatu, a następnie wzdłuż granicy powiatu w kierunku południowo-wschodnim, aż do punktu wyjścia w miejscu przecięcia się granicy powiatu z Kortemoorstraße. Obszar zapowietrzony obejmuje wszystkie gospodarstwa drobiarskie po obu stronach każdej ulicy stanowiącej granicę tego obszaru.	

CZĘŚĆ B

Obszar zagrożony, o którym mowa w art. 1:

Kod ISO kraju	Państwo członkowskie	Kod (jeżeli jest znany)	Nazwa	Data, do której środki mają zastosowanie zgodnie z art. 31 dyrektywy 2005/94/WE
DE	Niemcy	Kod pocztowy	Obszar obejmujący:	18 stycznia 2015 r.
		26676 Barßel 26683 Saterland 26169 Friesoythe	W powiecie Cloppenburg, w Dolnej Saksonii: Od skrzyżowania dróg B 401 i B 72 w kierunku północnym wzdłuż B 72 aż do granicy powiatu, dalej wzdłuż granicy powiatu w kierunku wschodnim i południowo-wschodnim aż do L 831 w Edewechterdamm, stamtąd wzdłuż L 831 (Altenoyther Straße) w kierunku południowo-zachodnim aż do kanału Lahe-Ableiter, dalej wzdłuż tego kanału w kierunku północno-zachodnim aż do Buchweizendamm, dalej wzdłuż Ringstraße, Zum Kellerdamm, Vitusstraße, An der Mehrenkamper Schule, Mehrenkamper Straße i Lindenweg aż do K 297 (Schwaneburger Straße), dalej wzdłuż tej drogi w kierunku północno-zachodnim aż do B 401 i wzdłuż tej drogi w kierunku zachodnim aż do punktu wyjścia na skrzyżowaniu dróg B 401 i B 72.	

Kod ISO kraju	Państwo członkowskie	Kod (jeżeli jest znany)	Nazwa	Data, do której środki mają zastosowanie zgodnie z art. 31 dyrektywy 2005/94/WE
		26689 Apen 26160 Bad Zwischenahn 26188 Edeweicht 26655 Westerstede	<p>W gminach Apen, Bad Zwischenahn, Edeweicht i mieście Westerstede, w powiecie Ammerland, w Dolnej Saksonii:</p> <p>Od miejsca przecięcia się granicy powiatu z Edamer Straße, wzdłuż Edamer Straße, Hauptstraße, Auf der Loge, Zur Loge, Lienenweg, Zur Tonkuhle, Burgfelder Straße, Wischenweg, Querensteder Straße, Langer Damm, An den Feldkämpfen, Pollerweg, Ocholter Straße, Westerstede Straße, Steegenweg, Rostruper Straße, Rüschedamm, Torsholter Hauptstraße, Südholter Straße, Westersteder Straße, Westerloyer Straße, Strohen, In der Loge, Buernstraße, Am Damm, Moorweg, Plackenweg, Ihausener Straße, Eibenstraße, Eichenstraße, Klauhörner Straße, Am Kanal, Aper Straße, Stahlwerkstraße, Ginsterweg, Am Uhlenmeer, Grüner Weg, Südgeorgsfehner Straße, Schmutzweg, Wasserzug Bitsche względnie wzdłuż granicy powiatu, Hauptstraße, granicy powiatu w kierunku południowo-wschodnim aż do miejsca przecięcia się granicy powiatu z Edamer Straße.</p> <p>Obszar zagrożony obejmuje wszystkie gospodarstwa drobiarskie po obu stronach każdej ulicy stanowiącej granicę tego obszaru.</p>	
		26847 Detern	<p>W gminie zbiorowej Jümme, część Detern, w powiecie Leer, w Dolnej Saksonii:</p> <p>Od granicy powiatów Cloppenburg i Leer na B72 na wysokości Ubbehausen, w kierunku północnym do rogu ulic Borgsweg i Lieneweg, dalej w kierunku północnym aż do Deelenweg i wzdłuż aż do Handwiserweg. Wzdłuż tej ulicy w kierunku północno-wschodnim aż do Barger Straße i dalej w kierunku północnym aż do ulicy Am Barger Schöpfswerkstief. Wzdłuż tej ulicy w kierunku wschodnim, a następnie w kierunku północnym do ulicy Fennen, a następnie wzdłuż tej ulicy w kierunku północnym aż do ulicy Zur Wassermühle. W kierunku północnym przez rzekę Jümme wzdłuż Aper Tief na wysokości Französischer Weg aż do Osterstraße. Stamtąd w kierunku granicy powiatu z Ammerland i dalej wzdłuż tej granicy do punktu wyjścia na wysokości Ubbehausen.</p>	

AKTY PRZYJĘTE PRZEZ ORGANY UTWORZONE NA MOCY UMÓW MIĘDZYNARODOWYCH

DECYZJA NR 1/2014 RADY STABILIZACJI I STOWARZYSZENIA UE-SERBIA

z dnia 17 grudnia 2014 r.

w sprawie zastąpienia Protokołu 3 do Układu o stabilizacji i stowarzyszeniu między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Serbii, z drugiej strony, w sprawie definicji pojęcia „produkty pochodzące” oraz metod współpracy administracyjnej

(2014/946/UE)

RADA STABILIZACJI I STOWARZYSZENIA UE-SERBIA,

uwzględniając Układ o stabilizacji i stowarzyszeniu między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Serbii, z drugiej strony ⁽¹⁾, podpisany w Luksemburgu dnia 29 kwietnia 2008 r., w szczególności jego art. 44,

uwzględniając Protokół 3 do Układu o stabilizacji i stowarzyszeniu między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Serbii, z drugiej strony, w sprawie definicji pojęcia „produkty pochodzące” oraz metod współpracy administracyjnej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Art. 44 Układu o stabilizacji i stowarzyszeniu między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Serbii, z drugiej strony (zwanego dalej „Układem”) odwołuje się do Protokołu 3 w sprawie definicji pojęcia „produkty pochodzące” oraz metod współpracy administracyjnej (zwanego dalej „Protokołem 3”), który ustanawia reguły pochodzenia i przewiduje kumulację pochodzenia pomiędzy Unią, Serbią, Turcją i jakimkolwiek innym krajem lub terytorium uczestniczącym w unijnym procesie stabilizacji i stowarzyszenia.
- (2) Art. 39 Protokołu 3 stanowi, że Rada Stabilizacji i Stowarzyszenia ustanowiona na mocy art. 119 Układu może podjąć decyzję o wprowadzeniu zmian do postanowień tego protokołu.
- (3) Regionalna konwencja w sprawie paneurośródziemnomorskich preferencyjnych reguł pochodzenia ⁽²⁾ (zwana dalej „Konwencją”) ma na celu zastąpienie protokołów w sprawie reguł pochodzenia obowiązujących obecnie w państwach strefy paneurośródziemnomorskiej jednym aktem prawnym. Serbia i inni uczestnicy procesu stabilizacji i stowarzyszenia z Bałkanów Zachodnich zostali zaproszeni do przystąpienia do systemu paneuropejskiej diagonalnej kumulacji pochodzenia w ramach agencji z Salonik, zatwierdzonej przez Radę Europejską w czerwcu 2003 r. Zostali oni zaproszeni do przystąpienia do Konwencji decyzją eurośródziemnomorskiej konferencji ministerialnej z października 2007 r.
- (4) Unia i Serbia podpisały Konwencję odpowiednio dnia 15 czerwca 2011 r. i dnia 12 listopada 2012 r.
- (5) Unia i Serbia złożyły swe instrumenty przyjęcia u depozytariusza Konwencji odpowiednio dnia 26 marca 2012 r. i dnia 1 lipca 2013 r. W związku z powyższym, zgodnie z art. 10 ust. 3 Konwencji, weszła ona w życie w odniesieniu do Unii i Serbii odpowiednio dnia 1 maja 2012 r. i dnia 1 września 2013 r.
- (6) Jeżeli przejście do Konwencji nie odbywa się jednocześnie w odniesieniu do wszystkich umawiających się stron w ramach obszaru kumulacji, nie powinno to prowadzić do mniej korzystnej sytuacji niż wcześniej w ramach Protokołu 3.
- (7) Protokół 3 powinien zatem zostać zastąpiony nowym protokołem zawierającym odwołanie do Konwencji,

⁽¹⁾ Dz.U. L 278 z 18.10.2013, s. 16.

⁽²⁾ Dz.U. L 54 z 26.2.2013, s. 4.

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Protokół 3 do Układu o stabilizacji i stowarzyszeniu między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Serbii, z drugiej strony, w sprawie definicji pojęcia „produkty pochodzące” oraz metod współpracy administracyjnej zastępuje się tekstem znajdującym się w załączniku do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Niniejszą decyzję stosuje się od dnia 1 lutego 2015 r.

Sporządzono w Brukseli dnia 17 grudnia 2014 r.

W imieniu Rady Stabilizacji i Stowarzyszenia

J. JOKSIMOVIĆ

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Protokół 3

w sprawie definicji pojęcia „produkty pochodzące” oraz metod współpracy administracyjnej

Artykuł 1

Obowiązujące reguły pochodzenia

Do celów wykonania niniejszego Układu stosuje się dodatek I i odpowiednie postanowienia dodatku II do Regionalnej konwencji w sprawie paneurośroziemnomorskich preferencyjnych reguł pochodzenia ⁽¹⁾ (zwanej dalej „Konwencją”).

Wszystkie odniesienia do „odpowiedniej umowy” zawarte w dodatku I i w odpowiednich postanowieniach dodatku II do Konwencji interpretowane są jako odniesienia do niniejszego Układu.

Artykuł 2

Rozstrzygnięcie sporów

Spory zaistniałe w związku z procedurami weryfikacji określonymi w art. 32 dodatku I do Konwencji, których nie można rozstrzygnąć pomiędzy organami celnymi wnioskującymi o przeprowadzenie weryfikacji a organami celnymi odpowiedzialnymi za przeprowadzenie weryfikacji przekazuje się Radzie Stabilizacji i Stowarzyszenia.

We wszystkich przypadkach rozstrzygnięcie sporów pomiędzy importerem a organami celnymi kraju przywozu podlega prawodawstwu tego kraju.

Artykuł 3

Zmiany w protokole

Rada Stabilizacji i Stowarzyszenia może zdecydować o wprowadzeniu zmian do niniejszego protokołu.

Artykuł 4

Wystąpienie z Konwencji

1. Jeżeli Unia Europejska lub Serbia zawiadomi na piśmie depozytariusza Konwencji o zamiarze wystąpienia z Konwencji zgodnie z jej art. 9, Unia Europejska i Serbia niezwłocznie rozpoczną negocjacje w sprawie reguł pochodzenia w celu wdrożenia niniejszego Układu.

2. Do czasu wejścia w życie takich nowo wynegocjowanych reguł pochodzenia do niniejszego Układu nadal mają zastosowanie reguły pochodzenia zawarte w dodatku I oraz, w stosownych przypadkach, w odpowiednich postanowieniach dodatku II do Konwencji, mające zastosowanie w momencie wystąpienia. Jednakże począwszy od momentu wystąpienia, reguły pochodzenia zawarte w dodatku I oraz, w stosownych przypadkach, w odpowiednich postanowieniach dodatku II do Konwencji interpretuje się w taki sposób, aby umożliwić dwustronną kumulację wyłącznie między Unią Europejską a Serbią.

Artykuł 5

Postanowienia przejściowe — kumulacja

1. Niezależnie od art. 3 dodatku I do Konwencji przepisy dotyczące kumulacji przewidziane w art. 3 i 4 Protokołu 3 do niniejszego Układu, w brzmieniu przyjętym przez Unię Europejską i Serbię w chwili zawarcia Układu ⁽²⁾, nadal mają zastosowanie między Stronami niniejszego Układu do czasu, gdy Konwencja stanie się obowiązująca dla wszystkich Umawiających się Stron Konwencji wymienionych w tych artykułach.

2. Niezależnie od art. 16 ust. 5 i art. 21 ust. 3 dodatku I do Konwencji, w przypadku gdy kumulacja obejmuje tylko państwa EFTA, Wyspy Owcze, Unię Europejską, Turcję i uczestników procesu stabilizacji i stowarzyszenia, dowodem pochodzenia może być świadectwo przewozowe EUR.1 lub deklaracja pochodzenia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 54 z 26.2.2013, s. 4.

⁽²⁾ Dz.U. L 278 z 18.10.2013, s. 16.

DECYZJA NR 1/2014 WSPÓLNEGO KOMITETU UTWORZONEGO NA PODSTAWIE UMOWY MIĘDZY WSPÓLNOTĄ EUROPEJSKĄ I JEJ PAŃSTWAMI CZŁONKOWSKIMI, Z JEDNEJ STRONY, A KONFEDERACJĄ SZWAJCARSKĄ, Z DRUGIEJ STRONY, W SPRAWIE SWOBODNEGO PRZEPIŹYWU OSÓB

z dnia 28 listopada 2014 r.

zmieniająca załącznik II do tej umowy dotyczący koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego

(2014/947/EU)

WSPÓLNY KOMITET,

uwzględniając Umowę między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Konfederacją Szwajcarską, z drugiej strony, w sprawie swobodnego przepływu osób ⁽¹⁾ („Umowa”), w szczególności jej art. 14 i 18,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Umowa została podpisana w dniu 21 czerwca 1999 r. i weszła w życie w dniu 1 czerwca 2002 r.
- (2) Załącznik II do Umowy dotyczący koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego został zastąpiony decyzją Wspólnego Komitetu nr 1/2012 z dnia 31 marca 2012 r. ⁽²⁾.
- (3) Załącznik II do Umowy powinien zostać zaktualizowany w celu uwzględnienia nowych aktów prawnych Unii Europejskiej, które weszły w życie od tego czasu, w szczególności zmian rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 ⁽³⁾ i rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 ⁽⁴⁾ wprowadzonych rozporządzeniem Komisji (UE) nr 1244/2010 ⁽⁵⁾, rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 465/2012 ⁽⁶⁾ oraz rozporządzeniem Komisji (UE) nr 1224/2012 ⁽⁷⁾.
- (4) Należy również wziąć pod uwagę decyzje i zalecenia przyjęte przez Komisję Administracyjną ds. Koordynacji Systemów Zabezpieczenia Społecznego w celu wykonania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 i rozporządzenia (WE) nr 987/2009 po wejściu w życie decyzji Wspólnego Komitetu nr 1/2012.
- (5) Załącznik II do Umowy należy dostosowywać do zmian w odpowiednich aktach prawnych Unii Europejskiej,

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

W załączniku II do Umowy między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Konfederacją Szwajcarską, z drugiej strony, w sprawie swobodnego przepływu osób („Umowa”) wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem do niniejszej decyzji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 114 z 30.4.2002, s. 6.

⁽²⁾ Dz.U. L 103 z 13.4.2012, s. 51.

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. L 166 z 30.4.2004, s. 1).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczące wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. L 284 z 30.10.2009, s. 1).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 1244/2010 z dnia 9 grudnia 2010 r. zmieniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 dotyczące wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 (Dz.U. L 338 z 22.12.2010, s. 35).

⁽⁶⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 465/2012 z dnia 22 maja 2012 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego oraz rozporządzenie (WE) nr 987/2009 dotyczące wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 (Dz.U. L 149 z 8.6.2012, s. 4).

⁽⁷⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 1224/2012 z dnia 18 grudnia 2012 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 883/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 dotyczące wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 (Dz.U. L 349 z 19.12.2012, s. 45).

Artykuł 2

Niniejszą decyzję sporządzono w językach: angielskim, bułgarskim, chorwackim, czeskim, duńskim, estońskim, fińskim, francuskim, greckim, hiszpańskim, litewskim, łotewskim, maltańskim, niderlandzkim, niemieckim, polskim, portugalskim, rumuńskim, słowackim, słoweńskim, szwedzkim, węgierskim oraz włoskim, przy czym teksty w każdym z tych języków są na równi autentyczne.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja wchodzi w życie pierwszego dnia drugiego miesiąca po dacie jej przyjęcia przez Wspólny Komitet.

Sporządzono w Brukseli dnia 28 listopada 2014 r.

W imieniu Wspólnego Komitetu
Mario GATTIKER
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

W załączniku II do Umowy między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Konfederacją Szwajcarską, z drugiej strony, w sprawie swobodnego przepływu osób wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w sekcji A: Akty prawne stanowiące przedmiot odniesienia, pkt 1, słowa „zmienione rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 988/2009 z dnia 16 września 2009 r. zmieniającym rozporządzenie (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego oraz określające treść załączników ⁽¹⁾” zastępuje się słowami:

„zmienione:

- rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 988/2009 z dnia 16 września 2009 r. zmieniającym rozporządzenie (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego oraz określające treść załączników (*),
- rozporządzeniem Komisji (UE) nr 1244/2010 z dnia 9 grudnia 2010 r. zmieniającym rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 dotyczące wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 (**),
- rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 465/2012 z dnia 22 maja 2012 r. zmieniającym rozporządzenie (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego oraz rozporządzenie (WE) nr 987/2009 dotyczące wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 (***),
- rozporządzeniem Komisji (UE) nr 1224/2012 z dnia 18 grudnia 2012 r. zmieniającym rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 dotyczące wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 (****).

(*) Dz.U. L 284 z 30.10.2009, s. 43

(**) Dz.U. L 338 z 22.12.2010, s. 35

(***) Dz.U. L 149 z 8.6.2012, s. 4.

(****) Dz.U. L 349 z 19.12.2012, s. 45.”;

- 2) w sekcji A: Akty prawne stanowiące przedmiot odniesienia, pkt 1, pod nagłówkiem „Na użytek niniejszej Umowy rozporządzenie (WE) nr 883/2004 dostosowuje się w następujący sposób:” w lit. h) pkt 1 słowa „ustawa federalna o świadczeniach uzupełniających z dnia 19 marca 1965 r.” zastępuje się słowami:

„ustawa federalna o świadczeniach uzupełniających z dnia 6 października 2006 r.”;

- 3) w sekcji A: Akty prawne stanowiące przedmiot odniesienia, pkt 2, po słowach „Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczące wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego ⁽²⁾” dodaje się, co następuje:

„zmienione:

- rozporządzeniem Komisji (UE) nr 1244/2010 z dnia 9 grudnia 2010 r. zmieniającym rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 dotyczące wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 (*),
- rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 465/2012 z dnia 22 maja 2012 r. zmieniającym rozporządzenie (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego oraz rozporządzenie (WE) nr 987/2009 dotyczące wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 (**),
- rozporządzeniem Komisji (UE) nr 1224/2012 z dnia 18 grudnia 2012 r. zmieniającym rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 dotyczące wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 (***).

(*) Dz.U. L 338 z 22.12.2010, s. 35.

(**) Dz.U. L 149 z 8.6.2012, s. 4.

(***) Dz.U. L 349 z 19.12.2012, s. 45.”;

⁽¹⁾ Dz.U. L 284 z 30.10.2009, s. 43.

⁽²⁾ Dz.U. L 284 z 30.10.2009, s. 1.

- 4) w sekcji A: Akty prawne stanowiące przedmiot odniesienia, pkt 2, pod nagłówkiem „Na użytek niniejszej umowy rozporządzenie (WE) nr 987/2009 dostosowuje się w następujący sposób:” skreśla się następujące słowa:

„Umowa między Szwajcarią a Włochami z dnia 20 grudnia 2005 r. ustanawiająca specjalne procedury w zakresie zwrotu kosztów świadczeń z tytułu opieki zdrowotnej.”;

- 5) w sekcji B: Akty prawne należycie uwzględniane przez Umawiające się Strony, po pkt 21 dodaje się następujące punkty:

„22. decyzja Komisji Administracyjnej ds. Koordynacji Systemów Zabezpieczenia Społecznego nr E2 z dnia 3 marca 2010 r. w sprawie ustanowienia procedury zarządzania zmianami mającej zastosowanie do danych dotyczących organów określonych w art. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 wymienionych w elektronicznym wykazie, który stanowi integralną część EESSI (*);

23. decyzja Komisji Administracyjnej ds. Koordynacji Systemów Zabezpieczenia Społecznego nr E3 z dnia 19 października 2011 r. dotycząca okresu przejściowego określonego w art. 95 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 (**);

24. decyzja Komisji Administracyjnej ds. Koordynacji Systemów Zabezpieczenia Społecznego nr H6 z dnia 16 grudnia 2010 r. dotycząca stosowania określonych zasad odnoszących się do sumowania okresów zgodnie z art. 6 rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (**);

25. decyzja Komisji Administracyjnej ds. Koordynacji Systemów Zabezpieczenia Społecznego nr S8 z dnia 15 czerwca 2011 r. dotycząca przyznawania protez, sprzętów dużych rozmiarów i innych świadczeń rzeczowych o znacznej wartości, o których mowa w art. 33 rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (****);

26. decyzja Komisji Administracyjnej ds. Koordynacji Systemów Zabezpieczenia Społecznego nr U4 z dnia 13 grudnia 2011 r. dotycząca procedur zwrotu zgodnie z art. 65 ust. 6 i 7 rozporządzenia (WE) nr 883/2004 i art. 70 rozporządzenia (WE) nr 987/2009 (*****).

(*) Dz.U. C 187 z 10.7.2010, s. 5. [System elektronicznej wymiany informacji dotyczących zabezpieczenia społecznego]

(**) Dz.U. C 12 z 14.1.2012, s. 6.

(***) Dz.U. C 45 z 12.2.2011, s. 5.

(****) Dz.U. C 262 z 6.9.2011, s. 6.

(*****) Dz.U. C 57 z 25.2.2012, s. 4.”;

- 6) w sekcji C: Akty prawne, które Umawiające się Strony biorą pod uwagę, po pkt 2 dodaje się następujący punkt:

„3. Zalecenie Komisji Administracyjnej ds. Koordynacji Systemów Zabezpieczenia Społecznego nr S1 z dnia 15 marca 2012 r. dotyczące finansowych aspektów transgranicznego dawstwa narządów od żywych dawców (*).

(*) Dz.U. C 240 z 10.8.2012, s. 3.”.

SPROSTOWANIA

Sprostowanie do rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1159/2014 z dnia 30 października 2014 r. w sprawie wykonania art. 8a ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 765/2006 dotyczącego środków ograniczających wobec Białorusi

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 311 z dnia 31 października 2014 r.)

Strona 4, załącznik, część II, tytuł:

zamiast: „II. Wpisy dotyczące poniższych osób i podmiotów zamieszczone w załączniku do decyzji (WE) nr 765/2006 zastępuje się następującymi wpisami:”;

powinno być: „II. Wpisy dotyczące poniższych osób i podmiotów zamieszczone w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 765/2006 zastępuje się następującymi wpisami:”.

Sprostowanie do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 300/2008 z dnia 11 marca 2008 r. w sprawie wspólnych zasad w dziedzinie ochrony lotnictwa cywilnego i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 2320/2002

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 97 z dnia 9 kwietnia 2008 r.)

1. Strona 75, art. 3 pkt 9:

zamiast: „9) »kontrola w zakresie ochrony« oznacza stosowanie środków [...]”;

powinno być: „9) »środki kontroli w zakresie ochrony« oznaczają stosowanie środków [...]”.

2. Strona 75, art. 3 pkt 25:

zamiast: „25) »ładunek« [...] materiały przewoźnika lotniczego oraz zaopatrzenie lotu;”;

powinno być: „25) »ładunek« [...] materiały przewoźnika lotniczego oraz zaopatrzenie pokładowe;”.

3. Strona 75, art. 3 pkt 26:

zamiast: „26) »zarejestrowany agent« oznacza przewoźnika lotniczego, agenta, spedytora lub inny podmiot zapewniający kontrole w zakresie ochrony [...]”;

powinno być: „26) »zarejestrowany agent« oznacza przewoźnika lotniczego, agenta, spedytora lub inny podmiot zapewniający stosowanie środków kontroli w zakresie ochrony [...]”.

4. Strona 76, art. 4 ust. 2 akapit drugi lit. c):

zamiast: „c) w odniesieniu do kontroli dostępu — podstaw udzielenia dostępu do strefy operacyjnej lotniska i innych stref zastrzeżonych lotniska;”;

powinno być: „c) w odniesieniu do kontroli dostępu — podstaw udzielenia dostępu do strefy operacyjnej lotniska i stref zastrzeżonych lotniska;”.

5. Strona 76, art. 4 ust. 2 akapit drugi lit. f):

zamiast: „f) warunków, na jakich dokonuje się kontroli bezpieczeństwa ładunku i poczty lub poddaje się je innym kontrolom w zakresie ochrony [...]”;

powinno być: „f) warunków, na jakich dokonuje się kontroli bezpieczeństwa ładunku i poczty lub poddaje się je innym środkom kontroli w zakresie ochrony [...]”.

6. Strona 76, art. 4 ust. 2 akapit drugi lit. g):
zamiast: „g) [...] lub poddaje się je innym kontrolom w zakresie ochrony;”,
powinno być: „g) [...] lub poddaje się je innym środkom kontroli w zakresie ochrony;”.
7. Strona 76, art. 4 ust. 2 akapit drugi lit. h):
zamiast: „h) warunków, na jakich dokonuje się kontroli bezpieczeństwa zaopatrzenia lotu i zaopatrzenia portu lotniczego lub poddaje się je innym kontrolom w zakresie ochrony [...]”;
powinno być: „h) warunków, na jakich dokonuje się kontroli bezpieczeństwa zaopatrzenia pokładowego i zaopatrzenia portu lotniczego lub poddaje się je innym środkom kontroli w zakresie ochrony [...]”.
8. Strona 76, art. 4 ust. 2 akapit drugi lit. k):
zamiast: „k) [...] lub zwolnienia z kontroli w zakresie ochrony; oraz”,
powinno być: „k) [...] lub zwolnienia ze stosowania środków kontroli w zakresie ochrony; oraz”.
9. Strona 76, art. 4 ust. 3 akapit drugi lit. g):
zamiast: „g) wymogi i procedury dotyczące kontroli w zakresie ochrony poczty [...]”;
powinno być: „g) wymogi i procedury dotyczące środków kontroli w zakresie ochrony poczty [...]”.
10. Strona 76, art. 4 ust. 3 akapit drugi lit. h):
zamiast: „h) w odniesieniu do zaopatrzenia lotu i zaopatrzenia portu lotniczego [...]”;
powinno być: „h) w odniesieniu do zaopatrzenia pokładowego i zaopatrzenia portu lotniczego [...]”.
11. Strona 76, art. 4 ust. 3 akapit drugi lit. k):
zamiast: „k) specjalne procedury ochrony lub zwolnienia z kontroli w zakresie ochrony;”,
powinno być: „k) specjalne procedury ochrony lub zwolnienia ze stosowania środków kontroli w zakresie ochrony;”.
12. Strona 81, załącznik, pkt 1.3.2:
zamiast: „2. Osoby inne niż pasażerowie [...]”,
powinno być: „2. Wszystkie osoby inne niż pasażerowie [...]”.
13. Strona 83, załącznik, pkt 5.3.2:
zamiast: „2. [...] albo poddany odpowiedniej kontroli w zakresie ochrony.”,
powinno być: „2. [...] albo poddany odpowiednim środkom kontroli w zakresie ochrony.”.
14. Strona 83, załącznik, pkt 6.1, tytuł:
zamiast: „6.1. Kontrole w zakresie ochrony ładunku i poczty”,
powinno być: „6.1. Środki kontroli w zakresie ochrony ładunku i poczty”.
15. Strona 83, załącznik, pkt 6.1.1, zdanie pierwsze:
zamiast: „1. [...] cały ładunek i cała poczta poddawane są kontrolom w zakresie ochrony.”,
powinno być: „1. [...] cały ładunek i cała poczta poddawane są środkom kontroli w zakresie ochrony.”.
16. Strona 83, załącznik, pkt 6.1.2:
zamiast: „2. [...] można poddać alternatywnym kontrolom w zakresie ochrony, które zostaną szczegółowo określone w akcie wykonawczym.”,
powinno być: „2. [...] można poddać alternatywnym środkom kontroli w zakresie ochrony, które zostaną szczegółowo określone w akcie wykonawczym.”.

17. Strona 83, załącznik, pkt 6.1.3:

zamiast: „3. Ładunek tranzytowy i pocztę tranzytową można zwolnić z kontroli w zakresie ochrony [...]”,

powinno być: „3. Ładunek tranzytowy i pocztę tranzytową można zwolnić ze stosowania środków kontroli w zakresie ochrony [...]”.

18. Strona 83, załącznik, pkt 6.2.1:

zamiast: „1. [...], w którym są poddawane kontrolom w zakresie ochrony, aż do odlotu statku powietrznego, na którym mają być przewożone.”,

powinno być: „1. [...], w którym są poddawane środkom kontroli w zakresie ochrony, aż do odlotu statku powietrznego, na którym mają być przewożone.”.

19. Strona 83, załącznik, pkt 6.2.2:

zamiast: „2. Ładunek i poczta, które po przeprowadzeniu kontroli w zakresie ochrony [...]”,

powinno być: „2. Ładunek i poczta, które po zastosowaniu środków kontroli w zakresie ochrony [...]”.

20. Strona 84, załącznik, pkt 7:

zamiast: „Poczta przewoźnika lotniczego i materiały przewoźnika lotniczego są poddawane kontrolom w zakresie ochrony [...]”,

powinno być: „Poczta przewoźnika lotniczego i materiały przewoźnika lotniczego są poddawane środkom kontroli w zakresie ochrony [...]”.

21. Strona 84, załącznik, pkt 8:

zamiast: „8. ZAOPATRZENIE LOTU

Zaopatrzenie lotu, w tym catering, przeznaczone do przewozu lub wykorzystania na pokładzie statku powietrznego poddawane jest kontrolom w zakresie ochrony [...]”,

powinno być: „8. ZAOPATRZENIE POKŁADOWE

Zaopatrzenie pokładowe, w tym catering, przeznaczone do przewozu lub wykorzystania na pokładzie statku powietrznego poddawane jest środkom kontroli w zakresie ochrony [...]”;

22. Strona 84, załącznik, pkt 9:

zamiast: „Zaopatrzenie przeznaczone do sprzedaży lub wykorzystania w strefach zastrzeżonych lotniska, w tym zaopatrzenie sklepów wolnocłowych i restauracji, poddawane jest kontrolom w zakresie ochrony [...]”,

powinno być: „Zaopatrzenie przeznaczone do sprzedaży lub wykorzystania w strefach zastrzeżonych lotniska, w tym zaopatrzenie sklepów wolnocłowych i restauracji, poddawane jest środkom kontroli w zakresie ochrony [...]”.

23. Strona 84, załącznik, pkt. 10.1:

zamiast: „1. Bez uszczerbku dla mających zastosowanie zasad ochrony lotnictwa:”,

powinno być: „1. Bez uszczerbku dla mających zastosowanie zasad bezpieczeństwa lotnictwa:”.

24. Strona 84, załącznik, pkt 11.1:

zamiast: „1. Osoby realizujące lub odpowiedzialne za realizację kontroli bezpieczeństwa, kontroli dostępu lub innych kontroli w zakresie ochrony rekrutuje się, szkoli i, [...]”,

powinno być: „1. Osoby realizujące lub odpowiedzialne za realizację kontroli bezpieczeństwa, kontroli dostępu lub stosowanie innych środków kontroli w zakresie ochrony rekrutuje się, szkoli i, [...]”.

25. Strona 84, załącznik, pkt 12:

zamiast: „Sprzęt stosowany do kontroli bezpieczeństwa, kontroli dostępu i innych kontroli w zakresie ochrony jest zgodny z określonymi specyfikacjami i nadaje się do przeprowadzania właściwej kontroli w zakresie ochrony”,

powinno być: „Sprzęt stosowany do kontroli bezpieczeństwa, kontroli dostępu i innych środków kontroli w zakresie ochrony jest zgodny z określonymi specyfikacjami i nadaje się do zastosowania właściwych środków kontroli w zakresie ochrony”.

ISSN 1977-0766 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5139 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL